

Rolnummers 3839, 3847, 3854, 3856, 3878 en 3879
Arrest nr. 27/2007 van 21 februari 2007

A R R E S T

In zake : de beroepen tot gehele of gedeeltelijke vernietiging van de wet van 3 juli 2005 tot wijziging van bepaalde aspecten van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse bepalingen met betrekking tot de politiediensten, ingesteld door A. Massin en anderen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de beroepen en rechtspleging

a. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 28 december 2005 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 29 december 2005, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 8 tot 48 en, in ondergeschikte orde, van de artikelen 13 tot 15, 17, 19 tot 34, 36, 40 en 42 van de wet van 3 juli 2005 tot wijziging van bepaalde aspecten van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse bepalingen met betrekking tot de politiediensten (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 29 juli 2005, tweede editie), door A. Massin, wonende te 4801 Stembert, Chemin de la Lande 81, J.-M. Rocks, wonende te 4802 Heusy, avenue de Ningloheid 21, en E. Zune, die keuze van woonplaats doet te 4000 Luik, rue Charles Morren 4.

b. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 13 januari 2006 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 16 januari 2006, heeft G. Alessandro, wonende te 4610 Beyne-Heusay, rue du Bassin 19, beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 13, 17 en 48, 2°, van dezelfde wet.

c. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 20 januari 2006 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 23 januari 2006, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 9, 11, 14, 17, 18, 22, 26, 27, 35, 44 en 47 van dezelfde wet, door J. Berckmans, wonende te 1850 Grimbergen, Immelvoortstraat 15, B. Bastin, wonende te 1340 Ottignies, rue du Tiernat 1, L. Stas, wonende te 1450 Villeroux, rue de la Brasserie 7, en J.-Y. Stas, wonende te 6210 Les Bons Villers, Drève de la Source 1.

d. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 20 januari 2006 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 23 januari 2006, is beroep tot vernietiging ingesteld van dezelfde wet door de vzw « Vakbond van de Belgische politie », met zetel te 1060 Brussel, Henri Jasparlaan 114/19, J.-L. Allard, wonende te 1180 Brussel, de Foestraetslaan 18a, A. Anciaux, wonende te 5580 Rochefort, rue de Busson 28, F. Arce, wonende te 4257 Berloz, rue de Willine 52, A.-L. Bavier, wonende te 7090 Ronquières, rue Jules Dekeyn 4, B. Beddegenoodts, wonende te 3070 Kortenberg, Leuvensesteenweg 310/15, P. Bouúaert, wonende te 8200 Brugge, Stockveldelaan 24, V. Bulté, wonende te 9406 Ninove, Groenstraat 73a, J.-P. Callens, wonende te 9300 Aalst, Hof Leeuwergem 35, L. Caprasse, wonende te 4190 Ferrières, Route de Renier 2, H. Chatin, wonende te 5580 Rochefort, avenue de Ninove 182 B, H. Colin, wonende te 5500 Furfooz, rue du Camp Romain 27, W. Cuypers, wonende te 3201 Langdorp, Kersenstraat 23, M. De Beul, wonende te 5300 Andenne, Chant d'Oiseaux 509, E. De Dorpel, wonende te 1755 Gooik, Ekelendriesstraat 7, N. De Groof, wonende te 2830 Willebroek, Bormstraat 39, P. De Scheemaeker, wonende te 9090 Melle, Wautersdreef 1, S. Deberdt, wonende te 3730 Hoeselt, Sitsingenstraat 4, N. Debrulle, wonende te 4020 Luik, rue Joseph Dejardin 68, R. Dekelver, wonende te 3090 Overijse, Waversesteenweg 174, P. Delmoitiez, wonende te 1970 Wezembeek-Oppem, Wilde Zwanenlaan 20, F. Delvaux, wonende te 7160 Piéton, rue du Centenaire 5, B. Delvigne, wonende te 5580 Lessive, rue de l'Ile 19, E. Demaret, wonende te 3401 Walshoutem, Vredestraat 14, P. Depuydt, wonende te 2800 Mechelen, Brusselsesteenweg 476, S. Devriese, wonende te 2980 Halle, Heiblok 6, W. Dobbeleire, wonende te 2600 Berchem, Thaliastraat 56, C. Estienne, wonende te 1030 Brussel, Chazallaan 58, H. François, wonende te 8400 Oostende, Zandvoordedorpstraat 84, C. Geerts, wonende te 2390 Malle, Dokter Meeusstraat 9, D. Gossaert, wonende te 8800 Roeselare, Noordlaan 84, P. Grelet, wonende te 1330 Rixensart, avenue des Ramiers 32, A. Gribbe, wonende te 9310 Moorsel, Koebrugstraat 47, D. Guide, wonende te 1020 Brussel, Leopold I-straat 123, L. Guide,

wonende te 6470 Sivry, rue de La Louvière 14, W. Gysels, wonende te 3550 Heusden-Zolder, Koerselsebaan 16, F. Haedens, wonende te 9630 Zwalm, Steenweg 43, E. Haelewyn, wonende te 8820 Torhout, Brildam 21, S. Haesen, wonende te 3271 Averbode, Martenstraat 34, P. Helyn, wonende te 1780 Wommel, Koningin Elisabethlaan 14, L. Herbay, wonende te 6970 Tenneville, Prelle 21, J.-C. Impens, wonende te 9420 Aaigem, Eekhout 15, E. Inion, wonende te 9000 Gent, Offerlaan 106, S. Jacquemin, wonende te 1000 Brussel, Troonsafstandsstraat 13, B. Jeurissen, wonende te 3700 Tongeren, Coversstraat 42, P. Lallieu, wonende te 7900 Leuze-en-Hainaut, rue du Gard 17, J.-C. Lambert, wonende te 5651 Laneffe, Vieille Route 21, P. Lambert, wonende te 4845 Jalhay, route de la Gileppe 12A, G. Laurent, wonende te 7900 Leuze-en-Hainaut, chaussée de Tournai 3, D. Lauwers, wonende te 2630 Aartselaar, Karel Van de Woestijnelaan 46, J. Lawaese, wonende te 8620 Nieuwpoort, Pieter Braechelaan 61, F. Le Fèvre, wonende te 7700 Moeskroen, Aelbekteesteenweg 155, M. Lheureux, wonende te 4052 Beaufays, route de l'Abbaye 108, D. Lizin, wonende te 1342 Limelette, avenue du 11e Zouaves 17, E. Luyten, wonende te 2040 Mortsel, Grotenhof 48, L. Magermans, wonende te 4671 Saive, rue Nifiet 203, P. Mardulier, wonende te 2600 Berchem, F. Bauduinstraat 1, G. Meynen, wonende te 2950 Kapellen, Peedreef 33, V. Migeot, wonende te 5000 Namen, rue Eugène Hambursin 37, D. Moulin, wonende te 7730 Leers-Nord, rue de Néchin 4, L. Nijs, wonende te 1640 Sint-Genesius-Rode, Bronstraatje 8, M. Nowak, wonende te 1120 Brussel, Kraatveldstraat 137/37, E. Pappens, wonende te 9700 Oudenaarde, Vontstraat 67, S. Peelaers-Pelsmaekers, wonende te 2820 Bonheiden, Eksterveldlaan 59, D. Pellegrims, wonende te 2820 Bonheiden, Waversteenweg 62, A. Poels, wonende te 1090 Brussel, Charles Woestelaan 97, I. Ringoot, wonende te 9200 Dendermonde, Gentseseesteenweg 180, B. Rodrique, wonende te 7141 Carnières, rue Bughin 35, Y. Rouchet, wonende te 4610 Beyne-Heusay, rue des Heids 9, E. Saint-Jean, wonende te 5300 Vezin, rue de Montigni 475 A, A. Scheerens, wonende te 2221 Heist-op-den-Berg, Dorpsstraat 53, L. Scholten, wonende te 8572 Anzegem, Meerbeekstraat 18, M. Serneels, wonende te 2860 Sint-Katelijne-Waver, Goorboslei 8/12, G. Tulmans, wonende te 3920 Lommel, Eendrachtstraat 6, S. Van Bossele, wonende te 9130 Kieldrecht, Olmenlaan 15, S. Van de Velde, wonende te 9500 Geraardsbergen, Ruisenbroek 5, M. Van de Weygaerde, wonende te 2530 Boechout, Oude Baan 11, V. Van Elewyck, wonende te 1090 Brussel, Charles Woestelaan 94, C. Van Mechelen, wonende te 4837 Membach, rue Hubert Braun 29, P. Van Osselaer, wonende te 9111 Belsele, Molenwijk 17, M. Van Pee, wonende te 2800 Mechelen, Nokerstraat 35, A. Vandeput, wonende te 3020 Herent, Mechelseesteenweg 710 A, F. Vandermesse, wonende te 5070 Fosses-la-Ville, chaussée de Charleroi 15, T. Vandervelden, wonende te 9050 Gentbrugge, Bernheimlaan 33, L. Vandierendonck, wonende te 8800 Roeselare, Ardooieseseesteenweg 456, H. Vanhecke, wonende te 9620 Zottegem, Gentse Steenweg 43, S. Verbeurgt, wonende te 9630 Zwalm, Zuidlaan 26, B. Verelst, wonende te 3120 Tremelo, Dennenlaan 10, P. Verplancke, wonende te 8000 Brugge, Albrecht Rodenbachstraat 9, B. Verschelde, wonende te 8520 Kuurne, Kortrijksestraat 94, D. Verstraete, wonende te 8800 Roeselare, Toekomststraat 11, P. Vervaet, wonende te 9160 Lokeren, Pastorijsstraat 11, P. Vollen, wonende te 3300 Tienen, Verbindingstraat 13, W. Wellens, wonende te 2220 Heist-op-den-Berg, Kleistraat 30, S. Willems, wonende te 9000 Gent, Rooigemlaan 2/11, S. Wilputte, wonende te 3401 Walshoutem, Vredestraat 14, J.-P. Adant, wonende te 1050 Brussel, Boondaalseesteenweg 651, D. Authuys, wonende te 1800 Vilvoorde, Kursaalstraat 31, Y. Beckers, wonende te 5020 Vedrin, rue G. Châtelain 15, S. Bielen, wonende te 4470 Saint-Georges, rue de la Bourse 144, C. Billiau, wonende te 2400 Mol, Luxemburglaan 7, P. Bodart, wonende te 4053 Embourg, Voie de Liège 105, M. Bourguignon, wonende te 5380 Fernelmont, rue Albert Ier 67, X. Breuls de Tiecken,

wonende te 1970 Wezembeek-Oppem, Ter Meerenlaan 5, A. Buis, wonende te 5030 Sauvenière, Chemin de Grand-Leez 5a, J.-P. Buyle, wonende te 9860 Oosterzele, Marktweg 8, M. De Boer, wonende te 2640 Mortsel, De Valk 5, P. De Cafmeyr, wonende te 3220 Holsbeek, Gobbelsrode 68, D. De Jonghe, wonende te 8420 De Haan, Leeuwerikenlaan 13, A. De Meester, wonende te 2800 Mechelen, Paardenstraatje 17, D. De Ridder, wonende te 2520 Ranst, John van den Eyndelaan 8, A. De Ruyck, wonende te 7700 Moeskroen, Bloemenstraat 73, W. De Ryck, wonende te 2030 Antwerpen, Successiestraat 3, C. Debrouwere, wonende te 1090 Brussel, Dupréstraat 53, P. Decamp, wonende te 5000 Namen, avenue de la Plante 58, R. Delfosse, wonende te 4100 Boncelles, route du Condroz 76/27, A. Delplanque, wonende te 7603 Bon-Secours, avenue de la Basilique 86, J.-P. Delval, wonende te 4260 Fallais, rue de Bossiaux 21, D. Delzenne, wonende te 7500 Doornik, rue Albert Asou 47/2, D. Demeyere, wonende te 8550 Zwevegem, Lindelaan 31, C. Denayer, wonende te 5020 Malonne, chaussée de Charleroi 599, R. Depraetere, wonende te 3300 Tienen, Hoegaardenstraat 58, L. Deraedt, wonende te 2100 Antwerpen, Schotensesteenweg 72, P. Dhondt, wonende te 9660 Brakel, Vanakkerdries 16, P. Dubois, wonende te 7640 Antoing, rue Neuve 18, J. Dufour, wonende te 3001 Leuven, Narcissenlaan 13, D. Englebert, wonende te 6950 Nassogne, Haute voie de Marche 45, M. Fontaine, wonende te 4000 Luik, rue du gros Gland 15, J. François, wonende te 3321 Outgaarden, Melkstraat 1, T. Frère, wonende te 5190 Balâtre, rue des Blancs 28, E. Gevaert, wonende te 8520 Kuurne, Harelbeeksestraat 72/412, G. Gillis, wonende te 9300 Aalst, Ouden Dendermondse Steenweg 256/2, B. Godar, wonende te 7501 Orcq, Résidence Christine 3, S. Goethals, wonende te 9100 Sint-Niklaas, H. Consciencestraat 97, M. Jorissen, wonende te 3001 Heverlee, Willem de Croylaan 19, F. Lacomble, wonende te 4052 Beaufays, Voie de l'Air Pur 48, M. Lamant, wonende te 7530 Gaurain-Ramecroix, rue de la Fontaine 11, M. Leentjes, wonende te 4000 Luik, rue de la Treille 21, R. Lemaire, wonende te 2018 Antwerpen, Sint-Vincentiusstraat 69, C. Leybaert, wonende te 3090 Overijse, Kersenbomenlaan 50, P. Libon, wonende te 4530 Warnant-Dreye, place du Tilleul 4, C. Link, wonende te 1330 Rixensart, rue Edouard Dereume 17, N. Lombart, wonende te 4530 Vieux-Waleffe, rue Baillerie 8, P. Mahaut, wonende te 1450 Gentinnes, rue des Maieurs 10, E. Mathonet, wonende te 4610 Beyne-Heusay, rue de Magnée 118, J. Meert, wonende te 9310 Moorsel, Kokstraat 55, N. Merckx, wonende te 9250 Lebbeke, Zavel 41, E. Noel, wonende te 5000 Namen, avenue Vauban 4, J.-P. Petitjean, wonende te 4218 Couthuin, rue Pravée 15A, J. Pochet, wonende te 5590 Ciney, route de Ocquier 47, C. Poeck, wonende te 2610 Wilrijk, Koornbloemstraat 230, L. Raquet, wonende te 7500 Doornik, Chemin de Bouvignes 52, P. Remy, wonende te 1180 Brussel, Beeckmanstraat 32, L. Roelandts, wonende te 2820 Bonheiden, Vijverstein 10, C. Sougnez, wonende te 4350 Remicourt, rue des Combattants 3, M.-G. Spitaels, wonende te 1602 Vlezenbeek, Smidsestraat 12, M. Stuer, wonende te 2560 Kessel, Torenvenstraat 35, R. Stylemans, wonende te 9400 Ninove, Nederkouter Weg 3, P. Taton, wonende te 6534 Gozée, rue des Renards 16, D. Tembuyser, wonende te 9700 Oudenaarde, Dries ter Biest 15, X. Thiebaut, wonende te 7911 Frasnes-les-Buissenal, Contrepré 8, P. Tittelbach, wonende te 4550 Nandrin, rue sur Haies 59, B. Van Belleghem, wonende te 1630 Linkebeek, Hoekstraat 34, H. Van den Bergh, wonende te 2812 Muizen, Laurierlaan 13, P. Van den Boom, wonende te 2940 Stabroek, Steemlandlaan 16, L. Van Herck, wonende te 9406 Ninove-Outer, Kerkstraat 3, L. Van Lishout, wonende te 2930 Brasschaat, De Aard 32, J. Van Looy, wonende te 2288 Grobbendonk, Herenthoutsesteenweg 38, P. Van Tongerlo, wonende te 9070 Destelbergen, Adrien De Grootestraat 17, J. Vanhecke, wonende te 8550 Zwevegem, Van Halewynstraat 27, P. Vanhove, wonende te 8860 Lendeled, Bauwelareststraat 12, J. Verbruggen, wonende te 8500 Kortrijk, Godfried Devreeselaan 33,

P. Vrancken, wonende te 3010 Leuven, Garestalaan 23, A. Ysewijn, wonende te 9120 Beveren, Heiveldstraat 31, D. Van Rampelberg, wonende te 8800 Roeselare, Lijnwaadstraat 23, E. Nollet, wonende te 2100 Antwerpen, Schotensesteenweg 60, J. Windels, wonende te 9000 Gent, Kortrijksesteenweg 963, C. Asselman, wonende te 5101 Erpent, rue du Grand Tige 19, E. Baekelmans, wonende te 2660 Hoboken, Parijslaan 3, P. Bertrand, wonende te 4672 Saint-Remy, Voie du Pont 24, I. Bombeke, wonende te 9860 Scheldewindeke, Gaversesteenweg 35, J.-C. Braine, wonende te 4020 Luik, Quai du Roi Albert 22/13, L. Carels, wonende te 8300 Knokke, Esdoornstraat 76, O. Caucheteux, wonende te 7540 Quartes, Croisette 41, L. Ceulemans, wonende te 2547 Lint, Kriekhof 8, P. Charles, wonende te 4020 Luik, rue F. Dehousse 8, A. Chauvin, wonende te 6060 Gilly, rue Deviller 8, F. De Costere, wonende te 8500 Kortrijk, Saint-Cloudlaan 8, E. Degrave, wonende te 1560 Hoeilaart, Edgard Sohiestraat 69, G. Delrue, wonende te 8680 Koekelare, Middelstraat 5b, J. Delvenne, wonende te 4170 Comblain-au-Pont, Céromont 64, D. Feremans, wonende te 1880 Kapelle-op-den-Bos, Oudstrijdersstraat 50, J.-M. Gehasse, wonende te 4340 Awans, rue Alexandre Vanstapel 11, W. Gerits, wonende te 3620 Lanaken, Arkstraat 43, H. Goven, wonende te 5020 Temploux, rue des Comognes de Temploux 4, P. Hubeau, wonende te 8530 Harelbeke, Berkenlaan 81, B. Jeusette, wonende te 4280 Hannuit, rue des Prés 5a, L. Mestdag, wonende te 8000 Brugge, Coletijnhof 2, P. Priem, wonende te 8790 Waregem, Stormestraat 37, J. Raman, wonende te 9270 Laarne, Scheestraat 17, A. Rucci, wonende te 4670 Blégny, rue de Virinol 1, A. Scheerlinck, wonende te 2018 Antwerpen, Van Luppenstraat 27, M. Servais, wonende te 6030 Marchienne-au-Pont, route de Beaumont 70, H. Stabel, wonende te 2640 Mortsel, Maxlaan 27, M. Van den Meerssche, wonende te 9310 Moorsel, Gevergemveldbaan 25, J.-P. Van der Auwelaer, wonende te 5003 Namen, rue du Château 44, P. Van Helsland, wonende te 9620 Zottegem, Bevegemstraat 6, J. Van Overdijn, wonende te 1420 Eigenbrakel, rue des Genêts 12, D. Van Ruymbeke, wonende te 7904 Tourpes, rue Bachy 3, L. Vandoorne, wonende te 8956 Kemmel, Bergstraat 11, S. Verbeeck, wonende te 3120 Tremelo, Meiboomlaan 26, G. Willemart, wonende te 5001 Belgrade, rue de Balsamines 13, E. Wilmet, wonende te 2800 Mechelen, Paardenkerkhofstraat 36, M. Wuyts, wonende te 2200 Herentals, Beukenlaan 28, G. Bal, wonende te 1070 Brussel, Korte Wolvenstraat 21, P. Barbieux, wonende te 7540 Rumillies, rue de la Solitude 7, E. Beckers, wonende te 1755 Gooik, Abbeloosstraat 1a, L. Berger, wonende te 5150 Soye, rue du Vivier 8, P. Berlangé, wonende te 9120 Melsele, Vossenstraat 15, J. Boone, wonende te 1200 Brussel, Stokkelsesteenweg 247, R. Callewaert, wonende te 8700 Tielt, Deinsesteenweg 168, R. Carette, wonende te 7911 Moustier, Coquereaumont 36, J. Cours, wonende te 9230 Wetteren, Oosterzelesteenweg 74, N. Creten, wonende te 3400 Landen, Een Meilaan 8, W. Degroeve, wonende te 2030 Antwerpen, Chicagostraat 30, A. Delcourt, wonende te 6141 Forchies, rue Prisonniers de Guerre 28, A. Delcroix, wonende te 1400 Nijvel, rue Théo Berthels 5/7, J. Delecluse, wonende te 7640 Antoing, Chemin du Triquet 8, A. Dewez, wonende te 5101 Erpent, rue Joli Champ 6, F. Dorao, wonende te 4000 Luik, rue Naniot 240, B. Famenne, wonende te 1160 Brussel, Papedelle 30/7, E. Hammels, wonende te 2520 Ranst, Broechemsesteenweg 42, M. Hennuyez, wonende te 7503 Froyennes, chaussée de Lannoy 149, P. Hublin, wonende te 2110 Wijnegem, Kasteellei 48, M. Iterbeke, wonende te 9840 De Pinte, Eeuwfeestwal 44, S. Josson, wonende te 1653 Dworp, Hoogkouten 6, E. Lebon, wonende te 5000 Beez, rue des Perdrix 15, J.-P. Lekens, wonende te 8310 Brugge, Rapaertstraat 28, L. Leleux, wonende te 7971 Wadelincourt, rue de Basecles 49, P. Lermytte, wonende te 2100 Deurne, Schotensesteenweg 295, M. Messely, wonende te 7540 Rumillies, rue Nouvelle 9, P. Neiryneck, wonende te 8800 Roeselare, Klokkeputstraat 131, R. Prégaldien, wonende te 4671 Housse, route de Housse 95, P. Raes, wonende te 7830 Zullik, rue de la

Procession 34, M. Ruiters, wonende te 2000 Antwerpen, Venusstraat 19/16, A. Sanquin, wonende te 5190 Jemeppe-sur-Sambre, rue du Clair Chêne 45, J. Saume, wonende te 1160 Brussel, Molineestraat 33, I. Schellis, wonende te 3500 Hasselt, Oudstrijderslaan 18, L. Schoonbaert, wonende te 9290 Overmere, Wilgenpark 26, F. Seyler, wonende te 4500 Hoei, Chemin de la Haute Sarte 20, D. Van Essche, wonende te 1410 Waterloo, Clos Las Cases 17, M. Van Lierde, wonende te 9500 Geraardsbergen, Guillemijnlaan 25, E. Vanden Eynde, wonende te 1390 Graven, Sentier des Cinq Bonniers 15, C. Verboomen, wonende te 3001 Heverlee, Jef Van Hooflaan 11, R. Vercauteren, wonende te 9100 Beveren, L. Mortelmansstraat 5, R. Walraet, wonende te 9500 Geraardsbergen, Elzenstraat 3, W. Wels, wonende te 2980 Halle-Zoersel, Brakenberg 51, en C. Wouters, wonende te 3110 Rotselaar, Gildenstraat 17.

e. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 27 januari 2006 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 30 januari 2006, heeft P. Kaspers, wonende te 4460 Grâce-Hollogne, avenue Louis de Brouckère 13, beroep tot vernietiging ingesteld van dezelfde wet, in het bijzonder van de artikelen 11, 18, 32, 33 en 44 ervan.

f. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 27 januari 2006 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 30 januari 2006, heeft I. Dumoulin, wonende te 4170 Comblain-au-Pont, Au Halleux 72, beroep tot vernietiging ingesteld van dezelfde wet, in het bijzonder van de artikelen 9 en 35 ervan.

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 3839, 3847, 3854, 3856, 3878 en 3879 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door :

- de Ministerraad;
- P. Gilon, wonende te 4600 Wezet, Allée des Fauvettes 14, M. Marion, wonende te 4624 Fléron, rue Louis Pasteur 25 en J.-C. Olin, wonende te 4100 Seraing, rue des Sapins 54.

De verzoekende partijen, behalve de verzoekende partij in de zaak nr. 3879, hebben memories van antwoord ingediend en de Ministerraad en P. Gilon en anderen hebben memories van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 21 november 2006 heeft het Hof de zaken in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 5 december 2006 na de verzoekende partijen in de zaak nr. 3856 te hebben verzocht bij het Hof op de dag van de terechtzitting een afschrift neer te leggen van het ministerieel besluit van 14 februari (of juni) 2000 « betreffende de indeling van de betrekkingen van de gerechtelijke politie bij de parketten bij de brigades en het commissariaat-generaal » dat zij in hun memories aanvoeren.

Op de openbare terechtzitting van 5 december 2006 :

- zijn verschenen :
- . Mr. J.-M. Secretin, advocaat bij de balie te Luik, voor de verzoekende partijen in de zaak nr. 3839;

. Mr. J.-M. Rigaux, advocaat bij de balie te Luik, voor de verzoekende partij in de zaak nr. 3847;

. Mr. B. Gribomont, tevens *loco* Mr. D. Lagasse, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen in de zaak nr. 3854;

. Mr. B. Cambier, Mr. D. Renders en Mr. F. Piret, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen in de zaak nr. 3856;

. Mr. M. Detry, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij in de zaak nr. 3878;

. Mr. G. Van Hoorebeke, advocaat bij de balie te Brussel, M. De Mesmaeker, hoofdcommissaris bij de federale politie, en E. Helpens, adviseur-jurist bij de federale politie, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en L. Lavrysen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde partijen gehoord;
- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de zaak nr. 3839

Wat de ontvankelijkheid betreft

A.1. A. Massin, J.-M. Rocks en E. Zune vorderen, in hoofddorde, de vernietiging van de artikelen 8 tot 48 van de wet van 3 juli 2005 « tot wijziging van bepaalde aspecten van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse bepalingen met betrekking tot de politiediensten » en, in ondergeschikte orde, die van de artikelen 13 tot 15, 17, 19 tot 34, 36, 40 en 42 van die wet.

A.2.1. A. Massin is op 7 januari 1996 benoemd in de graad van politieagent bij de gemeentepolitie van Verviers en is sinds 18 juni 1999 houder van het brevet van officier van de gemeentepolitie (hierna : OGP-brevet). J.-M. Rocks, die op 1 februari 1994 is benoemd in de graad van politieagent bij dezelfde gemeentepolitie, heeft op 23 mei 1997 hetzelfde brevet behaald. Vanaf die datum heeft hij tot 1 december 1997 het ambt van inspecteur in het middenkader van die gemeentepolitie waargenomen.

De eerste twee verzoekende partijen zijn op 1 juli 1999 aangewezen bij de gerechtelijke afdeling van de gemeentepolitie van Verviers waar zij het ambt van rechercheur hebben uitgeoefend en zijn op 1 april 2001 benoemd in de graad van inspecteur van politie met weddeschaal B2.

Bij besluit van 29 juni 2005 heeft de politieraad van de zone Vesdre J.-M. Rocks benoemd in de hoedanigheid van hoofdinspecteur van politie in het operationeel kader van de lokale politie van die zone.

E. Zune is op 1 februari 1994 benoemd in de graad van politieagent bij de gemeentepolitie van Verviers. Op 14 juni 1996 heeft hij het OGP-brevet behaald. Vanaf 23 mei 1997 heeft hij het ambt van inspecteur van politie in het middenkader van dezelfde gemeentepolitie waargenomen. Op 1 juli 1999 is hij aangewezen bij de gerechtelijke afdeling van die gemeentepolitie om er het ambt van rechercheur uit te oefenen en op 1 april 2001 is hij benoemd in de graad van inspecteur van politie met weddeschaal B2.

A.2.2. De Ministerraad betwist het gewettigde karakter van het belang van de eerste twee verzoekende partijen, omdat zij de statutaire voordelen van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (RPPol) en van de wet van 3 juli 2005 reeds hebben genoten.

In dat opzicht merkt hij op dat A. Massin op 14 december 2005 is benoemd in de graad van hoofdinspecteur van politie op grond van artikel XII.VI.6bis RPPol, ingevoegd bij artikel 15 van die wet, en dat hij, dankzij zijn OGP-brevet, niet hoeft te deelnemen aan de proeven voor de sociale promotie tot het middenkader, zodat hij in de graad van commissaris van politie zou kunnen worden benoemd op grond van artikel XII.VI.8bis RPPol.

De Ministerraad merkt ook op dat J.-M. Rocks op grond van artikel XII.VII.15 RPPol, zoals het luidde vóór de vervanging ervan bij artikel 21 van de wet van 3 juli 2005, op 29 juni 2005 is benoemd in de graad van hoofdinspecteur van politie en dat hij is geslaagd voor alle proeven van het vergelijkend examen voor de sociale promotie 2004-2005 tot het middenkader en is vrijgesteld van de basisopleiding van het middenkader dankzij zijn OGP-brevet, zodat hij in de graad van commissaris van politie zou kunnen worden benoemd op grond van artikel XII.VI.8bis RPPol.

De Ministerraad merkt ten slotte op dat E. Zune eveneens op grond van die bepaling in die graad zou kunnen worden benoemd, aangezien hij twaalf jaar anciënniteit in het basiskader heeft.

A.2.3. De verzoekende partijen repliceren dat de benoeming van de eerste verzoekende partij in het middenkader dateert van na de opstelling van het verzoekschrift tot vernietiging en dat haar hiervan pas kennis is gegeven nadat dat verzoekschrift aan de griffie was verstuurd.

Zij voegen eraan toe dat de eerste twee verzoekende partijen uitsluitend ten bewarende titel hebben beslist hun OGP-brevet te valoriseren op grond van de artikelen XII.VI.6bis en XII.VII.15 RPPol. Zij onderstrepen dat die maatregelen minder gunstig blijven dan die welke andere personeelsleden hebben kunnen genieten die zich nochtans bevonden in een situatie die met die van de verzoekende partijen vergelijkbaar was.

A.3. Volgens de Ministerraad is het beroep tot vernietiging in hoofddorde onontvankelijk in zoverre het een identieke behandeling aanklaagt van de houders van het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht en de houders van het OGP-brevet, daar de vrijstellingen van opleidingen die worden beoogd in het nieuwe artikel XII.IV.6, § 1, 1°, en § 2, 1°, RPPol - ingevoegd bij artikel 13 van de wet van 3 juli 2005 - identiek zijn met die waarin artikel 69 van het koninklijk besluit van 20 november 2001 « betreffende de basisopleidingen van de personeelsleden van het operationeel kader van de politiediensten en houdende diverse overgangsbepalingen » voorziet. Hij voert aan dat het onderhavige beroep niet kan verhelpen dat tegen dat koninklijk besluit geen beroepen tot nietigverklaring te gelegener tijd bij de Raad van State zijn ingesteld.

De verzoekende partijen antwoorden dat artikel 13 van de wet van 3 juli 2005 niettemin een wetsbepaling blijft waarvan de bestaanbaarheid met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie door het Hof kan worden nagegaan en dat de ontstentenis van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen een identieke reglementaire bepaling niet kan worden geïnterpreteerd als een erkenning van de bestaanbaarheid van de bestreden bepaling met dat beginsel.

A.4. De Ministerraad is van mening dat de verzoekende partijen geen belang erbij hebben de vernietiging te vorderen van de bepalingen van de wet van 3 juli 2005 betreffende de zogenaamde procedure van de « rode loper », daar die alleen betrekking heeft op de personeelsleden van de hogere middenkaders van de oorspronkelijke korpsen. De Ministerraad onderstreept dat de verzoekende partijen, bij de politiehervorming, zijn opgenomen in het basiskader, dat zij nooit een van de graden van het middenkader van de gemeentepolitie hebben verkregen en dat zij recentelijk « zijn opgenomen in de lagere schalen van het middenkader ».

De verzoekende partijen antwoorden dat zij belang erbij hebben de vernietiging te vorderen van de artikelen 28 tot 32 van die wet. Zij merken in dat opzicht op dat de wetgever duidelijk had moeten uiteenzetten waarom hij meer belang hecht aan de verworven ervaring zonder opleiding dan aan de kennis die is opgedaan in het kader van een specifieke opleiding, en vragen dat het voordeel van de procedure van de « rode loper » wordt uitgebreid tot de houders van het OGP-brevet of dat aan die laatstgenoemden een identieke valorisatie wordt toegekend.

A.5. De Ministerraad is van mening dat de eerste twee verzoekende partijen, aangezien zij behoren tot het middenkader - en bijgevolg ambtshalve de hoedanigheid hebben van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings (OGPHPK) -, geen belang erbij hebben de vernietiging te vorderen van artikel 14 van de wet van 3 juli 2005, dat artikel XII.IV.7 RPPol invoegt. Hij is van mening dat de derde verzoekende partij evenmin belang erbij heeft die vernietiging te vorderen, daar zij is vrijgesteld van de in die bepaling beoogde opleiding op grond van protocol nr. 103 van het Onderhandelingscomité voor de politiediensten van 14 mei 2003 en de bijlagen erbij. De Ministerraad voegt eraan toe dat de verzoekende partijen, op grond van de artikelen 15 en 17 van de wet van 3 juli 2005, voortaan in alle politiediensten via mobiliteit kunnen toetreden tot het officierskader, ongeacht hun anciënniteit in de huidige betrekking, en dat zij voortaan zijn vrijgesteld van het vergelijkend examen voor de promotie door overgang naar het hoger kader, in tegenstelling tot de andere personeelsleden die slechts beperkte « valorisatiemaatregelen » genieten.

De verzoekende partijen antwoorden dat zij belang erbij hebben de vernietiging van artikel 14 van de wet van 3 juli 2005 te vorderen. Zij onderstrepen dat de eerste twee verzoekende partijen, die niet konden dingen naar een gespecialiseerde betrekking van rechercheur, om te kunnen toetreden tot het middenkader ertoe verplicht zijn geweest te solliciteren naar een « algemene » betrekking, terwijl zij ambtshalve in het middenkader hadden moeten worden aangesteld en hun ambt van rechercheur hadden moeten behouden indien zij op dezelfde wijze zouden zijn behandeld als de in artikel XII.VII.21 RPPol beoogde personeelsleden, die zijn aangesteld in de graad van hoofdinspecteur, waardoor zij benadeeld worden.

De verzoekende partijen antwoorden ook dat de derde verzoekende partij lid is van het personeel van het basiskader en het ambt van rechercheur bij haar lokale politie uitoefent, ambt dat zij reeds uitoefende vóór de politiehervorming. Zij preciseren dat het protocol nr. 103 van 14 mei 2003 geen enkele bindende kracht heeft, dat de toepassing ervan afhankelijk is van de goede wil van de overheden en zich ertoe beperkt de derde verzoekende partij vrij te stellen van de opleiding die is verbonden aan het verkrijgen van de hoedanigheid van OGPHPK, zonder haar daarom in het middenkader aan te stellen in de graad van hoofdinspecteur van politie.

Zij preciseren ook dat zij de vernietiging van artikel 14 van de wet van 3 juli 2005 niet vorderen als houder van het OGP-brevet, maar dat zij die vorderen in zoverre zij vóór de politiehervorming het ambt van rechercheur bij de gemeentepolitie uitoefenden en zij in die hoedanigheid geen aanstelling in het middenkader konden genieten, aanstelling die nochtans is toegekend aan andere categorieën van het personeel die, in andere politiekorpsen, vóór de politiehervorming vergelijkbare ambten uitoefenden.

De Ministerraad repliceert dat het gegeven dat de eerste twee verzoekende partijen hebben beslist om, via mobiliteit of door sociale promotie naar het middenkader, hun benoeming aan te vragen in een algemene betrekking, niet betekent dat zij belang hebben bij het vorderen van de voormelde vernietiging. De derde verzoekende partij kan, volgens de Ministerraad, via mobiliteit toetreden tot zowel het middenkader als het officierskader, wat een aanzienlijke verbetering van haar statutaire situatie vormt.

A.6.1. P. Gillon, M. Marion en J.-C. Olin doen aan het Hof hun opmerkingen toekomen in verband met de eerste discriminatie die de verzoekende partijen aanvoeren (A.8).

De tussenkomende partijen, die zijn geslaagd voor het examen met het oog op de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris dat in 1999 is georganiseerd en die op 1 april 2001 zijn opgenomen in de graad van commissaris van politie met weddeschaal O2, zijn thans commissaris bij de Gerechtelijke Dienst Arrondissement (GDA) van Luik en verantwoorden hun belang met name door het gegeven dat de verzoekende partijen hun situatie met de hunne vergelijken.

A.6.2. De verzoekende partijen zijn van mening dat de tussenkomende partijen geen gewettigd en toereikend belang erbij hebben om tussen te komen. Zij merken op dat die laatstgenoemden een automatische « valorisatie » van hun slagen voor het voormelde examen hebben genoten met toepassing van artikel XII.II.25 RPPol. Zij voegen eraan toe dat het beroep tot vernietiging, dat die bepaling niet beoogt, niet zou kunnen leiden tot de terugzetting in graad van de tussenkomende partijen.

Wat betreft het enig middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.7. A. Massin, J.-M. Rocks en E. Zune zijn van oordeel dat sommige bestreden bepalingen de personeelsleden die houder zijn van het OGP-brevet benadelen ten opzichte van andere vergelijkbare personeelscategorieën, terwijl andere bestreden bepalingen diezelfde personen en andere personeelscategorieën die zich nochtans in objectief verschillende situaties bevinden, gelijk behandelen. Overwegende dat die verschillende of identieke behandelingen niet redelijk verantwoord zijn, voeren zij zes discriminaties aan.

Ten aanzien van de eerste discriminatie

A.8.1. De verzoekende partijen voeren een discriminatie aan tussen de houder van een OGP-brevet en de geslaagde voor de selectieproeven voor de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris. Zij herinneren eraan dat, volgens het arrest nr. 102/2003 van het Hof, het verschil in behandeling dat artikel XII.VII.15, § 3, eerste lid, 1°, a), RPPol invoerde tussen die twee categorieën van personen, discriminerend was. Zij zijn van mening dat het, om die discriminatie weg te nemen, noodzakelijk was aan het voormelde brevet een « valorisatie » toe te kennen die identiek is met de automatische bevordering waarin artikel XII.II.25 RPPol voor de voormelde geslaagden voorziet.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de artikelen 13, 15, 17, 19, 20 en 24 « valorisatiemaatregelen » bevatten die indruisen tegen het arrest nr. 102/2003 - dat de « valorisatie » van het OGP-brevet als dusdanig ontoereikend bevindt -, en die discriminerend zijn door het voorwaardelijke karakter ervan en die onder de houders van dat brevet verschillen in behandeling invoeren ten koste van met name de personeelsleden van het basiskader. Zij merken in dat opzicht op dat alleen de agenten die « op geldige wijze zijn gekozen » om naar het middenkader of het officierskader over te gaan, de vrijstelling genieten waarin het nieuwe artikel XII.IV.6, §§ 1 en 2, RPPol voorziet, zodat die vrijstelling op zich geen valorisatie van het voormelde brevet inhoudt. De verzoekende partijen verwijzen ook naar de opmerkingen van de afdeling wetgeving van de Raad van State betreffende het verschil in behandeling in het voordeel van de geslaagden voor de selectieproeven voor de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de vrijstelling waarin het nieuwe artikel XII.IV.6, § 2, 1°, RPPol voorziet, alleen wordt toegekend aan de personeelsleden van het middenkader.

De verzoekende partijen merken vervolgens op dat de « valorisatie » van het voormelde brevet waarin het nieuwe artikel XII.IV.6bis RPPol voorziet, eveneens voorwaardelijk is, vermits zij afhankelijk is van het slagen voor een vergelijkend examen en « aan een mobiliteit is verbonden ». Zij verklaren dat de « valorisatie » waarin het nieuwe artikel XII.VI.8bis RPPol voor het personeel van het basiskader voorziet nog meer aan voorwaarden is gekoppeld, vermits men, om die te genieten, naast het slagen voor een vergelijkend examen en « de toepassing van een mobiliteit », nog voldoende anciënniteit moet hebben en in het bezit moet zijn van een bepaald diploma of getuigschrift. Zij zijn van mening dat het verschil dat wordt gemaakt tussen de leden van het basiskader en de leden van het middenkader niet verenigbaar is met de lering uit het arrest nr. 102/2003. Zij bekritiseren ook de verschillen die de nieuwe artikelen XII.VII.11bis en XII.VII.16 RPPol respectievelijk invoeren onder de ambtenaren van het middenkader die houder zijn van het OGP-brevet, naargelang zij in dat kader meer of minder dan achttien jaar anciënniteit hebben, en tussen de leden van het middenkader en die van het basiskader.

De verzoekende partijen betreuren dat de twee voornaamste nieuwe maatregelen inzake « voorwaardelijke valorisatie » van het OGP-brevet - waarin de nieuwe artikelen XII.VI.6bis en XII.VI.8bis RPPol voorzien - geen terugwerkende kracht hebben, zodat niet is getracht de vastgestelde discriminatie weg te werken of te beperken, terwijl de nadelige gevolgen ervan erger worden, vermits de interne en de externe aanwervingen, alsook de toepassing van de procedure van de « rode loper » het middenkader en het officierskader geleidelijk invullen.

De verzoekende partijen onderstrepen ten slotte dat artikel 20 van de wet van 3 juli 2005 - dat een terugwerkende kracht heeft tot 1 april 2001 -, door artikel XII.VII.15, § 3, eerste lid, 1°, a), RPPol over te nemen, het gezag van gewijsde schendt van het arrest nr. 102/2003, gelezen in het licht van de beschikking tot verbetering van 14 juli 2004, dat die bepaling heeft vernietigd, zodat het aan het Hof staat het discriminerende karakter van die maatregel opnieuw vast te stellen. Zij voeren aan dat de aanneming van het nieuwe artikel XII.VII.15 RPPol - ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 3 juli 2005 -, dat op 1 april 2006 in werking is getreden, geen gevolgen heeft, vermits de bij het vroegere artikel XII.VII.15 geregelde reserve van betrekkingen tot vijf jaar beperkt was.

A.8.2.1. De Ministerraad leidt uit het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State betreffende de artikelen 13, 15, 17, 20, 21, 24, 34 en 36 van de wet van 3 juli 2005 en de memorie van toelichting van het wetsontwerp betreffende die bepalingen af dat de houder van het OGP-brevet en de geslaagde voor de selectieproeven voor de bevordering tot de graad van officier van gerechtelijke politie gelijk worden behandeld.

Hij is van mening dat een verschil in behandeling tussen beide categorieën zou steunen op een objectief criterium en redelijk verantwoord zou zijn. Hij onderstreept in dat verband dat het OGP-brevet, uitgereikt na afloop van een specifieke opleiding, geen « verworven recht » vormde om te worden benoemd, zelfs niet op termijn, in het officierskader, vermits een dergelijke benoeming alleen kon plaatshebben via mobiliteit na het openstellen van een vacante plaats en een selectie van kandidaten. Hij onderstreept dat alleen de weigering van de korpschef kon verhinderen dat de leden van het basiskader en het middenkader van de gemeentepolitie toegang hadden tot de opleiding tot officier van die politie.

De Ministerraad erkent dat de twee categorieën van personen die met elkaar worden vergeleken, in het officierskader van hun respectief korps konden worden benoemd. Hij is niettemin van mening dat tussen hen een essentieel verschil bestond. Hij wijst in dat verband erop dat de leden van de gerechtelijke politie aan de opleiding voor het verkrijgen van de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris alleen konden deelnemen « op basis van een bepaald aantal vacante plaatsen », dat overeenstemde met de werkelijke behoeften voor het invullen van het kader, zodat de geslaagden voor het examen voor het verkrijgen van die graden de zekerheid hadden om, op korte termijn, te worden benoemd in de met die opleiding overeenstemmende graad. Volgens de Ministerraad zouden alle geslaagden voor het in 1999 ingerichte examen al lang zijn benoemd indien de hervorming van de politie er niet was geweest. Hij merkt ook op dat op 31 maart 2001 achthonderd personen houder waren van het OGP-brevet en duizend vijfhonderd officieren op dezelfde datum in functie waren bij de gemeentepolitie. De Ministerraad is bijgevolg van mening dat dat statutair verschil een gelijkstelling van beide voormelde categorieën in de weg staat en dat het verantwoord is aan de houders van het voormelde brevet geen automatische benoeming in de graad van commissaris van politie toe te kennen. De Ministerraad merkt in dat verband op dat het Hof artikel XII.II.25 RPPol niet heeft vernietigd, maar dat het alleen de ontoereikende mogelijkheden inzake valorisatie van dat brevet in het geding heeft gebracht.

De Ministerraad voert aan dat de wetgever, door die mogelijkheden aanzienlijk uit te breiden, het arrest nr. 102/2003 correct heeft uitgevoerd. In dat opzicht merkt hij in de eerste plaats op dat de vereiste van een vergelijkend examen is afgeschaft en dat de houders van het brevet via mobiliteit « hun kans kunnen wagen » wanneer een betrekking vacant wordt verklaard, teneinde dat brevet te valoriseren. Hij merkt op dat die personen alle in het RPPol bepaalde valorisatiemogelijkheden behouden en preciseert dat de artikelen 15 en 17 van de wet van 3 juli 2005 hun de mogelijkheid bieden hun brevet onvoorwaardelijk te valoriseren door, via mobiliteit, te dingen naar betrekkingen van het middenkader of het officierskader, wat drie gevolgen heeft : een benoeming mogelijk maken zonder een periode van aanwezigheid in de « huidige betrekking » te vereisen, de houder van het OGP-brevet vrijstellen van een deelname aan het vergelijkend examen voor de bevordering door overgang naar het hoger kader of van het volgen van de basisopleiding van dat kader en een afwijking invoeren van een van de belangrijkste regels van de oorspronkelijke hervorming, namelijk « het verbod van de tweekadersprong ». Daarnaast merkt de Ministerraad op dat die houders hun brevet zowel bij de lokale politie als bij de federale politie kunnen valoriseren, met andere woorden in een ruimer kader dan indertijd bij de gemeentepolitie. De Ministerraad verklaart in de tweede plaats dat de artikelen 13 en 24 van de wet van 3 juli 2005 andere uitgebreide mogelijkheden bevatten om het OGP-brevet te valoriseren.

De Ministerraad voert vervolgens aan dat een automatische benoeming van de houders van dat brevet met terugwerkende kracht tot 1 april 2001 een onevenredige maatregel zou zijn. Hij citeert B.41.4 van het arrest nr. 102/2003 en voert in de eerste plaats aan dat die personen opleidingen hebben kunnen volgen die duizenden andere personeelsleden niet hebben kunnen genieten. Vervolgens voert hij aan dat een dergelijke automatische benoeming zou hebben geleid tot een onredelijke versnelling van de loopbaan van de houders van dat brevet die, zonder politiehervorming, nog met honderden zouden zijn geweest, terwijl de geslaagden voor het examen voor de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris zonder die hervorming in elk geval op zeer korte termijn in die graden zouden zijn benoemd, zodat het verantwoord is dat zij zijn opgenomen in het officierskader van de nieuwe politie. De Ministerraad verwijst in dat opzicht naar het koninklijk besluit van 17 december 1998 « betreffende de bevordering van gerechtelijke agenten bij de parketten tot de graad van gerechtelijk commissaris of van laboratoriumcommissaris ». De Ministerraad voert ten slotte aan dat de retroactieve benoeming van ongeveer achthonderd houders van het OGP-brevet in de graad van commissaris van politie - vrijwel uitsluitend bij de lokale politie - een aanzienlijke impact op de begroting en gevaarlijke gevolgen op het vlak van de organisatie van de politie zou hebben gehad. De Ministerraad verwijst naar de memorie die hij heeft ingediend in de zaken nrs. 3797 tot 3802 en herinnert eraan dat een dergelijke

retroactieve benoeming de benoeming zou hebben vereist van bijna drieduizend extra personeelsleden in het officierskader. In dat verband leidt hij uit B.22.2 van het arrest nr. 102/2003 af dat de adjudanten bij de rijkswacht en adjudant-chefs bij de rijkswacht, brigadecommandanten, een opleiding hebben gekregen die gelijkwaardig is aan die van de houders van het OGP-brevet, zodat de voormelde retroactieve benoeming automatisch zou hebben geleid tot die van die adjudanten, die zou hebben geleid tot de benoeming van de adjudanten bij de rijkswacht en adjudant-chefs bij de rijkswacht opgenomen in de weddeschaal M7, alsook tot die van de hoofdinspecteurs eerste klasse van de gemeentepolitie, opgenomen in de weddeschaal M6, en die van de gerechtelijke afdelingsinspecteurs van de gerechtelijke politie die de weddeschalen 2C en 2D genoten, opgenomen in de schalen M5.2 en M7bis. Dergelijke gevolgen zouden in strijd zijn geweest met een van de grondbeginselen van de wet van 3 juli 2005 : de keuze van nieuwe maatregelen die financieel en functioneel draaglijk waren.

A.8.2.2. De Ministerraad merkt op dat artikel 15 van de wet van 3 juli 2005 onder de agenten van het basiskader geen verschil in behandeling invoert tussen de houders van een universitair diploma en diegenen die geen dergelijk diploma bezitten. Hij is van mening dat het verschil dat artikel 17 van de wet van 3 juli 2005 tussen die twee categorieën invoert - door een anciënniteit van twaalf jaar voor de houders van een universitair diploma te vereisen -, wat de overgang van het basiskader naar het officierskader betreft, berust op een objectief criterium, en dat dat verschil redelijk verantwoord is, gelet op het verschil in opleiding dat een dergelijk diploma inhoudt. Volgens de Ministerraad komt het ter discussie brengen van de voorwaarde inzake kaderanciënniteit bepaald in artikel 17 in zoverre die van toepassing is op de inspecteurs van politie die houder zijn van het OGP-brevet en geen universitair diploma bezitten, neer op het bekritisieren van de voorwaarden inzake het verkrijgen « van het ambt » van commissaris van politie. Hij is echter van mening dat de verzoekende partijen geen belang erbij hebben het discriminerende karakter van dat verschil in behandeling aan te klagen, aangezien de eerste twee verzoekende partijen thans deel uitmaken van het middenkader en de derde verzoekende partij thans beschikt over de vereiste twaalf jaar anciënniteit om via mobiliteit over te gaan naar het officierskader. De Ministerraad verwijst naar B.30.3 van het arrest nr. 102/2003 en voegt ten slotte eraan toe dat het beginsel van de veranderlijkheid van de openbare dienst toestaat dat vroegere regels worden gewijzigd zonder afbreuk te doen aan het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

A.8.3. De verzoekende partijen antwoorden dat hun beroep niet gericht is tegen de verschillen in behandeling die steunen op de anciënniteit of het bezit van een universitair diploma en die voortvloeien uit de artikelen 17 en 19 van de wet van 3 juli 2005. Zij preciseren dat die twee bepalingen volgens hen deel uitmaken van een regeling voor de valorisatie van het OGP-brevet die voorwaardelijk blijft, zodat zij belang erbij hebben die bepalingen te bestrijden.

Daarnaast preciseren zij dat de nieuwe bepalingen van de wet van 3 juli 2005 die de voorwaardelijke valorisatie van het OGP-brevet regelen, aantonen dat het bij het arrest nr. 102/2003 veroordeelde verschil in behandeling blijft bestaan.

De verzoekende partijen onderstrepen dat het, om toe te treden tot het middenkader en het officierskader overeenkomstig de nieuwe artikelen XII.VI.6bis en XII.VI.8bis RPPol, noodzakelijk is een procedure van mobiliteit te volgen die een selectie omvat in de vorm van een vergelijkend examen, zodat de nieuwe regeling alleen gunstiger is dan de vorige in zoverre zij een extra vrijstelling van opleiding bevat. Zij merken ook op dat een mobiliteitsaanvraag een nieuwe dergelijke aanvraag binnen de daaropvolgende drie jaar onmogelijk maakt en dat de geslaagden voor de selectieproeven voor de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris die in 2001 automatisch in een hoger kader zijn benoemd, dat recht om een mobiliteitsaanvraag in te dienen, hebben behouden. Volgens de verzoekende partijen houdt een mobiliteitsaanvraag voor de houder van een OGP-brevet bovendien verschillende opofferingen in, zoals de eventuele verandering van een geografische aanstelling of het verlies van een gespecialiseerde betrekking. De verzoekende partijen besluiten dat de benoeming van de houders van dat brevet in het middenkader of in het officierskader voorwaardelijk blijft door de selectieproeven die inherent zijn aan de mobiliteitsprocedure.

De verzoekende partijen herinneren eraan dat de geslaagden voor het examen voor de bevordering tot de graad van commissaris of laboratoriumcommissaris op 1 april 2001 een automatische valorisatie van hun diploma hebben genoten in het ambt dat zij bekleden, terwijl uit het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State blijkt dat de « valorisatie » van de OGP-brevetten voorwaardelijk blijft.

De verzoekende partijen voeren aan dat het Hof, in zijn arrest nr. 102/2003, heeft erkend dat die twee categorieën van personen met elkaar vergelijkbaar zijn, ondanks de verschillen in de toegang tot de opleiding. Zij herinneren in dat opzicht eraan dat het aantal ambtenaren van de gerechtelijke politie die de opleiding van

gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris mogen volgen, niet was vastgesteld op basis van het werkelijke aantal vacante plaatsen, maar op basis van een « voorspelling » van het aantal plaatsen dat op korte of middellange termijn vacant zou kunnen worden verklaard, zodat het aantal geslaagden niet altijd overeenstemde met de werkelijke behoeften van het kader; dat de benoeming van die geslaagden niet automatisch was, maar een kandidatuur en in voorkomend geval een selectie veronderstelde; dat die benoeming bijgevolg in het gedrang kon komen door met name disciplinaire sancties, een nieuwe beroepskeuze of een terbeschikkingstelling om medische redenen; en dat de gemeenten de afwezigheidsattesten uitreikten om de opleidingen te volgen voor het verkrijgen van het OGP-brevet, rekening houdend met het aantal op min of meer lange termijn in te vullen plaatsen van officier, zodat de benoeming van de houders van dat brevet zo goed als verzekerd was. De verzoekende partijen voeren ook aan dat, behoudens in enkele kleine gemeenten, de toewijzing van de vacante posten van het officierskader van de gemeentepolitie werd voorafgegaan door een oproep aan de kandidaten, waarbij die overwegend werden geselecteerd op basis van de anciënniteit, zodat de meeste houders van het voormelde brevet de datum van hun benoeming in het officierskader bijna konden voorzien. De verzoekende partijen merken daarnaast op dat de opleidingen die voorafgingen aan het verkrijgen van dat brevet alleen werden georganiseerd wanneer er een voldoende aantal leerlingen was en dat het bijgevolg gebeurde dat geen enkele opleiding werd georganiseerd. De verzoekende partijen merken ten slotte op dat, volgens de vakverenigingen, er ongeveer tweehonderdvijftig houders van het OGP-brevet zouden zijn; dat er ongeveer achttienduizend voormalige leden van de gemeentepolitie zijn; dat er duizend achthonderd voormalige leden van de gerechtelijke politie zijn en dat tweeënvijftig geslaagden voor het examen voor de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris een automatische benoeming in het officierskader hebben genoten.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de drieduizend extra officieren waarnaar de Ministerraad verwijst, de leden omvatten van het middenkader die houder zijn van het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht (adjutant en adjudant-chef), wier situatie niet vergelijkbaar is met die van de houders van het OGP-brevet. Zij verwijzen naar A.13.2.5 van het arrest nr. 102/2003. Zij zijn van mening dat B.22 van dat arrest alleen betrekking heeft op de adjudanten of adjudant-chefs, brigadecommandanten van de rijkswacht. Zij merken ook op dat de auditeur van de Raad van State die belast was met het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring van de eerste versie van het RPPol wees op het duidelijke verschil tussen het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht - dat slechts een gewone specialisatie was - en het OGP-brevet - dat na een volwaardige opleiding werd uitgereikt -, verschil dat ook voortvloeit uit artikel 47 van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 « houdende de algemene bepalingen betreffende de opleiding van de officieren van de gemeentepolitie, de voorwaarden tot benoeming in de graden van officier van de gemeentepolitie en de voorwaarden tot aanwerving en benoeming in de graad van aspirant-officier van de gemeentepolitie » dat de vrijstelling voor de officieren bij de rijkswacht niet uitbreidt tot de adjudanten en adjudant-chefs. De verzoekende partijen voeren ook aan dat de opleiding die voorafgaat aan de uitreiking van dat brevet veel uitgebreider is dan die welke de laatstgenoemde personen hebben gevolgd die het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht hebben behaald. Zij herinneren ten slotte eraan dat alle soortgelijke brevetten die nog niet zijn gevaloriseerd, « ruimschoots verjaard » zijn, vermits, volgens artikel 28 van het koninklijk besluit van 1 april 1996 « betreffende de bevordering tot de graad van adjudant bij de rijkswacht », de geldigheid van het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht tot vijf jaar was beperkt. De verzoekende partijen besluiten hieruit dat de automatische benoeming in het officierskader van de houders van het OGP-brevet niet moest leiden tot de vergelijkbare benoeming van alle adjudanten en adjudant-chefs die op een benoeming wachtten.

A.8.4. De Ministerraad repliceert dat de ingevoerde mobiliteitsprocedure een aanzienlijke stap voorwaarts is voor de houders van het OGP-brevet die voortaan kunnen dingen naar een vacante plaats in het officierskader in heel België. Hij is van mening dat die procedure soepeler en eenvoudiger is dan de « zogeheten procedure van de ' sociale promotie ' ». Hij merkt op dat zij slechts enkele voorwaarden omvat waarin artikel VI.II.21 RPPol voorziet. Voorts onderstreept hij dat die procedure niet voorziet in meerdere eliminerende selectieproeven zoals de « zogeheten procedure van de ' sociale promotie ' », die een werkelijk vergelijkend examen is bestaande uit twee grote fasen, waarbij de eerste de proeven omvat waarin de artikelen VII.II.16 en volgende RPPol voorzien, en de tweede de fase is waarin de geslaagde voor het vergelijkend examen voor de sociale promotie via mobiliteit dingt naar een vacante betrekking die overeenstemt met zijn nieuwe graad.

A.8.5.1. De tussenkomende partijen zijn van mening dat de wetgever, overeenkomstig B.41.4 van het arrest nr. 102/2003, enerzijds, heeft aangetoond dat de verschillen tussen de voorwaarden voor het verkrijgen van het OGP-brevet en de proeven die leiden tot de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris het door de verzoekende partijen aangeklaagde verschil in behandeling verantwoorden en, anderzijds, dat brevet voldoende heeft « gevaloriseerd ».

De tussenkomenende partijen voeren aan dat het bezit van dat brevet niet volstond om tot officier van de gemeentepolitie te worden benoemd. Zij preciseren dat elke gemeente specifieke selectiecriteria vaststelde en dat de gemeenteraad aan de Koning twee personen voordroeg, terwijl de burgemeester een derde persoon kon voordragen. Zij leggen in dat verband een oproep tot kandidaatstelling van een gemeente voor. Zij merken op dat het slagen voor de proeven met het oog op de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris een voorwaarde was die volstond voor de bevordering tot die graden.

De tussenkomenende partijen merken ook op dat de officieren bij de rijkswacht, de onderofficieren bij de rijkswacht die geslaagd waren voor het examen van officier bij de rijkswacht en de geslaagden voor het examen van gerechtelijk officier bij de parketten waren vrijgesteld van het bezit van het OGP-brevet om te worden benoemd tot commissaris of adjunct-commissaris van de gemeentepolitie, terwijl het bezit van dat brevet geen vrijstelling inhield van de selectieproeven voor het examen van officier bij de rijkswacht of gerechtelijk officier.

Daarnaast zijn zij van mening dat de opleiding die voorafgaat aan de uitreiking van het OGP-brevet niet vergelijkbaar is met de proeven die worden georganiseerd met het oog op de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris.

De tussenkomenende partijen voegen eraan toe dat elke provincieschool jaarlijks tientallen OGP-brevetten uitreikte, zodat, gelet op het jaarlijks vereiste aantal officieren, talrijke houders van dat brevet werden gepensioneerd of de politie hebben verlaten zonder het ooit te hebben kunnen laten valoriseren. Zij merken ook op dat de bevorderingen tot officier van de gemeentepolitie niet waren voorbehouden aan de leden van dat politiekorps. Zij merken op dat de proeven met het oog op de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris daarentegen alleen indien nodig werden georganiseerd en dat zij werden voorbehouden aan de leden van de gerechtelijke politie bij de parketten.

A.8.5.2. De tussenkomenende partijen preciseren dat de benoeming van een houder van het OGP-brevet in het officierskader, dankzij de bestreden wet, op dezelfde wijze is geregeld als de toegang tot elke andere betrekking zonder vergelijkend examen. Zij merken op dat het niveau van de graad van adjunct-commissaris van de gemeentepolitie varieerde tussen 1 en 2 naar gelang van de « klasse » van de gemeente, terwijl de geslaagden voor het examen voor de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris in het middenkader afkomstig waren uit niveau 2+. Zij voegen eraan toe dat, onder de categorieën van personen waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, alleen de voormelde personen waren geslaagd voor een examen van niveau 1. Zij merken op dat het brevet van officier van de gemeentepolitie geen diploma of getuigschrift is dat wordt aanvaard voor de aanwerving in het niveau 1 van de federale administratie. Zij verwijzen ten slotte naar B.26.3 van het arrest nr. 102/2003.

Zij herinneren eraan dat geen enkele categorie van het personeel van de voormalige politiekorpsen « tweekadersprongen » heeft genoten.

A.8.5.3. De tussenkomenende partijen besluiten dat het OGP-brevet een wetenschappelijke voorbereiding op de functies van officier van de gemeentepolitie erkent die voor elkeen openstaat, terwijl de proeven die worden georganiseerd voor de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris iets hebben van een aanwerving van officieren van rang 10, die openstaat voor bepaalde leden van de gerechtelijke politie. Zij merken op dat de officieren van de gemeentepolitie werden opgeleid alvorens eventueel te worden aangeworven, terwijl de geslaagden voor de voormelde bevorderingsproeven werden aangeworven alvorens te worden opgeleid.

A.8.6. De verzoekende partijen verwijzen naar B.41.5.2 van het arrest nr. 102/2003 en antwoorden aan de tussenkomenende partijen dat de situatie van de houder van het OGP-brevet vergelijkbaar is met die van de geslaagde voor het examen voor de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris.

Zij leiden uit artikel 18 van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 af dat de opleiding die wordt gevolgd met het oog op het behalen van het OGP-brevet, was gelijkgesteld met niveau 1.

Zij verklaren dat de overgrote meerderheid van de steden de oproep tot kandidaatstelling voor de posten van officier beperkte tot de leden van het korps van de gemeentepolitie, wat tot gevolg had dat alle houders van het OGP-brevet, waarvan zij het aantal relativeren, zeker waren van een benoeming.

Daarnaast merken zij op dat de geslaagden voor het voormelde bevorderingsexamen ook moesten wachten totdat een plaats vrijkwam alvorens te worden bevorderd, zodat sommigen mogelijk de politie hadden verlaten alvorens het slagen voor dat examen te hebben kunnen laten valoriseren.

De verzoekende partijen onderstrepen dat de voorwaardelijke valorisatie die uit de nieuwe wet voortvloeit, onderworpen blijft aan een bevordering via mobiliteit die op zich een werkelijk vergelijkend examen vormt.

Ten aanzien van de tweede discriminatie

A.9.1. De verzoekende partijen bekritisieren de nieuwe artikelen XII.IV.6, § 1, 1°, en § 2, 1°, XII.VI.6bis, XII.VI.8bis en XII.VII.11bis RPPol - respectievelijk ingevoegd bij de artikelen 13, 15, 17 en 19 van de wet van 3 juli 2005 - in zoverre zij de houder van het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht op dezelfde wijze behandelen als de houder van het OGP-brevet. De verzoekende partijen voeren aan dat die gelijke behandeling de houder van dat brevet benadeelt, vermits die hem op onverantwoorde wijze in concurrentie doet treden met personen die houder zijn van een lager diploma.

De verzoekende partijen voeren daarnaast aan dat het verschil in behandeling dat artikel XII.VII.16, eerste lid, RPPol - zoals vervangen bij artikel 24 van de wet van 3 juli 2005 - invoert tussen de houder van het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht die deel uitmaakt van het middenkader en de houder van het OGP-brevet die deel uitmaakt van het basiskader, discriminerend is, in zoverre de laatstgenoemde uitgesloten is van het voordeel van de door die bepaling ingevoerde voorbehouden quota. Zij zijn van mening dat het verschil in behandeling dat voortvloeit uit het nieuwe artikel XII.VII.16, eerste lid, RPPol afbreuk doet aan de perspectieven van valorisatie van de eerste en de derde verzoekende partij.

De verzoekende partijen zetten uiteen dat het OGP-brevet niet evenwaardig is aan dat van hoofdonderofficier bij de rijkswacht, gelet op de aard zelf van de verleende opleidingen en de toegangsvoorwaarden ervan. In dat verband merken zij op dat alleen de officieren bij de rijkswacht de vrijstelling genoten waarin artikel 47 van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 voorziet. Zij merken ook op dat, volgens het verslag van de auditeur van de Raad van State die belast was met het onderzoek van de vordering tot schorsing van het RPPol, ingesteld door de eerste twee verzoekende partijen, de twee voormelde brevetten klaarblijkelijk verschillend zouden zijn opgevat. De verzoekende partijen merken ten slotte op dat de houder van het OGP-brevet « op nuttige wijze kon dingen » naar een betrekking van niveau 1 bij de gemeentelijke administratie, terwijl het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht geen toegang verleende tot enige bestuurlijke betrekking van dat niveau.

A.9.2. De Ministerraad antwoordt dat de identieke behandeling van de houder van het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht en de houder van het OGP-brevet niet kennelijk onredelijk is, gelet op het gezag van gewijsde « dat die gelijkenis dekt ».

Hij is van mening dat de verzoekende partijen de gevolgen van andere overgangsbepalingen aanklagen, in zoverre zij « hun eigen valorisatieregels volledig zouden ondermijnen », veeleer dan de aard zelf van de regels inzake de valorisatie van hun OGP-brevet.

De Ministerraad leidt uit B.24.3.2 van het arrest nr. 102/2003 af dat de twee voormelde categorieën gelijk moeten worden behandeld. Hij is van mening dat het Hof in B.22.2 van datzelfde arrest heeft erkend dat de adjudant en de adjudant-chef, brigadecommandant van de rijkswacht, rechtstreeks tot officier konden worden benoemd. Hij leidt hieruit af dat de houder van het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht een opleiding heeft gevolgd die vergelijkbaar is met die van de houder van het OGP-brevet, zodat zij dezelfde valorisatiemogelijkheden kunnen genieten.

A.9.3. De verzoekende partijen zijn van mening dat het Hof in B.24.3.2 van het arrest nr. 102/2003 het gewettigde karakter van de gelijke behandeling van beide categorieën van personen niet heeft aanvaard. Daarnaast preciseren zij dat de functies van adjudant en adjudant-chef bij de rijkswacht niet kunnen worden gelijkgesteld met de hoedanigheid van brigadecommandant en merken zij op dat een adjudant of een adjudant-chef die geen brigadecommandant was, niet in het officierskader moest worden opgenomen.

Ten aanzien van de derde discriminatie

A.10.1. De verzoekende partijen voeren een discriminatie aan tussen de houder van het OGP-brevet en de adjudant bij de rijkswacht of de adjudant-chef bij de rijkswacht, brigadecommandant. Zij verklaren dat die laatstgenoemden automatisch zijn opgenomen in het officierskader, met toepassing van artikel XII.II.25 RPPol, terwijl de nieuwe bepalingen die in dat RPPol zijn ingevoegd bij de wet van 3 juli 2005, alleen voorzien in een « voorwaardelijke valorisatie » van het voormelde brevet, en bovendien alleen naar het rechtstreeks hogere kader, vermits de leden van het basiskader eerst moeten overgaan naar het middenkader om te kunnen dingen naar de functies van het officierskader.

De verzoekende partijen leiden uit artikel 47 van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 af dat de hoofdonderofficieren bij de rijkswacht - adjudanten en adjudant-chefs - die officier van de gemeentepolitie wensten te worden, de met die functie overeenstemmende opleiding moesten volgen en het overeenstemmende brevet moesten behalen, zelfs al waren zij brigadecommandant. Zij besluiten hieruit dat die commandanten zich in een lagere positie bevonden dan de houders van het OGP-brevet. Zij voegen eraan toe dat die commandanten, die zich bevonden in een hiërarchisch gezien lagere positie dan een officier bij de rijkswacht, gelet op de gelijkwaardigheid tussen een officier bij de rijkswacht en een officier van de gemeentepolitie die wordt erkend in artikel 47 van het koninklijk besluit van 25 juni 1991, zich ook bevonden in een lagere positie dan de officieren van de gemeentepolitie.

De verzoekende partijen vragen zich af waarom de hoedanigheid van brigadecommandant van de rijkswacht een voordeligere opname in de nieuwe politie verantwoordt dan die welke is voorbehouden aan de houder van het OGP-brevet, terwijl dat diploma meer waarde heeft dan dat van de adjudanten of adjudant-chefs.

A.10.2. De Ministerraad is van mening dat de overdreven valorisatie van het OGP-brevet door de verzoekende partijen onevenredig en onverantwoord is.

Daarnaast merkt hij op dat op grond van artikel XII.VI.8bis RPPol, ingevoegd bij artikel 17 van de wet van 3 juli 2005, niet kan worden aangevoerd dat een lid van het basiskader altijd eerst moet overgaan naar het middenkader om te kunnen toetreden tot het officierskader.

Hij herinnert ten slotte eraan dat, volgens B.22 en B.35.4.3 van het arrest nr. 102/2003, de opname van de adjudant en de adjudant-chef bij de rijkswacht, brigadecommandanten, in het officierskader, om reden dat zij een brigade leidden die gelijkwaardig was aan de basispolitie-eenheden die door officieren-korpschefs van de gemeentepolitie werden geleid, een maatregel is die overeenstemt met de doelstellingen van de hervorming en die niet op onevenredige wijze afbreuk doet aan de rechten van de verzoekende partijen die geen dergelijke leidinggevende functies uitoefenden. Volgens de Ministerraad zou het gezag van gewijsde « dat die gelijkenis van behandeling dekt » het aangeklaagde verschil in behandeling verantwoorden.

A.10.3. De verzoekende partijen repliceren dat het Hof, in het arrest nr. 102/2003, niet heeft verklaard dat de houder van het OGP-brevet zich bevindt in een situatie die dermate verschillend is van die van de brigadecommandant van de rijkswacht dat diens verschillende behandeling niet discriminerend is. Zij betwisten niet de opname van de brigadecommandant in het officierskader, maar veeleer de ontstentenis van een dergelijke opname voor de houder van het OGP-brevet.

De verzoekende partijen onderstrepen de grote verwantschap van de aard en de inhoud van de functie van brigadecommandant en die van officier van de gemeentepolitie. Zij zijn van mening dat de houder van het OGP-brevet in de praktijk de zekerheid had de overeenstemmende functie op termijn uit te oefenen, zodat het gewettigd was met die toekomstige benoeming rekening te houden om hem in het officierskader op te nemen. De verzoekende partijen merken op dat een dergelijke inaanmerkingneming van een toekomstige benoeming wordt aangevoerd om de opname van de gerechtelijk commissaris en van de laboratoriumcommissaris van de gerechtelijke politie in het officierskader te verantwoorden.

Ten aanzien van de vierde discriminatie

A.11.1. De verzoekende partijen bekritisieren het verschil in behandeling tussen de houder van een OGP-brevet en de kandidaat-officieren bij de rijkswacht bedoeld in artikel XII.XI.43, § 2, 4° tot 7°, RPPol. Zij verklaren dat die laatstgenoemden automatisch zijn opgenomen in het officierskader, met toepassing van

artikel XII.II.25 RPPol, terwijl alleen is voorzien in een « voorwaardelijke valorisatie » van het voormelde brevet.

De verzoekende partijen merken op dat, volgens artikel XII.XI.43, § 2, 4° tot 7°, RPPol, die niet-gediplomeerde kandidaat-officieren bij de rijkswacht slechts zijn aangesteld in de graad die hun is toegekend bij de inwerkingtreding van het RPPol, in afwachting dat zij hun opleiding met succes voltooien. Zij leiden hieruit af dat, bij de politiehervorming, de benoemingsprocedure niet aan de gang was. Zij merken vervolgens op dat, hoewel vóór de politiehervorming noch de houder van het OGP-brevet, noch de kandidaat-officier bij de rijkswacht in het officierskader waren benoemd, de eerstgenoemde zijn opleiding van officier reeds met succes had voltooid, terwijl de laatstgenoemde die opleiding nog niet had voltooid. Zij preciseren ook dat die laatstgenoemde de in artikel 47 van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 bepaalde vrijstelling niet genoot, zodat hij, om tot officier van de gemeentepolitie te worden benoemd, de overeenstemmende opleiding met succes moest voltooien.

A.11.2. De Ministerraad is van mening dat, gelet op het gezag van gewijsde van B.41.4 van het arrest nr. 102/2003 - waarmee het Hof het vermeende verschil in behandeling reeds niet discriminerend zou hebben bevonden -, de aangevoerde discriminatie « onontvankelijk » is.

Voor het overige is hij van mening dat dat verschil in behandeling niet discriminerend is. Uit artikel 27, eerste lid en vierde lid, eerste zin, van de wet van 27 december 2000 « houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten » leidt hij af dat de kandidaat-officier bij de rijkswacht zich op het ogenblik van de politiehervorming bevond in een situatie die niet vergelijkbaar was met en fundamenteel verschilde van die van de houder van het OGP-brevet. Hij preciseert dat die kandidaat tijdens zijn opleiding was aangesteld in een graad van officier en een weddeschaal genoot die met die graad overeenstemde, terwijl de houder van het OGP-brevet ressorteerde onder het basiskader of het middenkader en een aan zijn graad verbonden weddeschaal genoot. De Ministerraad voegt eraan toe dat artikel 27 van de wet van 27 december 2000 zou worden toegepast op de houder van dat brevet die betrokken was bij een bevorderingsprocedure die aan de gang was op het ogenblik van de politiehervorming, zodat hij, in voorkomend geval, tot officier had kunnen worden benoemd. Het verschil in behandeling zou bovendien te wijten zijn aan het verschil tussen het statuut van de rijkswacht en dat van de gemeentepolitie, waarbij het eerste bepaalde dat de aspirant ambtshalve werd benoemd in het officierskader zodra hij slaagde voor de basisopleiding, terwijl het tweede niet voorzag in de automatische benoeming van de houder van het OGP-brevet.

A.11.3. De verzoekende partijen repliceren dat B.41.4 van het arrest nr. 102/2003 geen betrekking heeft op de grondwettigheid van het bekritiseerde verschil in behandeling. Zij herinneren ten slotte eraan dat de toegang tot de opleiding van officier van de gemeentepolitie in de praktijk afhing van de toestemming van de korpschef die rekening hield met de noden van de dienst.

Ten aanzien van de vijfde discriminatie

A.12.1. De verzoekende partijen bekritisieren de artikelen 28 tot 32 van de wet van 3 juli 2005 in zoverre zij de houder van het OGP-brevet en de hoofdinspecteurs van politie die, op 1 april 2001, de weddeschalen M5.2, M6, M7 of M7bis genieten, verschillend behandelen.

Zij onderstrepen dat die laatstgenoemden een automatische bevordering in het officierskader genieten, alleen op basis van het kader waarin zij zich bevonden en van de situatie van hun weddeschaal op 1 april 2001, los van hun opleiding en hun diploma's, terwijl de houder van het OGP-brevet slechts een hypothetische en voorwaardelijke toegang tot het officierskader heeft, ondanks de opleiding die hij met succes heeft voltooid en de verworven bekwaamheden om op termijn het ambt van officier uit te oefenen. De verzoekende partijen vragen zich af waarom de wetgever een feitelijke situatie bevoordeelt ten opzichte van bekwaamheden die specifiek zijn verworven in het kader van een gerichte opleiding.

De verzoekende partijen merken op dat het statuut in beginsel « uniek en ondeelbaar » is en vragen zich ook af waarom een lid van het middenkader dat op basis van dat brevet is benoemd en de weddeschaal M1 geniet, de bevordering van de « rode loper » niet geniet, terwijl andere leden van dat kader die de weddeschalen M5.2, M6, M7 en M7bis genieten wel een automatische benoeming zonder bijzondere diplomavooraarde genieten, en dit uitsluitend op basis van een vroegere positie in de weddeschaal die niet langer bestaat sinds de opheffing ervan vijf jaar eerder.

De verzoekende partijen zijn ook van mening dat rekening dient te worden gehouden met de gevolgen van die « bevorderingen van de rode loper » voor het kader. De personen die deze genieten, zouden « zonder mobiliteit en in een te groot aantal » worden benoemd, zodat geen enkele plaats zal openstaan zolang er te veel ambtenaren, en dus « buiten het kader », worden bevorderd. Hieruit vloeit volgens de Ministerraad voort dat de houder van het OGP-brevet de positieve gevolgen van de wet van 3 juli 2005 pas na verschillende jaren zal voelen, terwijl die wet rechtstreekse en versnelde bevorderingen toekent aan andere categorieën van personeelsleden.

A.12.2. De Ministerraad preciseert in zijn antwoord eerst dat, zoals uit artikel XII.VII.19, eerste lid, RPPol blijkt, de begunstigde van de procedure van de « rode loper » in zijn eigen betrekking zal worden benoemd en dus niet de plaats inneemt van de personeelsleden die, bijvoorbeeld, « een beroep doen op de mobiliteit », vermits de benoemingen « buiten het kader » gebeuren.

De Ministerraad is van mening dat de verschillende behandeling van de houder van het OGP-brevet zoals die voortvloeit uit de artikelen 28 tot 31 van de wet van 3 juli 2005, verantwoord is. Hij herinnert eraan dat de vernietiging van artikel XII.VII.17 RPPol met het arrest nr. 102/2003 de wetgever heeft geplaatst voor een dilemma dat hij heeft opgelost door ieders rechten op een dergelijke bevordering te vrijwaren door het toepassingsgebied ervan uit te breiden tot de gerechtelijke afdelingsinspecteurs die een hoge weddeschaal genieten, behoudens nieuwe uitvoeringsvoorwaarden die op alle begunstigden van een dergelijke bevordering van toepassing zijn.

De Ministerraad is van mening dat het verschil in behandeling redelijk verantwoord is. Hij onderstreept dat de procedure van de « rode loper » hoofdzakelijk de personeelsleden van de hogere middenkaders van de vroegere politiekorpsen beoogt die, door hun grote anciënniteit, beschikten over een ervaring die dicht aanleunde bij die van de personeelsleden die in het officierskader zijn benoemd. Hij voegt eraan toe dat dat voordeel niet kon worden voorbehouden aan de houder van het OGP-brevet, noch aan de houder van het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht, maar stelt vast dat een hoofdinspecteur van de gemeentepolitie, die de weddeschaal M6 geniet en houder is van dat brevet, van die procedure gebruik kan maken. De Ministerraad besluit hieruit dat niet op grond van het brevet wordt bepaald wie die procedure kan genieten, maar wel op grond van hun anciënniteit en het niveau van de ervaring die zij hebben opgedaan als lid van het hoger middenkader van het oorspronkelijk korps. De Ministerraad verwijst in dat opzicht naar B.34.3.2 van het arrest nr. 102/2003. Hij voegt eraan toe dat de artikelen XII.VI.6bis en XII.VI.8bis RPPol - ingevoegd bij de artikelen 15 en 17 van de wet van 3 juli 2005 - de houder van het OGP-brevet andere mogelijkheden bieden om tot het officierskader toe te treden.

Ten slotte is de Ministerraad van mening dat de opleiding tot officier van de gemeentepolitie niet kan worden vergeleken met de « op het terrein » opgedane ervaring die is vereist om « de rode loper » te genieten.

A.12.3. De verzoekende partijen vragen zich af waarom de wetgever meer waarde hecht aan de jaren ervaring in het middenkader van een oorspronkelijk politiekorps dan aan een specifieke opleiding tot officier.

Zij voeren aan dat de wijze waarop de Ministerraad de gevolgen van de op grond van de procedure van de « rode loper » uitgevoerde benoemingen voorstelt, geen rekening houdt met de praktijk binnen de lokale politie. Zij merken op dat een begunstigde van die procedure, van bij zijn benoeming, taken en functies uitoefent die verband houden met zijn nieuwe graad, zodat de natuurlijke vertrekken niet zullen worden gecompenseerd zolang het kader niet wordt herzien « op zijn nominale waarde ». Die nieuwe aanstelling zou het voorrecht zijn van de korpschef die daarvan gebruik moet maken op een wijze die het meest aangepast is aan de rationele werking van het politiekorps dat hij bestuurt. Volgens de verzoekende partijen stellen de begunstigden van die procedure « aldus elke openingstelling van een plaats uit, vermits zij te groot in aantal zijn en eerst zullen moeten verdwijnen alvorens het officierskader vrije plaatsen telt die via mobiliteit kunnen worden ingevuld ».

Ten aanzien van de zesde discriminatie

A.13.1.1. De verzoekende partijen voeren ten slotte een discriminatie aan ten aanzien van de « aangestelde agenten ».

A.13.1.2. Zij merken in de eerste plaats op dat artikel XII.IV.7 RPPol - ingevoegd bij artikel 14 van de wet van 3 juli 2005 - de discriminatie grotendeels laat bestaan die het Hof ertoe heeft gebracht, met het arrest nr. 102/2003, de artikelen XII.VII.21 en XII.VII.22 RPPol te vernietigen (B.32.3.2 en B.32.3.3).

De verzoekende partijen herinneren eraan dat de tweede verzoekende partij bij de Raad van State, op grond van artikel 18 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, een beroep heeft ingesteld tot nietigverklaring van het ministerieel besluit van 14 november 2001 « tot aanwijzing van bepaalde personeelsleden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken die naar het administratief en logistiek kader van de federale politie overgaan en houdende de graad- en loonschaaltoewijzing aan bepaalde personeelsleden van de federale politie », aangenomen ter uitvoering van artikel XII.VII.21 RPPol. Zij merken ook op dat, in het kader van het onderzoek van dat beroep, de Staat heeft gepreciseerd dat het Hof die bepaling niet als dusdanig had vernietigd, maar alleen in zoverre het toepassingsgebied ervan niet is uitgebreid tot de leden van de gemeentepolitie die equivalente recherchefuncties uitoefenen. De verzoekende partijen merken op dat de wet van 3 juli 2005 artikel XII.VII.21 RPPol nochtans niet in die zin wijzigt, zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State dat suggereerde.

De verzoekende partijen merken op dat de in artikel XII.VII.21 RPPol beoogde personeelsleden, in tegenstelling tot de in het nieuwe artikel XII.IV.7 RPPol beoogde personen, zijn aangesteld in de graad van hoofdinspecteur van politie, de functies uitoefenen die zijn verbonden aan het middenkader en de hoedanigheid hebben van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, zonder dat te moeten aanvragen of een opleiding te volgen. Zij merken ook op dat de opleiding van de bewakings- en opsporingsbrigades van de rijkswacht oorspronkelijk nochtans geen toegang tot die hoedanigheid verleende.

De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de in het nieuwe artikel XII.IV.7 RPPol beoogde opleiding niet bestaat en dat er tot in 2007 een overvloed is aan kandidaten voor de basisopleiding tot rechercheur, waardoor de termijn kan worden geëvalueerd die zal verlopen alvorens de opleiding tot officier van gerechtelijke politie is vastgesteld en wordt georganiseerd.

A.13.1.3. Daarnaast stellen de verzoekende partijen vast dat artikel XII.VII.15*bis* RPPol - ingevoegd bij artikel 22 van de wet van 3 juli 2005 - aan de personeelsleden van het basiskader die met toepassing van artikel XII.VII.21 RPPol zijn aangesteld, mogelijkheden biedt die niet worden toegekend aan de personeelsleden die worden beoogd in het nieuwe artikel XII.IV.7 RPPol. Zij zijn van mening dat artikel 22 van de wet van 3 juli 2005 een maatregel is die ertoe strekt de regularisatie van de situatie van de aangestelde personen te bevorderen door hun benoeming mogelijk te maken vóór de nietigverklaring van die aanstellingen door de Raad van State, en dat dat doel verklaart waarom het toepassingsgebied van artikel XII.VII.21 RPPol niet is uitgebreid.

A.13.1.4. De verzoekende partijen betwisten bovendien de grondwettigheid van het verschil in behandeling dat wordt gemaakt door artikel 5*bis* van de wet van 26 april 2002 « houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten » - ingevoegd bij artikel 42 van de wet van 3 juli 2005 - tussen de personeelsleden van het basiskader en van het middenkader, naargelang zij zijn aangewezen voor een betrekking bij de algemene directie Gerechtelijke Politie van de federale politie (DGJ) of bij een opsporings- en rekerchedienst van de lokale politie. Zij hebben vragen bij de verantwoording van de bevoegdheid van de gemeenteraad of de politieraad om te beslissen over de toekenning van de titel van rechercheur aan de laatstgenoemden, doordat die titel wordt gebruikt bij de uitoefening van functies met een uitsluitend gerechtelijke draagwijdte.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de vereiste van een beslissing van de gemeenteraad of van de politieraad niet verenigbaar is met de uniciteit van het statuut, verkondigd in de artikelen 119 tot 122 van de wet van 7 december 1998 « tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus », en dat het verschil in behandeling dat daaruit voortvloeit niet objectief en redelijk verantwoord is. Zij onderstrepen dat die vereiste een groot gevaar voor verwarring met zich meebrengt, vermits de keuze van de lokale overheden tot gevolg zal hebben dat in een politiezone een titel wordt toegekend aan personen die zich bevinden in dezelfde situatie als een persoon van een andere zone die die titel niet zal kunnen dragen. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de « lokale rechercheurs », in tegenstelling tot de « federale rechercheurs », hun hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, en hun « hypothetische aanstelling » verliezen wanneer zij hun opsporings- en rekerchedienst van de lokale politie verlaten voor een GDA, een andere lokale politie of een andere dienst van hun eigen zone.

A.13.1.5. De verzoekende partijen merken daarnaast op dat artikel XII.VII.15 RPPol - zoals vervangen bij artikel 21 van de wet van 3 juli 2005 - een verschil in behandeling invoert tussen het lid van het basiskader dat houder is van het OGP-brevet en het lid van het basiskader dat wordt aangesteld in de graad van hoofdinspecteur van politie op basis van artikel XII.VII.26 RPPol.

De verzoekende partijen zijn van mening dat het nieuwe artikel XII.VII.15, 5°, RPPol artikel XII.VII.26, vierde lid, RPPol tegensprekt, vermits het aan de daarin beoogde personeelsleden een specifieke voorrang toekent die verbonden is aan hun aanstelling in het middenkader, terwijl zij blijven deel uitmaken van het basiskader en hun statuut overeenkomstig die inschaling is bepaald. De verzoekende partijen vragen zich af hoe de aanstelling in het middenkader die voorrang verantwoordt, die niet is toegekend aan het lid van het basiskader dat houder is van het OGP-brevet. Zij onderstrepen in dat verband dat die aanstelling, verbonden aan hun aanwezigheid binnen een GDA, verloren gaat indien zij vertrekken naar een andere federale of lokale dienst.

De verzoekende partijen beweren dat artikel XII.VII.15 RPPol tot doel heeft de situatie van de begunstigden van die aanstellingen « in hun betrekking » zo snel mogelijk te regulariseren als beloning of erkenning van de tijd gedurende welke zij die functies hebben uitgeoefend. Zij verwijzen in dat verband naar de memorie van toelichting van het wetsontwerp dat de wet van 3 juli 2005 is geworden. Zij zijn van mening dat die bepaling geen enkel verband houdt met het arrest nr.102/2003 en dat het gaat om een specifieke regularisatiemaatregel die, door snelle benoemingen, afbreuk doet aan de doeltreffendheid van de maatregelen inzake de voorwaardelijke « valorisatie » van het OGP-brevet.

De verzoekende partijen verklaren dat de in artikel XII.VII.15 RPPol vervatte maatregel het lid van het basiskader benadeelt dat het ambt van rechercheur bij de lokale politie uitoefent en dat, in die hoedanigheid, een aanstelling in het middenkader wordt geweigerd. Die persoon zou worden benadeeld ten opzichte van het personeelslid van het basiskader dat in het middenkader is aangesteld, vermits hij, in tegenstelling tot de laatstgenoemde, geen ervaring in dat laatste kader zal kunnen aanvoeren. De verzoekende partijen merken ook op dat de in artikel XII.VII.15, 5°, RPPol bedoelde aanstellingen zijn « uitgehold », vermits een aanstelling in de regel niet meer is dan een tijdelijke en functionele invulling van een betrekking in afwachting van de benoeming van een « regelmatige kandidaat » en dat die bepaling het aangestelde lid van het basiskader in staat stelt « te dingen naar [zijn] eigen betrekking, die niet opnieuw zal worden opengesteld via externe mobiliteit en dus niet toegankelijk zal zijn » voor het lid van het basiskader, situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden.

A.13.1.6. Volgens de verzoekende partijen behandelt artikel XII.VII.15ter RPPol - ingevoegd bij artikel 23 van de wet van 3 juli 2005 - het personeelslid dat is aangesteld in de graad van hoofdinspecteur van politie met toepassing van artikel XII.VII.26, tweede lid, RPPol anders dan het personeelslid van het basiskader dat houder is van het OGP-brevet.

De verzoekende partijen voeren aan dat artikel XII.VII.15ter RPPol beantwoordt aan dezelfde doelstellingen als artikel XII.VII.15 RPPol en, om dezelfde redenen als die welke zijn uiteengezet in verband met die laatste bepaling, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Zij vergelijken die wetsbepaling met de maatregelen waarin de artikelen 13, 15 en 17 van de wet van 3 juli 2005 voorzien voor het personeelslid van het basiskader dat houder is van het OGP-brevet. Zij voegen eraan toe dat alleen de ervaring opgedaan door het aangestelde personeelslid dat wordt beoogd in artikel XII.VII.15ter RPPol op zich het voordeel niet kan verantwoorden dat hem wordt toegekend en dat het personeelslid dat een opleiding voor de toekomstige officieren met succes heeft voltooid, niet kan genieten.

A.13.1.7. Volgens de verzoekende partijen voeren de artikelen XII.VII.16bis, XII.VII.16ter en XII.VII.16^{quater} RPPol - respectievelijk ingevoegd bij de artikelen 25, 26 en 27 van de wet van 3 juli 2005 - een discriminerend verschil in behandeling in tussen, enerzijds, het personeelslid dat is aangesteld in de graad van commissaris van politie beoogd in de artikelen XII.VII.23 en XII.VII.23bis RPPol, het personeelslid dat is aangesteld in de graad van commissaris van politie beoogd in de artikelen XII.VII.24 en XII.VII.26 RPPol en het personeelslid dat is aangesteld in de graad van afdelingscommissaris van politie, met toepassing van de artikelen XII.VII.25 en XII.VII.26 RPPol, en, anderzijds, het personeelslid van het basiskader dat houder is van het OGP-brevet.

De verzoekende partijen voeren aan dat de artikelen XII.VII.16bis, XII.VII.16ter en XII.VII.16^{quater} RPPol op geen enkele objectieve en redelijke verantwoording berusten, om dezelfde redenen als die welke zijn uiteengezet in verband met artikel XII.VII.15ter RPPol.

Zij voegen eraan toe dat de ambtenaren die eerder zijn aangesteld binnen de lokale gemeentepolitie - de waarnemende inspecteurs en commissarissen - bij de politiehervorming geen aanstelling hebben genoten, vermits zij rechtstreeks in hun kader en in hun oorspronkelijke graad zijn opgenomen, zonder dat met hun functionele positie rekening is gehouden.

A.13.2.1. In verband met de functionele titel van rechercheur wijst de Ministerraad in de eerste plaats erop dat de artikelen 37, 3°, 40 en 42 van de wet van 3 juli 2005 verband houden met de artikelen XII.VII.21 en XII.VII.22 RPPol die door het arrest nr. 102/2003 zijn vernietigd. Hij preciseert dat de titel van « rechercheur » zowel door het lid van het basiskader als door het lid van het middenkader kan worden gedragen, teneinde rekening te houden met de motieven van die vernietiging. In dat verband verwijst hij naar artikel XII.IV.7 RPPol - ingevoegd bij artikel 14 van de wet van 3 juli 2005 - dat aan het lid van het basiskader van een opsporings- en rechedienst van de lokale politie het recht toekent om, zoals alle andere leden van de gerechtelijke diensten, de hoedanigheid te verkrijgen van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings - hoedanigheid die het essentiële element vormt voor de personeelsleden die in een gerechtelijke eenheid werken. De Ministerraad leidt hieruit af dat er geen discriminatie bestaat tussen de personeelsleden van de gerechtelijke diensten, vermits de lokale benoemende overheid niet kan weigeren die hoedanigheid toe te kennen. Hij voegt eraan toe dat artikel XII.IV.7 RPPol zal bijdragen tot de verbetering van het personeelsbeheer en tot een werking van de politie die beter tegemoetkomt aan de verwachtingen van de hoofden en personeelsleden van de gerechtelijke diensten.

De Ministerraad onderstreept vervolgens dat de regel vervat in artikel XII.IV.7 RPPol niet moet worden verward met die in artikel 5bis van de wet van 26 april 2002. Hij preciseert dat de personeelsleden die de DGJ verlaten, de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, verliezen, alsook hun aanstelling in de graad van hoofdinspecteur van politie, zodat er op dat vlak geen discriminatie bestaat tussen de federale gerechtelijke diensten en de lokale gerechtelijke diensten.

Ten slotte is de Ministerraad van mening dat het verschil in behandeling dat artikel 5bis van de wet van 26 april 2002 invoert tussen de personeelsleden van het basiskader en van het middenkader, naargelang zij zijn aangewezen voor een betrekking binnen de DGJ of binnen een opsporings- en rechedienst van de lokale politie, niet discriminerend is. Hij voert aan dat de onderliggende doelstelling van die bepaling erin bestaat zowel aan de federale overheid als aan de lokale overheden de zorg over te laten om te beslissen over de toekenning van de functionele titel van rechercheur. Hij voert aan dat de federale wetgever met die bepaling rechtstreeks gebruik heeft gemaakt van die mogelijkheid door die titel toe te kennen aan de betrokken personeelsleden van de federale politie.

A.13.2.2. De Ministerraad merkt op dat artikel XII.VII.15 RPPol - zoals vervangen bij artikel 21 van de wet van 3 juli 2005 - de andere brevetten die de leden van het basiskader in de vroegere politiekorpsen hebben behaald, gelijktijdig valoriseert. Hij voert aan dat die bepaling aan hen betrekkingen voorbehoudt « via selectieproeven in het kader van de sociale promotie, alsook een gedeeltelijke vrijstelling van de opleiding ». De Ministerraad onderstreept dat de houder van het OGP-brevet de in de artikelen 15 en 17 van de wet van 3 juli 2005 bepaalde maatregelen geniet en is van mening dat niet kan worden beschouwd dat artikel XII.VII.15 RPPol ten aanzien van die personen discriminerend is.

Vervolgens herinnert hij eraan dat de wetgever rekening heeft gehouden met de continuïteit, het evenwicht, de veiligheid en de transparantie wanneer hij heeft beslist de valorisatiemaatregelen te behouden die van kracht waren tussen 2001 en 2005 - zoals die welke is bepaald in artikel XII.VII.15 RPPol voor de leden van het basiskader die houder zijn van het OGP-brevet -, en « die gelden tot 1 april 2006, waarbij vanaf die datum nieuwe valorisatiemaatregelen worden ingevoerd », zoals die welke worden vermeld in de artikelen 15 en 17 van de wet van 3 juli 2005 die de betrokkenen vrijstellen van het vergelijkend examen voor de bevordering door overgang naar het hogere kader en waarop de eerste verzoekende partij reeds een beroep heeft gedaan. Hij voegt eraan toe dat de wetgever heeft getracht de samenhang en de gelijkheid tussen de verschillende brevetten in acht te nemen, vermits voortaan zowel de houder van het OGP-brevet als de houder van het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht niet langer het in het nieuwe artikel XII.VII.15 RPPol bedoelde *quotum* genieten - wegens de aanneming van gunstigere valorisatiemaatregelen vervat in de artikelen 15 en 17 van die wet. Hij merkt op dat het kleine *quotum* van artikel 21 betrekking heeft op andere categorieën van personeelsleden die geen houder zijn van « ‘ hoge ’ brevetten ».

De Ministerraad verklaart ten slotte dat de verzoekende partijen geen reden tot klagen hebben, te meer omdat zij herhaaldelijk de gelegenheid hebben gehad hun OGP-brevet te valoriseren. De eerste verzoekende partij had reeds aanspraak kunnen maken op de toepassing van artikel XII.VI.6bis RPPol en zou de maatregelen kunnen blijven genieten waarin de artikelen 13, 15, 17 en 24 van de wet van 3 juli 2005 voorzien.

A.13.2.3. De Ministerraad is van mening dat de verzoekende partijen geen belang erbij hebben de maatregelen te betwisten betreffende de personeelsleden die zijn aangesteld in de graad van commissaris van

politie of in die van afdelingscommissaris van politie, omdat zij geen betrekking van een dergelijke graad hebben uitgeoefend of thans uitoefenen.

De Ministerraad voert in verband met die maatregelen aan dat de in de artikelen XII.VII.16ter en XII.VII.16^{quater} RPPol beoogde personeelsleden sinds hun mobiliteit die betrekking uitoefenen, zodat het logisch is hen vrij te stellen van bepaalde selectieproeven in het kader van de bevordering door overgang naar het hoger kader, vermits hun bekwaamheden werden geëvalueerd tijdens de uitoefening, gedurende meerdere jaren, van het beschouwde ambt. De Ministerraad voegt eraan toe dat die personen zijn onderworpen aan een stelselmatige evaluatie van hun geschiktheid voor de uitoefening van het hogere ambt en dat een goede evaluatie een voorwaarde vormt om deel te nemen aan het vergelijkend examen voor de sociale promotie door overgang naar het hoger kader. Hij leidt hieruit af dat de begunstigden van de voormelde vrijstelling zijn onderworpen aan andere controles, zoals de evaluatieprocedure die is geregeld in de omzendbrieven GPI 11 en GPI 11bis. De Ministerraad preciseert dat die personen moeten deelnemen aan de beroepsproef die het mogelijk maakt de klassering van alle kandidaten voor het vergelijkend examen met het oog op de sociale promotie op te maken. De Ministerraad leidt hieruit af dat de draagwijdte van de maatregelen waarin de artikelen 26 en 27 van de wet van 3 juli 2005 voorzien, zeer beperkt is, vermits de objectiviteit en de concurrentie tussen de kandidaten gewaarborgd is.

De Ministerraad is ook van mening dat de ontstentenis van een vereiste van mobiliteit kan worden verklaard door het gegeven dat diegene die al geruime tijd een hogere functie uitoefent, niet moet zoeken naar een andere vacante plaats van hetzelfde niveau als dat van de functie die hij via mobiliteit uitoefent.

De Ministerraad onderstreept voorts dat de verzoekende partijen, op grond van de artikelen 15 en 17 van de wet van 3 juli 2005, in tegenstelling tot de aangestelde personeelsleden, voortaan zijn vrijgesteld van het vergelijkend examen voor de sociale promotie om over te gaan naar het officierskader.

A.13.3.1. In verband met de artikelen 21, 22 en 23 van de wet van 3 juli 2005 antwoorden de verzoekende partijen dat zij niet het verschil in behandeling van de houder van het OGP-brevet aanklagen, maar wel de verschillende behandeling van de rechercheur van de gemeentepolitie die opsporingsfuncties uitoefende die vergelijkbaar zijn met die welke andere personeelsleden in andere politiekorpsen uitoefenden die een voordelige aanstelling hebben genoten. Zij zijn daarnaast van mening dat de draagwijdte van de nieuwe valorisatiemaatregelen voor de houder van het OGP-brevet sterk dient te worden gerelativeerd en dat die maatregelen te dezen in elk geval niet relevant zijn.

De verzoekende partijen vragen zich daarnaast af of vermeende spanningen tussen de rechercheurs van de gerechtelijke politie en die van de rijkswacht kunnen verantwoorden dat al die personen van het basiskader later een benoeming in het middenkader genieten na erin te zijn aangesteld.

Zij verklaren ten slotte dat het gegeven dat de eerste verzoekende partij is kunnen toetreden tot het middenkader, haar haar belang niet ontnemt om de vernietiging te vorderen van de wet van 3 juli 2005, aangezien de voordelen die zijn toegekend aan andere personeelsleden ertoe leiden dat haar concurrenten in het vooruitzicht van een latere opname in het officierskader talrijker worden. Bovendien zou de eerste verzoekende partij zijn bevorderd via mobiliteit naar een algemene betrekking die haar haar gespecialiseerde functie van rechercheur waarvoor zij zich gedurende verschillende jaren volledig heeft ingezet, zou kunnen doen verliezen.

A.13.3.2. De verzoekende partijen herinneren eraan dat het doel van de maatregelen waarin de artikelen 25, 26 en 27 van de wet van 3 juli 2005 voorzien, het verschil niet verantwoordt tussen de opgedane ervaring die een valorisatie zonder mobiliteit zou verantwoorden, en de specifieke opleiding tot officier die alleen via mobiliteit zou moeten worden gevaloriseerd.

De verzoekende partijen merken op dat het systeem van de evaluatie van het personeel pas begin 2006 is ingevoerd en vragen zich af op basis van welk mechanisme de in de graad van commissaris van politie of in die van afdelingscommissaris van politie aangestelde personeelsleden sinds hun aanstelling objectief en stelselmatig konden worden geëvalueerd tijdens de uitoefening van hun ambt. Zij voegen eraan toe dat die personen hun geschiktheid voor die functie hebben kunnen aantonen, in tegenstelling tot de houder van het OGP-brevet die « op het terrein » niet heeft kunnen aantonen in welke mate zijn specifieke opleiding hem heeft voorbereid op de uitoefening van een functie van officier.

De verzoekende partijen antwoorden ten slotte dat de « valorisatie van een aanstelling door sociale promotie, zonder mobiliteit » te verkiezen is boven een « valorisatie via mobiliteit ». Zij merken op dat een

mobiliteit kan leiden tot een geografische verplaatsing en dat, in de meeste gevallen, de persoon die thans een post van officier bezet, een voordeel zal genieten ten opzichte van een onbekende kandidaat wanneer de overheid een persoon zal moeten kiezen om die post definitief toe te kennen. Zij herinneren eraan dat het niet verantwoord is de houder van een OGP-brevet niet het voordeel toe te kennen van maatregelen die identiek zijn met die waarin de artikelen 25, 26 en 27 van de wet van 3 juli 2005 voorzien.

Ten aanzien van de zaak nr. 3847

Wat de ontvankelijkheid betreft

A.14.1. G. Alessandro vordert de vernietiging van de artikelen 13, 17 en 48, 2°, van de wet van 3 juli 2005.

Hij is een voormalig inspecteur van de gemeentepolitie met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, en is thans hoofdinspecteur van politie. Hij geniet de weddeschaal M3.1. Hij voert aan dat de bestreden bepalingen hem een rechtstreekse toegang ontzeggen tot het officierskader in de betrekking die hij invult op het ogenblik van de indiening van het beroep; dat die bepalingen hem ertoe verplichten deel te nemen aan examens, opleidingsstages te volgen en te wachten totdat een plaats in het officierskader vrijkomt om de graad van commissaris van politie te verkrijgen. Hij is van mening dat de verschillen die de artikelen 13 en 17 van de wet van 3 juli 2005 invoeren, hem beletten om, overeenkomstig artikel 48, 2°, van de wet van 3 juli 2005, sinds 1 april 2001 een wedde van officier te verkrijgen en vanaf die datum zijn functie in die graad met zekerheid uit te oefenen.

A.14.2. De Ministerraad is van mening dat het beroep tot vernietiging te laat is ingediend en niet ontvankelijk is wegens ontstentenis van een belang van de verzoekende partij, wier situatie door de bestreden bepalingen niet is gewijzigd.

Hij is van mening dat het probleem waarnaar de verzoekende partij verwijst, voortvloeit uit haar opname, in april 2001, in de weddeschaal M3.1, terwijl de hoofdinspecteurs van eerste klasse van de gemeentepolitie zijn opgenomen in de weddeschaal M6. Hij voert aan dat de verzoekende partij met haar beroep die inschaling, die zij daarvoor nochtans nooit heeft betwist, in het geding tracht te brengen. Hij voert aan dat de bestreden bepalingen noch de inschaling van de verzoekende partij en die van de hoofdinspecteurs van eerste klasse van de gemeentepolitie, noch de volledige vrijstelling van de basisopleiding van het officierskader die de begunstigen van de weddeschaal M6 reeds vóór de inwerkingtreding van de wet van 3 juli 2005 genoten op grond van artikel 69 van het koninklijk besluit van 20 november 2001, hebben gewijzigd. De wetgever zou te dezen erover hebben gewaakt de personeelsleden met weddeschaal M5.2, M6, M7 en M7bis op dezelfde wijze te behandelen en zou, met name om rekening te houden met het arrest nr. 102/2003, nieuwe bepalingen hebben moeten aannemen voor de gerechtelijke afdelingsinspecteurs van de gerechtelijke politie met weddeschaal 2C en dus dezelfde bepalingen hebben moeten aannemen voor de begunstigen van de vier voormelde weddeschalen. Hij merkt ten slotte op dat de vier categorieën van personeelsleden die in artikel XII.IV.6, § 2, 2° tot 4°, RPPol worden beoogd, altijd op billijke en vergelijkbare wijze zijn behandeld.

Wat betreft het enig middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.15.1.1. G. Alessandro bekritiseert, in een eerste onderdeel, het verschil in behandeling door artikel XII.IV.6, § 2, 2° tot 4°, §§ 3 en 4, RPPol - ingevoegd bij artikel 13 van de wet van 3 juli 2005 - en artikel 48, 2°, van die wet tussen, enerzijds, de hoofdinspecteurs eerste klasse van de gemeentepolitie die allen de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, hebben en de weddeschalen M5.2 tot M7bis genieten en, anderzijds, de hoofdinspecteurs van politie, die de weddeschalen M1 tot M4 genieten en die dezelfde hoedanigheid hebben.

De verzoekende partij verklaart dat die twee categorieën waartussen geen objectief criterium van onderscheid bestaat, identieke diploma's bezitten en identieke functies en opdrachten uitoefenen. Zij verwijst in dat opzicht naar B.20.5.1 tot B.20.6 van het arrest nr. 102/2003. Zij voegt eraan toe dat die twee categorieën identiek zijn, zowel vanuit het oogpunt van de functionele hiërarchie als vanuit het oogpunt van de hiërarchie volgens de graad. Vervolgens citeert de verzoekende partij B.23.4.2 van het arrest nr. 102/2003 en stelt zij vast dat er geen enkel verschil in anciënniteit, diploma en opleiding bestaat tussen die twee categorieën en dat het enige criterium van onderscheid de weddeschaal is.

Daarnaast leidt de verzoekende partij uit B.24.3.2 en B.41.5.2 van het arrest nr. 102/2003 af dat de enige verantwoording voor dat verschil in behandeling van budgettaire aard is, en niet aanvaardbaar is omdat zij de fundamentele regels van het openbare ambt betreffende de graden en de weddeschalen, zoals het gelijkheidsbeginsel, in het geding brengt. Een dergelijke verantwoording zou het bestuur toelaten ambtenaren die dezelfde opleiding, hetzelfde diploma en dezelfde opdrachten hebben, verschillend te behandelen. De verzoekende partij voegt eraan toe dat de wetgever, om zijn begroting te verlichten, kon afzien van de terugwerkende kracht waarin artikel 48, 2°, van de wet van 3 juli 2005 voorziet. De verzoekende partij erkent dat een verschil tussen, enerzijds, de leden van het middenkader die een weddeschaal M1 tot M4 genieten en de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie hadden en, anderzijds, diegenen die die hoedanigheid niet hadden, zou zijn verantwoord op basis van het verschil in functies en titels.

A.15.1.2. De Ministerraad antwoordt dat het verschil in behandeling tussen de hoofdinspecteurs eerste klasse en de hoofdinspecteurs evenredig en objectief verantwoord is.

Hij verwijst naar de artikelen 1 en 3 van het koninklijk besluit van 13 oktober 1986 « tot vaststelling van de graden van het personeel van de gemeentepolitie » en merkt op dat de graad van hoofdinspecteur eerste klasse hiërarchisch hoger was dan die van hoofdinspecteur van politie. De Ministerraad voert ook aan dat de aan die graden gekoppelde weddeschalen verschillend waren. Hij merkt op dat, volgens het koninklijk besluit van 14 november 1986 « houdende de algemene bepalingen betreffende de benoeming tot de graad van hoofdinspecteur eerste klasse bij de stedelijke politie », twee reglementaire mogelijkheden bestonden om toe te treden tot de graad van hoofdinspecteur eerste klasse : de bevordering en de openbare oproep. De Ministerraad voert aan dat de verzoekende partij sinds 30 augustus 2000 voldeed aan de voorwaarden om een benoeming in die graad aan te vragen en dat zij een andere weddeschaal dan die van de hoofdinspecteurs eerste klasse geniet omdat zij vóór de hervorming niet in die graad is benoemd.

De Ministerraad voegt eraan toe dat het discriminerend zou zijn geweest het voordeel van dezelfde weddeschaal toe te kennen aan alle politieambtenaren met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie.

Daarnaast zou de wetgever herhaaldelijk hebben gepreciseerd dat er geen verband bestond tussen de benoeming of de aanstelling in sommige graden en de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier bij de procureur des Konings, en van officier van bestuurlijke politie.

De Ministerraad betwist ook de realiteit van de budgettaire motieven. In dat verband merkt hij op dat het verschil in behandeling een objectief en redelijk verschil handhaaft dat reeds bestond binnen de gemeentepolitie en is verantwoord door het gegeven dat de hoofdinspecteurs hun functie uitoefenden onder het bevel van de hoofdinspecteurs eerste klasse wier graad hiërarchisch hoger was en werd toegekend na een strenge selectie, en die een hogere weddeschaal genoten. De Ministerraad verwijst ook naar B.23.4.2 van het arrest nr. 102/2003.

De Ministerraad is ten slotte van mening dat het gegeven dat in sommige gevallen de opleidingen en de opdrachten van beide met elkaar vergeleken categorieën identiek zijn, niet relevant is, gelet op het verschil in graad. Hij merkt in dat opzicht op dat het bestaan van een dergelijke gelijkenis tussen de functie van opperwachtmeester en die van adjudant bij de rijkswacht de wetgever niet ervan heeft vrijgesteld die twee graden op verantwoorde wijze van elkaar te onderscheiden door rekening te houden met hun verschillende plaats in de hiërarchie.

A.15.2.1. In een tweede onderdeel bekritiseert G. Alessandro artikel XII.VI.8bis RPPol - ingevoegd bij artikel 17 van de wet van 3 juli 2005 - in zoverre het de officieren van gerechtelijke politie die ook de hoedanigheid van officier van bestuurlijke politie hebben, anders behandelt dan de officieren van gerechtelijke politie die die hoedanigheid niet hebben.

De verzoekende partij merkt op dat de hoedanigheid van officier van bestuurlijke politie wordt toegekend « bij eenvoudige delegatie van de burgemeester » volgens de behoeften na het vaststellen van inbreuken op bepaalde wetgevingen, zoals die op de milieuwetgeving. Hij beweert een groot aantal officieren van gerechtelijke politie te kennen die deze hoedanigheid « bij delegatie van de burgemeester » hebben verkregen en wier hoedanigheid van officier van bestuurlijke politie is erkend bij artikel 4 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt. Hij is van mening dat niets de burgemeester belet die functie te delegeren aan een officier van gerechtelijke politie. Hij preciseert dat de toekenning van die hoedanigheid losstaat van het volgen van een opleiding of het behalen van een diploma, wat niet het geval is voor de titel van officier van gerechtelijke politie. De verzoekende partij voegt daaraan toe dat er « geen enkele bijzondere valorisatie » bestaat van de diploma's

van de leden van het middenkader die op cumulatieve wijze de titel van officier van gerechtelijke politie en die van officier van bestuurlijke politie dragen.

A.15.2.2. De Ministerraad antwoordt dat dat verschil in behandeling niet discriminerend is.

De verzoekende partij zou niet uitleggen hoe de hoedanigheid van officier van bestuurlijke politie geen relevant criterium van onderscheid is. De Ministerraad citeert artikel 4 van de wet van 5 augustus 1992, zoals het luidde vóór de wijziging ervan bij de wet van 7 december 1998, en voegt eraan toe dat die hoedanigheid niet bestond bij de gerechtelijke politie bij de parketten, dat die slechts op zeer strenge wijze bij de rijkswacht werd toegekend en dat die bij de gemeentepolitie was voorbehouden aan de leden van het officierskader en niet bij eenvoudige delegatie van de burgemeester werd toegekend. Hij onderstreept in dat opzicht dat een dergelijke delegatie onwettig is, dat een hoedanigheid alleen bij de wet of door de Koning wordt toegekend en dat die laatstgenoemde nooit gebruik heeft gemaakt van de bevoegdheid die Hem wordt verleend bij artikel 4, tweede lid, van de wet van 5 augustus 1992 wat de gemeentepolitie betreft. Hij voegt eraan toe dat een dergelijke hoedanigheid niet wordt gedelegeerd en dat alleen de bevoegdheden en de ondertekening kunnen worden gedelegeerd mits aan strikte voorwaarden is voldaan.

De Ministerraad preciseert ten slotte dat het de begunstigde van de zogeheten procedure van de « rode loper » vrijstaat een beroep te doen op de mobiliteitsprocedure teneinde sneller toe te treden tot het officierskader.

A.15.2.3. G. Alessandro antwoordt dat, mocht de hoedanigheid van officier van bestuurlijke politie wettelijk zijn voorbehouden aan de officieren van de gemeentepolitie, hij de bepaling niet begrijpt die de officieren van bestuurlijke politie vrijstelt van de opleiding tot officier. Hij merkt op dat, volgens de Ministerraad, die bepaling alleen betrekking zou hebben op de brigadecommandanten van de rijkswacht.

Ten aanzien van de zaak nr. 3854

Wat de ontvankelijkheid betreft

A.16.1. J. Berckmans vordert de vernietiging van de artikelen 11 en 44 van de wet van 3 juli 2005. Hij is een voormalig commissaris van politie (niet-korpschef) klasse 20, en is met toepassing van de artikelen XII.II.25 tot XII.II.28 RPPol bij de lokale politie opgenomen in de graad van commissaris van politie met weddeschaal O4bis.

A.16.2. De Ministerraad merkt op dat de eerste verzoekende partij geen aanwijzing voor een betrekking van korpschef van de lokale politie heeft aangevraagd overeenkomstig het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 « houdende vaststelling van de voorwaarden en de modaliteiten van de eerste aanstelling in bepaalde betrekkingen van de lokale politie », noch heeft gedongen naar een betrekking van afdelingscommissaris van politie op basis van artikel XII.VI.9 RPPol.

In hoofddorde is hij van mening dat het beroep tot vernietiging, in zoverre het is gericht tegen de artikelen 11 en 44 van de wet van 3 juli 2005, niet ontvankelijk is gelet op het gezag van gewijsde. Hij citeert B.29.2.4 van het arrest nr. 102/2003 en is van mening dat het Hof zich reeds heeft uitgesproken over een identiek beroep van dezelfde verzoekende partij in verband met de wijze waarop de commissarissen van politie (niet-korpschefs) klasse 20 in de nieuwe politie zijn opgenomen. Daarnaast betwist hij het belang van de verzoekende partij om de situatie van de commissarissen van politie (korpschefs) klasse 17 aan te klagen.

A.16.3. De eerste verzoekende partij citeert B.29.1, B.29.2.3 en B.29.2.4 van het arrest nr. 102/2003 en antwoordt dat het gezag van gewijsde haar beroep niet onontvankelijk maakt, vermits het betrekking heeft op nieuwe bepalingen en op een andere kwestie. Zij is overigens van mening dat haar belang om de situatie van de commissarissen van politie (korpschefs) klasse 17 aan te klagen, voortvloeit uit het gegeven dat, zoals in het arrest nr. 102/2003 (B.29.2.3) is opgemerkt, die laatstgenoemden functies uitoefenen die gelijkwaardig zijn met die van de commissarissen van politie (niet-korpschefs) klasse 20.

A.17.1. J. Berckmans en B. Bastin vorderen de vernietiging van de artikelen 17, 18 en 47, 2°, van de wet van 3 juli 2005. De tweede verzoekende partij is een voormalig gerechtelijk commissaris van de gerechtelijke politie bij de parketten met weddeschaal 1A en is in de federale politie opgenomen in de graad van commissaris van politie met weddeschaal O3.

Zij voeren aan dat de opheffing van artikel XII.VI.9 RPPol hen voortaan ertoe verplicht te dingen naar de betrekkingen die openstaan voor de afdelingscommissarissen van politie met naleving van de algemene voorwaarden waarin artikel VII.II.4 RPPol voorziet.

A.17.2. De Ministerraad is van mening dat de eerste en de tweede verzoekende partij geen belang erbij hebben de vernietiging van artikel 17 van de wet van 3 juli 2005 te vorderen, daar zij op 1 april 2001 tot commissaris van politie zijn benoemd.

A.17.3. De eerste en de tweede verzoekende partij antwoorden dat artikel 17 van de wet van 3 juli 2005 samen met de artikelen 18 en 47 van dezelfde wet een geheel van bepalingen vormen betreffende de mogelijkheid om via mobiliteit te dingen naar een betrekking in de graad van commissaris van politie of van afdelingscommissaris van politie, die die mogelijkheid opheffen voor de commissarissen van politie, terwijl die mogelijkheid wordt behouden of verbeterd voor sommige leden van het middenkader of het basiskader.

A.18.1. L. Stas vordert de vernietiging van de artikelen 14 en 22 van de wet van 3 juli 2005. Hij is een voormalig lid van de rechedienst van de gemeentepolitie en is op 1 april 2001, met toepassing van de artikelen XII.II.15 tot XII.II.17 RPPol bij de lokale politie opgenomen in de graad van inspecteur van politie. Via mobiliteit is hij op 1 januari 2003 opgenomen in de gedeconcentreerde gerechtelijke dienst van de federale politie van het arrondissement Nijvel. Daarnaast heeft hij de in artikel XII.VII.22 RPPol beoogde opleiding gevolgd en de bijkomende toelage verkregen bedoeld in artikel XII.XI.21, § 2, RPPol.

A.18.2. De Ministerraad is van mening dat de verzoekende partij geen enkel belang heeft om de vernietiging te vorderen van artikel 22 van de wet van 3 juli 2005, omdat zij op 1 april 2001 geen deel uitmaakte van de DGJ of de gedeconcentreerde gerechtelijke eenheden van de federale politie, zodat zij niet wordt beoogd door artikel XII.VII.21 RPPol. De Ministerraad voegt eraan toe dat het belang van de verzoekende partij om die vernietiging te vorderen, evenmin kan voortvloeien uit het aanvoeren van een discriminatie tussen de « federale gerechtelijke pijler » en de « lokale gerechtelijke pijler », omdat zij sinds 1 januari 2003 deel uitmaakt van de eerste.

A.18.3. L. Stas antwoordt dat hij belang erbij heeft het discriminerende karakter van artikel 22 van de wet van 3 juli 2005 aan te klagen, in zoverre dat artikel hem uitsluit van het toepassingsgebied ervan en de discriminatie verergert die het Hof in het arrest nr. 102/2003 heeft vastgesteld in verband met de artikelen XII.VII.21 en XII.VII.22 RPPol.

A.19.1. J.-Y. Stas vordert de vernietiging van de artikelen 26 en 27 van de wet van 3 juli 2005.

Als gerechtelijk commissaris van de gerechtelijke politie bij de parketten met weddeschaal 1A is hij op 1 april 2001 bij de federale politie opgenomen in de graad van commissaris van politie met weddeschaal O3, met toepassing van de artikelen XII.II.25 tot XII.II.28 RPPol. Hij oefende de functie uit van « administratief directeur bij de gerechtelijke dienst van het arrondissement Nijvel » - die « volgens de organieke tabel » dient te worden ingevuld door een hogere officier – en is op 1 april 2001 in de graad van afdelingscommissaris aangesteld bij een koninklijk besluit van 18 februari 2003, genomen met toepassing van artikel XII.VII.26 RPPol, van artikel 12 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 « houdende vaststelling van de voorwaarden en de modaliteiten van de eerste aanstelling in bepaalde betrekkingen van de federale politie en van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie », en van de artikelen 2 en 3 van het ministerieel besluit van 16 januari 2001 « tot uitvoering van artikel 12 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 houdende vaststelling van de voorwaarden en de modaliteiten van de eerste aanstelling tot bepaalde betrekkingen van de federale politie en van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie ».

Hij voert aan dat hij op 1 april 2004 met toepassing van artikel 13 van dat koninklijk besluit van 31 oktober 2000 had moeten worden benoemd in de graad van hoger officier en dat die aanvragen in die zin bij de bevoegde overheid zonder gevolg zijn gebleven.

A.19.2. De Ministerraad is van mening dat de verzoekende partij, als commissaris van politie, aangesteld in de graad van afdelingscommissaris van politie, geen belang erbij heeft de vernietiging te vorderen van artikel 26 van de wet van 3 juli 2005, dat alleen betrekking heeft op de personeelsleden die zijn aangesteld in de graad van commissaris van politie die in die graad wensen te worden benoemd.

De Ministerraad is van mening dat het beroep tot vernietiging, in zoverre het is gericht tegen artikel 27 van de wet van 3 juli 2005, niet ontvankelijk is *ratione temporis*, omdat het – verantwoorde – identieke karakter van de statutaire voordelen van de op basis van de artikelen XII.VII.25 en XII.VII.26 RPPol aangestelde personeelsleden dateert van 1 april 2001 en nooit is bestreden.

A.19.3. De verzoekende partij antwoordt in verband met het belang om de vernietiging van artikel 26 van de wet van 3 juli 2005 te vorderen, dat het beroep niet kan worden beperkt tot alleen artikel 27 van die wet, vermits de kritiek van de verzoekende partij geldt voor alle op grond van artikel XII.VII.26 RPPol aangestelde personeelsleden.

Daarnaast onderstreept zij dat artikel 27 een nieuwe bepaling is die de op basis van de artikelen XII.VII.25 en XII.VII.26 RPPol aangestelde personeelsleden identiek behandelt.

A.20.1. B. Bastin en J.-Y. Stas vorderen de vernietiging van de artikelen 9 en 35 van de wet van 3 juli 2005.

J. Berckmans, die de vernietiging vordert van de eerste bepaling, preciseert dat hij overeenkomstig artikel XII.II.28 RPPol ervoor gekozen heeft de weddebijslag van 84.000 frank in aanmerking te nemen die hij inde met toepassing van de omzendbrief van 3 maart 1995 betreffende « de vergoeding voor nacht-, zaterdag- en zondagprestaties en de vergoeding voor wachtprestaties aan huis verricht voor bepaalde officieren van de gemeentepolitie en openbare brandweerdiensten ».

A.20.2. De Ministerraad is van mening dat de tweede en de vierde verzoekende partij geen belang erbij hebben te klagen over het forfaitaire karakter van het bedrag dat wordt bedoeld in artikel XII.II.28, derde lid, RPPol – ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 3 juli 2005 –, vermits die bepaling hun de vrijheid laat hun referentiebedrag bedoeld in artikel XII.II.27 RPPol niet te vermeerderen met het betwiste bedrag, in welk geval zij de in de artikelen XI.III.6 en XI.III.10 RPPol bedoelde toelagen genieten.

Hij is van mening dat de eerste verzoekende partij geen belang erbij heeft de vernietiging te vorderen van de artikelen 9 en 35 van de wet van 3 juli 2005, vermits zij vanaf 1 april 2001 heeft gekozen voor de inaanmerkingneming van de weddebijslag die zij genoot. Hij voegt eraan toe dat de verzoekende partij een *actio popularis* instelt in naam van de personeelsleden die niet voor een dergelijke inaanmerkingneming hebben kunnen kiezen wegens het maximumbedrag van de weddeschaal O4bis.

A.20.3. De tweede en de vierde verzoekende partij antwoorden dat zij belang erbij hebben dat de keuze tussen de vermeerdering waarin artikel XII.II.28, derde lid, RPPol voorziet en de toelagen bedoeld in de artikelen XI.III.6 en XI.III.10 RPPol niet theoretisch is, zodat zij het bedrag van de voormelde vermeerdering kunnen bekritisseren. In dat opzicht merken zij op dat het Hof met het arrest nr. 102/2003 het beroep gericht tegen artikel XII.II.28 RPPol niet onontvankelijk heeft geacht, onder het voorwendsel dat de verzoekende partijen die toelagen genoten.

Wat betreft het eerste middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.21.1. De eerste verzoekende partij bekritiseert de artikelen 11 en 44 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre zij, door de commissarissen van politie (korpsschefs) klasse 17 en de commissarissen van politie (niet-korpsschefs) klasse 20 uit te sluiten van de « overgangsgraad » van commissaris van politie eerste klasse, die eerstgenoemden niet op dezelfde wijze behandelen als de « gerechtelijke afdelingscommissarissen 1C ».

Uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 leidt zij af dat de voorwaarden inzake de toegang tot de graad van commissaris van politie strikter waren in de gemeenten met een hogere klasse dan klasse 16. Zij vergelijkt vervolgens het aantal politieambtenaren en het aandeel officieren in een gemeente van klasse 19 en in een gemeente van klasse 20, en voegt eraan toe dat de werklast van een commissaris van politie (korpsschef) en van een commissaris van politie (niet-korpsschef) veel groter is in de tweede categorie van gemeenten.

De verzoekende partij herinnert eraan dat, volgens B.25.3.2 van het arrest nr. 102/2003, de « afdelingscommissarissen 1C » hogere officieren van de gerechtelijke politie bij de parketten waren. Uit artikel 1 van het koninklijk besluit van 13 oktober 1986 en artikel 193, eerste lid, van de Nieuwe Gemeentewet leidt zij af dat de commissarissen van politie van de gemeentepolitie ook hogere officieren waren. Zij verwijst naar de artikelen 171bis, 172 tot 175 en 191 van die wet en onderstreept vervolgens dat, in tegenstelling tot de

officiëren van de gerechtelijke politie bij de parketten, de commissarissen van de gemeentepolitie naast de opdrachten van gerechtelijke politie ook instonden voor opdrachten van bestuurlijke politie en de openbare orde vrijwaarden, wat de uitoefening van hun taken ingewikkeld maakte.

De verzoekende partij merkt ten slotte op dat de commissarissen van politie (korpschefs) klasse 17 en de commissarissen van politie (niet-korpschefs) klasse 20 reeds dezelfde weddeschaal (O4bis) genieten als de « gerechtelijke afdelingscommissarissen 1C ».

A.21.2. De Ministerraad antwoordt dat de invoering van de graad van commissaris van politie eerste klasse een antwoord is op de motieven van de vernietiging, met het arrest nr. 102/2003, van artikel XII.II.25 RPPol en dat de herziening van de situatie van de commissarissen van politie (niet-korpschefs) klasse 20 afbreuk zou hebben gedaan aan het gezag van gewijsde van het voormelde arrest, vermits die motieven geen betrekking hadden op die personen en dat arrest, in andere motieven, het grondwettige karakter erkende van hun opname in de graad van commissaris van politie. Hij onderstreept ook dat de afdeling wetgeving van de Raad van State expliciet heeft gesuggereerd aan de nieuwe graad een positie toe te kennen die hiërarchisch hoger is dan die van commissaris van politie.

De Ministerraad voegt eraan toe dat de toekenning van de nieuwe graad aan de commissarissen van politie (korpschefs) klasse 12-17, gelet op B.22.2 van het arrest nr. 102/2003, zou vereisen dat die graad ook wordt toegekend aan de adjudanten en adjudant-chefs, brigadecommandanten van de rijkswacht, aan de « effectieve » officieren bij de rijkswacht en aan de gerechtelijke afdelingscommissarissen van de gerechtelijke politie bij de parketten die de weddeschaal 1A of 1B genieten, wat afbreuk zou doen aan het gezag van gewijsde van het arrest nr. 102/2003, vermits de gerechtelijke afdelingscommissarissen die de weddeschaal 1C genieten, geen hiërarchisch gezag meer zouden hebben over hun ambtgenoten die weddeschaal 1B genieten.

De Ministerraad preciseert daarnaast dat de graad van commissaris van politie eerste klasse niet toegankelijk is voor andere personeelsleden dan de gerechtelijke afdelingscommissarissen met weddeschaal 1C en dat die graad « vanzelf zal verdwijnen zodra de laatste commissaris eerste klasse die heeft verlaten ».

Hij merkt ten slotte op dat de adjunct-commissarissen van de gemeentepolitie, de officieren en de brigadecommandanten van de rijkswacht zoals de commissarissen van politie (niet-korpschefs) klasse 20, officieren van bestuurlijke politie waren en dat de gerechtelijke politie bij de parketten geen opdrachten van bestuurlijke politie uitoefende.

Wat betreft het tweede middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.22.1. De eerste en de tweede verzoekende partij bekritiseren het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de commissarissen van politie en, anderzijds, de hoofdinspecteurs van politie met weddeschaal M5.2, M6, M7 of M7bis en de commissarissen van politie eerste klasse, in zoverre de bestreden bepalingen een einde maken aan de bijzondere voorwaarden inzake de toegang tot de graad van afdelingscommissaris van politie die bestonden voor de eerstgenoemden, waarbij voor de laatstgenoemden voordeligere bijzondere voorwaarden worden ingevoerd of behouden om de graad van commissaris van politie of afdelingscommissaris van politie te verkrijgen.

De verzoekende partijen merken op dat artikel 16 van de wet van 3 juli 2005 - dat, op grond van artikel 48, 2°, van dezelfde wet, uitwerking heeft vanaf 1 april 2001 - rekening houdt met de vernietiging van artikel XII.VI.8 RPPol, en dat artikel 47, 2°, van dezelfde wet - in werking getreden op 29 juli 2005 ter uitvoering van artikel 48 ervan - artikel XII.VI.18 RPPol, zoals gewijzigd bij artikel 16 van de wet van 3 juli 2005, vanaf 29 juli 2005 opheft. Zij merken op dat die opheffing, volgens de parlementaire voorbereiding, een einde maakt aan de mobiliteitsprocedures die werden gevolgd door een aanstelling, gelet op de nieuwe mogelijkheden die artikel 17 van de wet van 3 juli 2005 biedt. Zij onderstrepen dat die bepaling voor de voormelde hoofdinspecteurs van politie bijzondere voorwaarden behoudt voor de toegang tot de graad van commissaris van politie, zodat die inspecteurs vrijgesteld blijven van de naleving van de gewone voorwaarden inzake de bevordering door overgang naar een hoger kader bedoeld in de artikelen VII.II.8 en volgende RPPol.

De verzoekende partijen zijn van mening dat het niet verantwoord is de voorwaarden inzake de toegang tot de graad van commissaris van politie waarin artikel XII.VI.8 RPPol voorziet, te behouden, door ze te wijzigen, waarbij tegelijk de bijzondere voorwaarden inzake de toegang tot de graad van afdelingscommissaris van politie worden opgeheven waarin artikel XII.VI.8 RPPol voorzorg voor de commissarissen van politie. Zij voeren aan

dat de invoering van de graad van commissaris van politie eerste klasse die situatie niet kan verantwoorden, omdat artikel XII.VI.9bis RPPol – ingevoegd bij artikel 18 van de wet van 3 juli 2005 – de houders van die nieuwe graad vrijstelt van alle voorwaarden inzake de toegang tot de graad van afdelingscommissaris, terwijl artikel XII.VI.8 RPPol voorzag in bepaalde voorwaarden, zodat die regeling minder gunstig bleef. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de commissarissen van politie de - tijdelijke - graad van commissaris van politie eerste klasse niet kunnen verkrijgen.

A.22.2. De Ministerraad antwoordt dat de situatie van de commissarissen van politie niet vergelijkbaar is met die van de andere beoogde categorieën van personen, vermits zij niet de adressaten zijn van artikel XII.VI.8bis RPPol, ingevoegd bij artikel 17 van de wet van 3 juli 2005.

Hij verwijst naar B.30.3 van het arrest nr. 102/2003 en voegt eraan toe dat de wetgever het statuut van de overheidsambtenaren op elk ogenblik kan wijzigen, met name om redenen van praktische toepassing ervan of om reden van « operationele vereisten ». Hij merkt ook op dat de verzoekende partijen gedurende vier jaar aanspraak hebben kunnen maken op de toepassing van artikel XII.VI.9 RPPol en dat zij nog zouden kunnen worden bevorderd tot de graad van afdelingscommissaris door te voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 32 van de wet van 26 april 2002. De Ministerraad preciseert in dat verband dat de opheffing van artikel XII.VI.9 RPPol met name is verantwoord door de zeer nabije aanneming van het koninklijk besluit tot bepaling van het directiebrevet bedoeld in artikel 32, 3°, van die wet.

Wat betreft het derde middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het arrest nr. 102/2003 in zoverre het de artikelen XII.VII.21 en XII.VII.22 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 vernietigt

A.23.1. De derde verzoekende partij voert aan dat uit de motieven van de vernietiging, met het arrest nr. 102/2003, van de artikelen XII.VII.21 en XII.VII.22 RPPol voortvloeit dat de aanstelling, in de graad van inspecteur van politie beoogd in artikel XII.VII.21 RPPol, van de personeelsleden beoogd in artikel XII.VII.22 RPPol niet afhankelijk kon worden gemaakt van het slagen voor de in die bepaling beoogde opleiding. Hij merkt niettemin op dat de volledige vernietiging van die bepaling heeft belet dat die personen worden aangesteld op grond van artikel XII.VII.21 RPPol, zodat de in het arrest nr. 102/2003 vastgestelde discriminatie blijft bestaan.

Hij voert aan dat de artikelen 14 en 22 van de wet van 3 juli 2005 die discriminatie verergeren, in zoverre zij de daarin ingevoerde rechten en vrijstellingen weigeren aan de personeelsleden bedoeld in artikel XII.VII.22 RPPol.

A.23.2. De Ministerraad merkt op dat de situatie van de derde verzoekende partij - die door de vernietiging, met het arrest nr. 102/2003, van de artikelen XII.VII.21 en XII.VII.22 RPPol niet kon worden aangesteld in de graad van hoofdinspecteur van politie met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings (OGPHPK), op grond van die bepalingen - vrijwel uniek is.

Hij merkt vervolgens op dat de verzoekende partij de nieuwe titel van rechercheur kan dragen. Hij voegt eraan toe dat de inspecteurs van politie die een opsporings- en recherchedienst van de lokale politie zouden verlaten voor de DGJ, niet zouden worden aangesteld in de graad van hoofdinspecteur van politie en hun hoedanigheid van OGPHPK zouden verliezen en dat zij, indien zij de « functionele opleiding in gerechtelijke politie » volgen, de bijkomende toelage van 2 141,80 euro kunnen verkrijgen die in artikel XII.XI.21 RPPol wordt bedoeld en die de verzoekende partij reeds int. De Ministerraad merkt ook op dat de inspecteurs van politie die de DGJ zouden verlaten voor een opsporings- en recherchedienst van de lokale politie hun aanstelling in de graad van hoofdinspecteur van politie en hun hoedanigheid van OGPHPK zouden verliezen. Hij leidt hieruit af dat de « lokale en federale eenheden » op dezelfde wijze worden behandeld.

Volgens de Ministerraad komt artikel 14 van de wet van 3 juli 2005 tegemoet aan B.32.3.3 van het arrest nr. 102/2003, vermits de voormalige leden van de gemeentepolitie « die equivalente opsporingsfuncties uitoefenen » voortaan de hoedanigheid van OGPHPK kunnen verkrijgen, zodat de bestreden bepaling geen afbreuk doet aan het gezag van gewijsde van dat arrest.

Wat betreft het vierde middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.24.1. De vierde verzoekende partij voert aan dat de artikelen 26 en 27 van de wet van 3 juli 2005 discriminerend zijn. Zij is van mening dat het personeelslid dat op grond van artikel XII.VII.26 RPPol is aangesteld, zich bevindt in een situatie die fundamenteel verschillend is van die van de personeelsleden die zijn aangesteld op grond van de artikelen XII.VII.24 en XII.VII.25 RPPol, zodat het eerstgenoemde personeelslid gunstigere voorwaarden moet genieten dan de laatstgenoemden voor de benoeming in de hogere graad waarin het is aangesteld.

De verzoekende partij leidt uit het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State betreffende het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 af dat die tekst betrekking heeft op zowel de eerste aanwijzingen voor de betrekkingen bedoeld in artikel 247 van de wet van 7 december 1998, als de eerste aanwijzingen voor de gezagsbetrekkingen waarvoor een graad van hoger officier is vereist. Zij merkt op dat de « eerste aanwijzingen » bedoeld in artikel XII.VII.26 RPPol hebben plaatsgehad in overeenstemming met artikel 12 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 en met het ministerieel besluit van 16 januari 2001. Zij is bijgevolg van mening dat artikel 13 van dat koninklijk besluit voorziet in haar benoeming in de graad van afdelingscommissaris van politie, na drie dienstjaren in de gezagsbetrekking die haar aanstelling in die graad heeft verantwoord. Daarnaast is zij van mening dat artikel 33 van de wet van 26 april 2002 artikel 13 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 niet heeft kunnen opheffen, omdat die wetsbepaling de overgangsmaatregelen betreffende de bevorderingen tot de graad van afdelingscommissaris van politie niet bevat.

De verzoekende partij verklaart vervolgens dat de impliciete opheffing van die bepaling bij artikel 27 van de wet van 3 juli 2005 hoofdzakelijk tot gevolg heeft het personeelslid dat vóór 1 april 2004 de functie uitoefende waarvoor het is aangewezen en die zijn aanstelling heeft verantwoord, ertoe te verplichten in het bezit te zijn van het directiebrevet bedoeld in artikel 32, 3°, van de wet van 26 april 2002. Zij is van mening dat het niet verantwoord is in die voorwaarde te voorzien voor het personeelslid dat is aangesteld in de graad van afdelingscommissaris van politie ter uitvoering van artikel XII.VII.26 RPPol. De verzoekende partij herinnert eraan dat artikel 13 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 voorziet in haar benoeming in die graad na drie dienstjaren in die betrekking en voert aan dat elke wijziging voor de toekomst van de benoemingsvoorwaarden redelijk moet zijn en verband moet houden met de beoogde situaties. Zij is van mening dat het bezit van het directiebrevet niet redelijk is voor een personeelslid dat op 1 april 2001 is aangesteld in de graad van afdelingscommissaris, omdat de overheid hem vraagt een functie verder uit te oefenen die het daarvoor tot tevredenheid van die overheid uitoefende.

De verzoekende partij leidt uit artikel 2 van het ministerieel besluit van 16 januari 2001 af dat die aanwijzingen en de aanstellingen waartoe ze hebben geleid, hebben plaatsgehad op 1 april 2001 en betrekking hadden op gezagsfuncties die identiek of op zijn minst vergelijkbaar waren met die welke de betrokken personeelsleden binnen hun oorspronkelijke dienst uitoefenden. Zij voegt eraan toe dat die aanwijzingen steunen op de bijzondere bekwaamheid van de personen om die functies tot tevredenheid van de overheid uit te oefenen. Zij leidt uit artikel 33 van de wet van 26 april 2002 - dat volgens de verzoekende partij voorziet in bijzondere voorwaarden voor de benoeming van de commissarissen van politie die zijn aangesteld in de graad van afdelingscommissaris van politie - af dat de eerste aanwijzing van een personeelslid voor een gezagsbetrekking waarvoor de graad van commissaris van politie of van afdelingscommissaris van politie is vereist, verantwoordt dat de begunstigde van die aanwijzing bijzondere voorwaarden geniet voor de benoeming in de graad van commissaris van politie of van afdelingscommissaris van politie.

De verzoekende partij onderstreept tot slot dat de aanstellingen op grond van de artikelen XII.VII.24 en XII.VII.25 RPPol na 1 april 2001 en in het kader van een mobiliteitsprocedure hebben plaatsgehad.

A.24.2. De Ministerraad merkt op dat de personeelsleden die zijn aangesteld op grond van artikel XII.VII.25 RPPol niet minder bekwaam zijn dan diegenen die zijn aangesteld op grond van artikel XII.VII.26 RPPol en is van mening dat het niet objectief en redelijk verantwoord is ze verschillend te behandelen. Hij merkt in dat opzicht op dat die twee categorieën van personen hebben deelgenomen aan een objectieve selectieprocedure en dat het gegeven dat een betrekking op 1 april 2001 is gekwalificeerd als een « gezagsbetrekking » in de zin van artikel XII.VII.26 RPPol de houder van die betrekking geen voorrang toekent op de personeelsleden die, na 1 april 2001, in het kader van een mobiliteitsprocedure hebben gedongen naar een betrekking van afdelingscommissaris van politie.

Daarnaast voert de Ministerraad aan dat de vermeende impliciete opheffing van artikel 13 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 niet voortvloeit uit artikel 27 van de wet van 3 juli 2005, maar veeleer uit

de artikelen 32 en 33 van de wet van 26 april 2002. Hij onderstreept dat artikel 13 van dat koninklijk besluit alleen betrekking heeft op de in artikel 247, eerste lid, van de wet van 7 december 1998 beoogde betrekkingen en niet van toepassing is op de « andere betrekkingen » beoogd in artikel 12 van datzelfde besluit. Hij merkt op dat de aanwijzing voor die andere betrekkingen is geregeld bij het ministerieel besluit van 16 januari 2001. Hij wijst ook op de verwerping, tijdens de parlementaire voorbereiding van artikel 27 van de wet van 3 juli 2005, van een amendement tot afschaffing van de verwijzing naar artikel XII.VII.26 RPPol en verwijst naar artikel XII.VII.25, tweede lid, en naar artikel XII.VII.26, vierde lid, RPPol.

De Ministerraad voert bovendien aan dat de afdeling wetgeving van de Raad van State de valorisatie van de aanstellingen aanvaardt, alsook de verantwoorde verschillen in behandeling tussen de personeelsleden die zijn aangesteld en diegenen die niet zijn aangesteld, zodat in de memorie van toelichting wordt gepreciseerd dat de valorisaties van de aanstellingen « gematigd » zijn om nieuwe discriminaties te vermijden. Ten slotte is hij van mening dat het niet verantwoord zou zijn de vrijstellingen waarin artikel 27 van de wet van 3 juli 2005 voorziet, voor te behouden aan de personeelsleden die op grond van artikel XII.VII.26 RPPol zijn aangesteld in de graad van afdelingscommissaris van politie en die vrijstellingen niet toe te kennen aan de personeelsleden die op grond van datzelfde artikel zijn aangesteld in de graad van commissaris van politie.

De Ministerraad is van mening dat het redelijk is om van de personeelsleden die op grond van artikel XII.VII.26 RPPol zijn aangesteld, te eisen dat zij in het bezit zijn van een directiebrevet. Hij merkt op dat het in het geding brengen van die voorwaarde voor de bevordering tot de graad van afdelingscommissaris van politie te laat komt, vermits die is vervat in artikel 32, 3°, van de wet van 26 april 2002. Ten slotte is hij van mening dat het niet evenredig zou zijn alleen de in die graad aangestelde commissarissen van politie van die voorwaarde vrij te stellen.

Wat betreft het vijfde middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het arrest nr. 102/2003 in zoverre het artikel XII.II.28 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 vernietigt

A.25.1. In een eerste onderdeel merken de tweede en de vierde verzoekende partij op dat het bedrag van 804,25 euro niet in verhouding staat tot de bedragen van de toelagen voor onregelmatige dienst die de officieren van gerechtelijke politie innen op grond van het ministerieel besluit van 1 februari 1980 « houdende toekenning aan sommige personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten van een toelage voor overwerk en een toelage voor onregelmatige dienst », en zelfs niet de helft bedraagt van de weddebijslag bedoeld in de omzendbrief van 3 maart 1995. Zij voegen eraan toe dat dat bedrag van 804,25 euro zo laag is dat de in artikel XII.II.28, derde lid, RPPol - ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 3 juli 2005 - beoogde personeelsleden geen enkel belang erbij hebben te kiezen voor de vermeerdering van het referentiebedrag dat in aanmerking wordt genomen voor de vaststelling van de weddeschaal, vermits die keuze op grond van artikel XII.XI.17, § 2, derde lid, 5°, en tweede lid, RPPol - ingevoegd bij artikel 35 van de wet van 3 juli 2005 - ertoe zou leiden dat wordt afgezien van de in de artikelen XI.III.6 en XI.III.10 RPPol bedoelde toelagen.

De verzoekende partijen leiden uit hetgeen voorafgaat af dat de discriminatie die het Hof ertoe heeft gebracht artikel XII.II.28 RPPol te vernietigen, blijft bestaan, aangezien het voormelde bedrag niet in verhouding staat tot de werkelijkheid, in tegenstelling tot wat bestaat voor de voormalige rijkswachters en de voormalige leden van de gemeentepolitie. Zij verklaren dat dat verschil niet kan worden verantwoord door het gegeven dat de voormelde toelagen voor onregelmatige dienst een « bezoldiging per dienstprestatie » vormden en niet een « vaste forfaitaire » toelage.

A.25.2. In een tweede onderdeel is de eerste verzoekende partij van mening dat artikel XII.II.28, derde lid, RPPol discriminerend is, in zoverre het personeelsleden die vroeger « wachtvergoedingen » genoten en personeelsleden die dergelijke toelagen niet effectief inden, gelijk behandelt. Zij is van mening dat die identieke behandeling des te discriminerender is, daar sommige personeelsleden van de vroegere gemeentepolitie de vermeerdering van het referentiebedrag op basis van de « wachtvergoeding » die zij vroeger inden, niet hebben kunnen verkrijgen, omdat die vermeerdering zou hebben geleid tot een overschrijding van het maximumbedrag van de weddeschaal O4bis.

Hij onderstreept ten slotte dat het doel van de in artikel XII.II.27 RPPol beoogde vermeerdering erin bestaat de werkelijk geïnde vergoedingen in aanmerking te nemen.

A.26. De Ministerraad herinnert eraan dat in alle voormalige politiekorpsen een systeem bestond voor de vergoeding van onregelmatige prestaties. Hij onderstreept dat de toelage waarin het koninklijk besluit van

24 oktober 1983 « betreffende de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de rijkswacht » daartoe voorziet, een « uurtoelage op werkelijke basis » is en niet moet worden verward met de in B.27.3.1 van het arrest nr. 102/2003 vermelde toelagen. Hij merkt op dat het aan de gemeenten staat te beslissen over de toekenning en het bedrag van de forfaitaire weddebijslag bedoeld in de omzendbrief van 3 maart 1995 voor de officieren van de gemeentepolitie. Hij wijst erop dat de toelagen voor onregelmatige dienst ingevoerd bij het ministerieel besluit van 1 februari 1980 niet forfaitair waren.

De Ministerraad voert aan dat het personeelslid aanvankelijk de keuze had tussen een vergoeding « op basis van de werkelijke prestaties » op grond van de artikelen XI.III.6 en XI.III.10 RPPol en de opname, in zijn jaarwedde, van de forfaitaire toelage die vóór de politiehervorming werd geïnd. Hij preciseert dat het personeelslid dat afkomstig is uit de gerechtelijke politie bij de parketten die keuze niet had, vermits de toelagen die het inde, varieerden van trimester tot trimester, zodat het zich tevreden moest stellen met de vergoeding op basis van de voormelde reglementaire bepalingen.

De Ministerraad stelt dat de artikelen 9 en 35 van de wet van 3 juli 2005 ertoe strekken gevolg te geven aan het arrest nr. 102/2003, waaruit hij afleidt dat de wetgever het de voormalige officieren van de gerechtelijke politie mogelijk moest maken te kiezen voor een forfaitaire toelage, naar het voorbeeld van de voormelde vroegere rijkswachters of leden van de gemeentepolitie. Hij merkt op dat die mogelijkheid ook is ingevoerd voor de voormalige rijkswachters of leden van de gemeentepolitie die vóór de hervorming van de politie geen recht hadden op een dergelijke toelage, teneinde nieuwe discriminaties te vermijden. Hij geeft ook toe dat een forfait in wezen niet kan overeenstemmen met de individuele situatie van iedereen.

Uit het gegeven dat driehonderdennegen personeelsleden reeds hebben gekozen voor een vermeerdering van het referentiebedrag, leidt de Ministerraad af dat het - discretionair vastgestelde - bedrag van 804,25 euro noch onredelijk, noch klaarblijkelijk onevenredig is. Hij herinnert ook eraan dat het in de omzendbrief van 3 maart 1995 vermelde bedrag een maximumbedrag is. Hij betwist echter niet dat, voor het personeelslid dat vaak onregelmatige prestaties verricht, het recht op de toelagen waarin de artikelen XI.III.6 en XI.III.10 RPPol voorzien, voordeliger is dan de vermeerdering van het referentiebedrag bedoeld in artikel XII.II.28, derde lid, RPPol. Hij onderstreept dat de voorgestelde keuze uitwerking heeft op 1 april 2001.

Ten slotte merkt hij op dat het verbod om de « uurtoelage op werkelijke basis » en het « forfait » bepaald in artikel XII.XI.17, § 2, derde lid, 5°, RPPol - ingevoegd bij artikel 35 van de wet van 3 juli 2005 - te cumuleren reeds bestond bij de gemeentepolitie en in 2001 is overgenomen bij artikel XII.XI.17, § 2, derde lid, 3°, b), RPPol.

Ten aanzien van de zaak nr. 3856

Wat het belang betreft

A.27. De vereniging zonder winstoogmerk « Vakbond van de Belgische Politie » (SYPOL.BE) en tweehonderdzevenenvijftig voormalige leden van de gerechtelijke politie bij de parketten vorderen de vernietiging van de wet van 3 juli 2005 in haar geheel.

A.28.1. SYPOL.BE verantwoordt haar belang om in rechte te treden door aan te voeren dat sommige bepalingen van de wet afbreuk doen aan de professionele, statutaire en sociale belangen van haar leden die zij moet verdedigen en promoten.

A.28.2. Vijfennegentig andere verzoekende partijen zijn voormalige gerechtelijke inspecteurs van de gerechtelijke politie bij de parketten met weddeschaal 2A of 2B, opgenomen in de graad van hoofdinspecteur van de « nieuwe politie » met weddeschaal M1.2, M3.2 of M4.2.

Honderdachtien verzoekende partijen zijn voormalige gerechtelijke afdelingsinspecteurs van de gerechtelijke politie met weddeschaal 2C, opgenomen in de graad van hoofdinspecteur van de « nieuwe politie » met weddeschaal M5.2. Zevenendertig onder hen zijn « houder van het brevet voor de bevordering tot de weddeschaal 2D ».

De vierenveertig andere verzoekende partijen zijn voormalige gerechtelijke afdelingsinspecteurs van de gerechtelijke politie met weddeschaal 2D, opgenomen in de graad van hoofdinspecteur van de « nieuwe politie » met weddeschaal M7bis.

Die tweehonderdzevenenvijftig verzoekende partijen verantwoorden hun belang om in rechte te treden door aan te voeren dat sommige bepalingen van de bestreden wet ten aanzien van hen discriminerend zijn.

A.29. De Ministerraad merkt op dat de individuele verzoekende partijen geen enkele informatie verstrekken over hun persoonlijke situatie die nuttig is om hun belang aan te tonen (jaar van hun benoeming bij de gerechtelijke politie, diploma's, enz.).

Wat betreft het eerste middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 13, 23, 32 en 33 van de Grondwet, met het algemeen beginsel van de rechtszekerheid, alsook met de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en met artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

A.30.1. De verzoekende partijen voeren aan dat het ondoorzichtige en verwarrende karakter van sommige bepalingen van de bestreden wet - die veel te veel regels bevat - het de adressaten ervan niet mogelijk maakt de inhoud en de draagwijdte ervan te bepalen en het geoorloofde, wettige en evenredige karakter ervan te beoordelen. Zij merken bij wijze van voorbeeld op dat de lezing van artikel 29 van de wet van 3 juli 2005 het niet mogelijk maakt te begrijpen dat, zoals in de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven, de « benoemingen van de rode loper » afhankelijk zijn van het aantal vacante plaatsen van officieren dat elk jaar vrijkomt door vrijwillige vertrekken of pensioneringen. Zij voegen eraan toe dat die bepaling die benoemingen voorstelt als een recht dat gelijkelijk wordt toegekend aan de voormalige rijkswachters en de voormalige leden van de gerechtelijke politie, terwijl die benoemingen alleen een « verworven » recht vormen voor de eerstgenoemden die in de graad van commissaris van politie zijn aangesteld en reeds zijn meegerekend in het maximumaantal officieren dat op 1 april 2001 is vastgesteld, zodat hun benoeming niet afhankelijk is van het vertrek van officieren bij de rijkswacht. De verzoekende partijen zijn ook van mening dat het niet te verantwoorden is in twee derden van de wet te verwijzen naar andere artikelen of andere wetten.

A.30.2. De verzoekende partijen voeren aan dat het recht om toegang te hebben tot de wetgeving vereist dat de wet begrijpelijk is en dat alle in een democratie verankerde grondrechten met de voeten worden getreden indien de burgers de aan hen toegekende rechten en vrijheden niet kunnen begrijpen. Zij voegen eraan toe, enerzijds, dat het recht van toegang tot het gerecht - erkend in artikel 13 van de Grondwet en in artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens - geen zin heeft indien de wet onbegrijpelijk is en, anderzijds, dat de economische, sociale en culturele rechten erkend in artikel 23 van de Grondwet « onbestaande » zijn indien de burger de door hem te maken professionele keuzes niet kan begrijpen of de gevolgen ervan niet kan beoordelen. Zij voeren bij wijze van voorbeeld de artikelen XII.VII.18, § 3, en XII.VII.19, tweede lid, RPPol - respectievelijk ingevoegd bij de artikelen 29 en 30 van de wet van 3 juli 2005 - aan. De verzoekende partijen voeren aan dat de betrokken personeelsleden in de onmogelijkheid verkeren hun voornemen bekend te maken, vermits zij, in afwachting van het voorziene koninklijk besluit, de datum en de voorwaarden van de « bevordering in geval van benoeming tussen 2012 en 2015 » niet kennen.

De verzoekende partijen zijn vervolgens van mening dat onbegrijpelijke teksten afbreuk doen aan het recht op de administratieve transparantie - vervat in artikel 32 van de Grondwet - en dat de goedkeuring door de federale Kamers van dergelijke teksten de bij artikel 184 van de Grondwet verleende bescherming tenietdoet.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de wetsbepalingen waarvan de inhoud dermate onduidelijk en onbegrijpelijk is dat de adressaten de draagwijdte ervan niet kunnen beoordelen, niet verenigbaar zijn met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, in samenhang gelezen met het fundamentele beginsel van de rechtszekerheid. In dat opzicht verwijzen zij naar B.5 van het arrest nr. 133/2000.

Zij voegen eraan toe dat de adressaten van de bestreden wet wegens de moeilijkheid om de inhoud en de draagwijdte ervan te bepalen, de jurisdictionele rechtsmiddelen niet met dezelfde graad van doeltreffendheid kunnen aanwenden als de algemene categorie van adressaten van de rechtsregels. Zij verwijzen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (*Geouffre de la Pradelle t. Frankrijk*, 16 december 1992, § 35) en merken op dat, te dezen, de inhoud en de draagwijdte van de bepalingen die aan de toetsing van het Arbitragehof kunnen worden voorgelegd, ingewikkeld zijn.

Zij voeren aan dat de duidelijkheid en de nauwkeurigheid te dezen des te meer vereist waren, daar de hervorming van de politie niet alleen duizenden ambtenaren betreft, maar ook alle burgers, daar het gaat om een

zeer ingewikkelde en technische materie en daar de wet van 3 juli 2005 wordt geacht gevolg te geven aan de arresten nrs. 102/2003 en 2/2004 die het bestaan van verschillende discriminaties hebben vastgesteld.

A.31. De Ministerraad preciseert dat de wet van 3 juli 2005 moet worden gelezen in het licht van de memorie van toelichting van het wetsontwerp. Hij merkt op dat die wet is opgesteld in overeenstemming met de regels van de legistiek die soms vereisen dat wordt verwezen naar andere artikelen of andere teksten, ook al maakt dat de lezing ervan ingewikkeld. Hij geeft toe dat de materie ingewikkeld en technisch is, maar betwist dat die rechtsonzekerheid teweegbrengt. De Ministerraad verwijst naar het arrest nr. 133/2000 en herinnert eraan dat het Hof niet bevoegd is om een norm te vernietigen om reden dat die onverenigbaar is met een « algemeen beginsel betreffende de rechtszekerheid ».

De Ministerraad onderstreept dat er talrijke interne publicaties bestaan die voor alle personeelsleden van de politie toegankelijk zijn en die de nieuwe maatregelen en procedures in eenvoudige en nauwkeurige bewoordingen uitleggen. Hij voegt eraan toe dat dat personeel op al zijn vragen in verband met de gevolgen van die wet telefonisch een antwoord kan verkrijgen.

De Ministerraad leidt uit de grondige analyse die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift en memorie van antwoord maken, af dat de wet van 3 juli 2005 niet zo onbegrijpelijk is als zij beweren en dat de verzoekende partijen geen daadwerkelijk beroep is ontnomen.

De Ministerraad betwist ten slotte de rechtsonzekerheid die zou voortvloeien uit de tekst van artikel 29 van de wet, alsook de dubbelzinnigheid van de toepassingsvoorwaarden ervan. Hij verwijst in dat verband naar de uiteenzetting van het zesde onderdeel van het tweede middel.

Wat betreft het tweede middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het grondwettelijk beginsel van het gezag van gewijsde van de gerechtelijke beslissingen, met de artikelen 13, 23 en 142 van de Grondwet, met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en met de artikelen 8 en 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof

Ten aanzien van het eerste onderdeel

A.32.1. De verzoekende partijen merken op dat alle leden van het middenkader van de « federale gerechtelijke pijler » die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie bij de parketten zijn aangeworven op grond van een diploma van niveau 2+, terwijl de leden van dat kader die afkomstig zijn uit de rijkswacht en de gemeentepolitie zijn aangeworven op grond van een diploma van niveau 2. Zij voeren aan dat dat verschil de hogere bezoldiging verantwoordt die de eerstgenoemden innen via hun opname in de « weddeschalen M1.2, M2.2, M3.2, M4.2, M5.2 (schalen M + 9 pct.) en M7bis ».

De verzoekende partijen stellen vast dat de bijkomende toelage van 2 141,80 euro bedoeld in artikel XII.XI.21, § 1, tweede lid, 1°, RPPol voor de leden van het middenkader van de « federale gerechtelijke pijler » die afkomstig zijn uit de rijkswacht en de gemeentepolitie, tot doel zou hebben gehad het bedrag van de bezoldiging van die laatstgenoemden dichterbij het bedrag dat is toegekend aan de leden van het kader die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie. Volgens de verzoekende partijen is van dat doel nooit gewag gemaakt vóór de parlementaire voorbereiding van de wet van 3 juli 2005. Daarnaast zijn zij van mening dat die toelage discriminerend was, in zoverre zij het hogere diploma niet valoriseerde van de voormalige leden van de gerechtelijke politie en in zoverre zij de totale bezoldiging van de begunstigden ervan soms op dermate wijze verhoogde dat die hoger lag dan die van de voormalige leden van de gerechtelijke politie.

De verzoekende partijen onderstrepen dat het arrest nr. 102/2003 artikel XII.XI.21 RPPol vernietigt, in zoverre het de daarbij ingevoerde bijkomende toelage niet toekent aan de leden van de gerechtelijke politie. Zij zijn van mening dat die vernietiging de wetgever de keuze liet tussen een retroactieve afschaffing van de aan de voormalige rijkswachters en leden van de gemeentepolitie toegekende toelage, en de retroactieve toekenning van die toelage in haar geheel aan alle leden van het middenkader van de « federale gerechtelijke pijler » los van het korps waarvan zij vóór de politiehervorming deel uitmaakten. In verband met die tweede mogelijkheid merken zij op dat het niet discriminerend was die toelage evenmin toe te kennen aan de leden van het officierskader die andere statutaire voordelen genieten en herinneren zij eraan dat de invoering van de bijkomende toelage alleen steunt op het verschil tussen de bezoldiging van de ambtenaren van niveau 2 en die van niveau 2+ van de leden van het middenkader die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie.

A.32.2. De verzoekende partijen voeren aan dat de wijzigingen die artikel 37 van de wet van 3 juli 2005 aanbrengt in artikel XII.XI.21 RPPol het niet mogelijk maken de bijkomende toelage van 2 141,80 euro toe te kennen aan de leden van het middenkader van de « federale gerechtelijke pijler » die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie, of hun slechts een « zeer gering deel » van die toelage toe te kennen. Zij preciseren dat de berekeningswijze van het bedrag van de bijkomende toelage die hun voortaan is toegekend, hen nooit in staat stelt een toelage te innen van hetzelfde bedrag als hetwelk de voormalige rijkswachters en de voormalige leden van de gemeentepolitie innen, noch een algemene bezoldiging te innen die hoger ligt dan die van de personeelsleden van niveau 2.

De verzoekende partijen voeren aan dat artikel 37 van de wet van 3 juli 2005 hierdoor in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het grondwettelijk beginsel van het gezag van gewijsde van de gerechtelijke beslissingen, met artikel 23 van de Grondwet - in zoverre het het recht op een billijke beloning waarborgt -, met de artikelen 8 en 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens - in zoverre het het recht op een daadwerkelijk beroep voor een onafhankelijke en onpartijdige rechtbank waarborgt - en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zij preciseren dat, gelet op artikel 48 van de wet van 3 juli 2005, de bestreden bepaling met terugwerkende kracht de discriminatie opnieuw invoert die is afgekeurd met het arrest nr. 102/2003, dat de wetgever niet naleeft.

De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de regel van de veranderlijkheid van de bijkomende toelage die wordt toegekend aan de voormalige leden van de gerechtelijke politie - vervat in het nieuwe derde lid van artikel XII.XI.21, § 1, RPPol - een discriminerend verschil in behandeling invoert tussen die personen en de voormalige rijkswachters en de voormalige leden van de gemeentepolitie, in zoverre het bedrag van de aan de voormalige leden van de gerechtelijke politie toegekende toelage verschillend is en omgekeerd evenredig is met het bedrag van de wedde van de begunstigten ervan en niet rechtstreeks evenredig is met dat bedrag, terwijl de haardtoelage dat wel is. Zij zijn ook van mening dat die regel van de veranderlijkheid personen die zich in fundamenteel verschillende situaties bevinden, gelijk behandelt, in zoverre hij tot doel heeft alle leden van het middenkader van de « federale gerechtelijke pijler » op voet van gelijkheid te plaatsen, terwijl de leden die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie houder zijn van een diploma van een hoger niveau dan dat waarvan de voormalige rijkswachters en de voormalige leden van de gemeentepolitie in dat kader houder zijn. De verzoekende partijen merken op dat het fundamentele karakter van dat verschil in diploma voortvloeit uit andere regels van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten. Zij verwijzen in dat verband naar de artikelen 12, 15 tot 18, 19 en 22 tot 25 van de wet van 26 april 2002 en naar de artikelen II.III.5, XII.II.12 tot XII.II.21, XII.II.26 en XII.II.47 RPPol.

A.33. De Ministerraad voert aan dat de bijkomende toelage tot doel had het verschil gedeeltelijk te compenseren tussen de bezoldiging van de voormalige rijkswachters en de voormalige leden van de gemeentepolitie van de rechediensten en die van de personeelsleden die afkomstig zijn uit het middenkader van de gerechtelijke politie. Hij onderstreept dat de weddeschalen van die laatstgenoemden hun een bezoldiging toe kennen die aanzienlijk hoger is dan die van de voormalige rijkswachters en de voormalige leden van de gemeentepolitie, zodat de bijkomende toelage het zelfs niet mogelijk meer zal maken dat verschil te compenseren zodra de eerstgenoemden de schaal M4.2 bereiken. Hij merkt op dat die toelage een tijdelijk karakter heeft, vermits zij niet wordt toegekend aan de nieuwe personeelsleden van de « gerechtelijke pijler » en dat wie zijn betrekking verlaat, het voordeel ervan verliest.

De Ministerraad is van mening dat artikel 37 van de wet van 3 juli 2005 artikel XII.XI.21 RPPol op retroactieve wijze corrigeert om rekening te houden met de vernietiging vervat in het arrest nr. 102/2003. Hij onderstreept dat de voormalige leden van de gerechtelijke politie voortaan de bijkomende toelage genieten, zodat elk onderscheid op basis van het oorspronkelijke korps is afgeschaft. Hij voegt eraan toe dat het bedrag van die toelage evenwel variabel is voor de personen die bepaalde weddeschalen genieten - onder wie de verzoekende partijen en de politieassistenten van de gemeentepolitie - teneinde rekening te houden met het doel van die toelage. Hij merkt op dat de leden van de politiediensten die geen deel uitmaken van de « gerechtelijke pijler » die toelage niet genieten.

De Ministerraad voert aan dat de naleving van een vernietigingsarrest van het Hof de wetgever niet elke beoordelingsruimte ontnemt, met dien verstande dat het Hof zou kunnen worden verzocht na te gaan of een vroeger vernietigingsarrest wel degelijk is nageleefd. Hij preciseert dat de wetgever te dezen rekening diende te houden met de « essentiële aard » van de bij artikel XII.XI.21 RPPol ingevoerde bijkomende toelage en dat hij in dat perspectief de regel heeft aangenomen van de « degressieve veranderlijkheid » van het bedrag van de toelage

die verenigbaar is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Hij merkt op dat het bedrag van de haard- en standplaatstoelagen die zijn toegekend aan alle ambtenaren van de Staat op grond van het koninklijk besluit van 26 november 1997 « tot vervanging, voor het personeel van sommige overheidsdiensten, van het koninklijk besluit van 30 januari 1967 houdende toekenning van een haardtoelage of een standplaatstoelage aan het personeel der ministeries » ook omgekeerd evenredig is met de wedde van die laatstgenoemden en dat die toelage niet moet worden verward met de toelage die vroeger werd toegekend aan de lagere kaders van de rijkswacht. De Ministerraad leidt uit de parlementaire voorbereiding vervolgens af dat het doel van die regel van de veranderlijkheid erin bestaat elke discriminatie onder de personeelsleden te voorkomen en dat het niet in aanmerking nemen van de weddeschalen zou hebben geleid tot een discriminatie onder alle personeelsleden van de politiediensten.

De Ministerraad merkt ten slotte op dat niet alle voormalige leden van de gerechtelijke politie houder waren van een diploma van niveau 2+ en dat de bestreden bepaling een billijke beloning in de zin van artikel 23 van de Grondwet invoert.

Ten aanzien van het tweede onderdeel

A.34.1. De verzoekende partijen merken op dat in het operationeel kader bedoeld in artikel 3 van de wet van 26 april 2002 geen specifieke graad bestond voor de personeelsleden die zijn aangeworven op basis van een diploma van niveau 2+ en dat artikel XII.II.18 RPPol en de tabel C van bijlage 11 bij het RPPol de gerechtelijke afdelingsinspecteurs - allen houder van een diploma van niveau 2+ - opnamen in een « graad van niveau 2 ». Zij stellen vast dat het Hof met zijn arresten nrs. 102/2003 en 2/2004 die bepalingen heeft vernietigd in zoverre zij de gerechtelijke afdelingsinspecteurs opnamen in de graad van hoofdinspecteur van politie. Zij zijn van mening dat de tenuitvoerlegging van die arresten de wetgever ertoe verplicht een « graad van niveau 2+ » in te voeren die hiërarchisch hoger is dan de « graad van niveau 2 », en daarin de gerechtelijke afdelingsinspecteurs op te nemen.

De verzoekende partijen merken echter op dat de artikelen 10 en 41 van de wet van 3 juli 2005 een « graad van niveau 2+ » - hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie - invoeren en daarin de gerechtelijke afdelingsinspecteurs opnemen. Zij wijzen erop dat die graad van hetzelfde hiërarchische niveau is als de « graad van niveau 2 » en verklaren dat die bepalingen de enige uitzondering vormen op de regel van de hiërarchische klassering van de graden. Zij merken overigens op dat de artikelen 28 en 29 van de wet van 3 juli 2005 alleen verwijzen naar de hoofdinspecteur van politie.

De verzoekende partijen voeren aan dat de artikelen 10 en 41 van de wet van 3 juli 2005, door de met de arresten nrs. 102/2003 en 2/2004 afgekeurde discriminatie niet weg te nemen, in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en met artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

A.34.2. De verzoekende partijen preciseren dat de identieke behandeling van de personeelsleden van het operationeel kader opgenomen in « niveau 2+ » en diegenen die zijn opgenomen in « niveau 2 » discriminerend is en steunt op de idee dat het middenkader van de gerechtelijke politie ambtenaren van niveau 2 en ambtenaren van niveau 2+ telde. Zij herinneren evenwel eraan dat het koninklijk besluit van 19 december 1997 « houdende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten » aan alle leden van het kader graden en weddeschalen heeft toegekend « van niveau 2+ », zodat zij allen ambtenaren « van niveau 2+ » waren - wat de bestreden bepalingen overigens zouden bevestigen die ze allen opnemen in een graad en een weddeschaal van niveau 2+ -, en zodat er tussen hen bijgevolg geen hiërarchische verhouding bestond.

De verzoekende partijen stellen daarnaast vast dat geen enkel lid van de voormalige politiekorpsen gezag uitoefende over de leden van een ander korps, maar dat de samensmelting van de politiediensten tot gevolg heeft dat een lid van de bestaande politiediensten thans gezag kan uitoefenen over een ander lid met een lagere graad, ook al is die afkomstig uit een ander voormalig politiekorps. Zij leiden hieruit af dat de omstandigheid dat een lid van een voormalig politiekorps geen gezag uitoefende over een lid van een ander voormalig korps, niet belet dat de eerstgenoemde bij de politiehervorming in een hogere graad wordt opgenomen.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de valorisatie van het diploma van niveau 2+ van de leden van het middenkader van de voormalige gerechtelijke politie nog niet gewaarborgd is. Zij merken in dat verband op

dat de hiërarchische positie van de « voormalige BOB'ers in het basiskader van de rijkswacht (niveau 2) » is verbeterd in 2001 en in 2005, terwijl de leden van het middenkader van de gerechtelijke politie op dezelfde ogenblikken twee degraderende inschalingen hebben ondergaan.

A.35.1. De Ministerraad is van mening dat de individuele verzoekende partijen geen enkel gewettigd belang hebben bij het bekritisieren van de ontstentenis van een hiërarchische hogere rang van de nieuwe graad van « hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie » ten opzichte van de « graad van niveau 2 ».

Hij merkt op dat de meeste verzoekende partijen vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 25 november 1991 « betreffende de werving van gerechtelijke officieren en agenten bij de parketten » zijn kunnen toetreden tot een betrekking van het middenkader van de gerechtelijke politie met een diploma van niveau 2. Dat koninklijk besluit heeft de voorwaarde van het bezit van een diploma van niveau 2+ ingevoerd om voor een dergelijke betrekking in aanmerking te komen, zodat het middenkader vóór de politiehervorming bestond uit ambtenaren « van niveau 2 » - aangeworven vóór het koninklijk besluit van 25 november 1991 - en ambtenaren « van niveau 2+ ».

De Ministerraad onderstreept dat de artikelen 10 en 41 van de wet van 3 juli 2005 de verzoekende partijen een nieuwe graad toekennen die rekening houdt met hun diploma van niveau 2+, dat volgens B.20.6 van het arrest nr. 102/2003, het Hof van mening is dat de ingevoerde graad dat diploma valoriseert en dat de afdeling wetgeving van de Raad van State die mening deelt.

De Ministerraad voert ook aan dat de toekenning van een hiërarchisch gezag aan de voormalige ambtenaren van de gerechtelijke politie « van niveau 2+ » niet te verantwoorden zou zijn doordat zij, binnen dat voormalig politiekorps, geen dergelijk gezag uitoefenden ten aanzien van de ambtenaren « van niveau 2 ». Hij voegt eraan toe dat zij evenmin gezag hadden over de rijkswachters, zodat het niet denkbaar zou zijn het vandaag toe te kennen.

De Ministerraad merkt ten slotte op dat die ambtenaren « van niveau 2+ » dezelfde graad hebben als de ambtenaren die houder zijn van een diploma van hetzelfde niveau en sinds 1 april 2001 zijn aangeworven, en dat de verzoekende partijen een hogere bezoldiging genieten dan die welke de andere leden van het middenkader innen die afkomstig zijn uit de andere politiekorpsen.

A.35.2. De Ministerraad is in ondergeschikte orde van mening dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is.

Hij merkt op dat de leden van het middenkader van de gerechtelijke politie die geen diploma van niveau 2+ hadden, dezelfde graden en weddeschalen genoten als de leden van dat kader die een dergelijk diploma hadden, en dat zij bijgevolg bij de politiehervorming allen zijn opgenomen in de graad van hoofdinspecteur van politie en in weddeschalen die in de toekomst alleen de personeelsleden met een diploma van niveau 2+ zullen genieten. Hij merkt op dat de gerechtelijke afdelingsinspecteurs zijn opgenomen in nog hogere weddeschalen « die zullen verdwijnen ».

De Ministerraad wijst vervolgens erop dat de wet van 3 juli 2005, teneinde rekening te houden met B.20.5.2 van het arrest nr. 102/2003, alle ambtenaren van het middenkader van de gerechtelijke politie met terugwerkende kracht tot 1 april 2001 opneemt in de nieuwe graad van hoofdinspecteur met bijzondere specialisatie, zodat het voor de ambtenaren « van niveau 2+ » opnieuw mogelijk is om « via mobiliteit over te gaan naar een gelijkwaardig niveau van het overheidsambt ».

De Ministerraad merkt op dat de aanwerving in die graad het bezit van een diploma van 2+ veronderstelt en is van mening dat dat diploma van de verzoekende partijen voortaan is gevaloriseerd en dat die laatstgenoemden een graad hebben die overeenstemt met hun opleidingsniveau. Hij voegt eraan toe dat de inspecteurs van politie van het basiskader die via sociale promotie overgaan naar het middenkader, geen toegang hebben tot die specifieke graad die, naar het voorbeeld van de specifieke graden van het administratief en logistiek kader, geen graad is die hoger is dan de gemeenschappelijke graad. Hij verwijst daarnaast naar B.33.3 van het arrest nr. 102/2003.

Ten slotte voert hij tegen de invoering van een hogere graad aan dat, enerzijds, het ministerieel besluit van 16 januari 2001 bepaalt dat de betrokken personen moeten zijn aangesteld in « betrekkingen die identiek of minstens analoog zijn » met die welke zij vóór de hervorming uitoefenden en dat, anderzijds, de gerechtelijke

ambtenaren die houder waren van een diploma van 2+ vóór de hervorming van de politie geen hiërarchisch gezag uitoefenden over de ambtenaren « van niveau 2 ».

A.36. De verzoekende partijen voeren aan dat zij een gewettigd belang hebben bij het vorderen van de vernietiging van de artikelen 10 en 41 van de wet van 3 juli 2005 en dat dient te worden beschouwd dat zij allen houder zijn van een diploma van niveau 2+.

Uit artikel 126 van het koninklijk besluit van 19 december 1997 « houdende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten » en bijlage 2 bij dat besluit leiden zij af dat alle gerechtelijke ambtenaren een « graad van niveau 2+ » hadden, ongeacht hun diploma, zodat er geen enkele hiërarchische band tussen hen bestond. Daarnaast merken zij op dat, hoewel de vereisten inzake de diploma's in de drie vroegere politiekorpsen mettertijd zijn verstrengd, het niveau van de ambtenaren die niet beantwoordden aan die nieuwe vereisten, altijd is gelijkgesteld met het nieuwe aanwervingsniveau. Zij zijn ten slotte van mening dat de wetgever, door alle verzoekende partijen op te nemen in de nieuwe graad waaraan een diploma van niveau 2+ is verbonden, erkent dat zij allen dat niveau hebben.

Ten aanzien van het derde onderdeel

A.37.1. De verzoekende partijen voeren aan dat artikel 42 van de wet van 3 juli 2005 in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

A.37.2. In de eerste plaats bekritisieren zij artikel 5bis, § 1, eerste lid, van de wet van 26 april 2002 – ingevoegd bij artikel 42 van de wet van 3 juli 2005 – in zoverre het de gerechtelijke ambtenaren « van niveau 2+ » op dezelfde wijze behandelt als alle andere personeelsleden van het middenkader en als alle personeelsleden van het basiskader.

Zij beweren dat artikel 5bis, § 1, eerste lid, van de wet van 26 april 2002 de daarin beoogde personeelsleden verbiedt hun graad te dragen bij de uitoefening van hun ambt. Zij voegen eraan toe dat de graden, de weddeschalen, de opleidingen, de ambten en de verantwoordelijkheden van de personeelsleden van het basiskader en die van het middenkader verschillend zijn.

De verzoekende partijen voeren aan dat die identieke behandeling afbreuk doet aan het gezag van de arresten van het Hof, in zoverre zij de discriminatie versterkt die het ertoe heeft gebracht met het arrest nr. 102/2003 artikel XII.II.18 RPPol en met het arrest nr. 2/2004 de artikelen 3 en 136 van de wet van 26 april 2002 te vernietigen. Zij stellen vast dat de functionele titel van rechercheur is toegekend aan personen die onderscheiden diploma's hebben en voeren aan dat de voormelde bepaling de « graden van niveau 2+ » ingevoerd bij artikel 41 van de wet van 3 juli 2005 « op functioneel vlak » afschaft.

Zij voegen eraan toe dat de invoering van de functionele titel van rechercheur de discriminatie niet opheft die het Hof ertoe heeft gebracht met het arrest nr. 102/2003 artikel XII.VII.21 RPPol te vernietigen, omdat die titel niet kan worden gelijkgesteld met een aanstelling, de graad van de ambtenaar niet aantast, de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie niet toekent en geen vorm van valorisatie is, terwijl de aanstelling een vrijstelling inhoudt van elke opleiding om die hoedanigheid te verkrijgen en de benoeming in de hogere graad vergemakkelijkt. De verzoekende partijen merken voorts op dat het dragen van die titel, paradoxaal genoeg, facultatief is binnen de lokale politie en verplicht is binnen de federale politie die talrijke voormalige rijkswachters telt die op grond van artikel XII.VII.21 RPPol zijn aangesteld.

De verzoekende partijen weigeren te stellen dat de voormelde identieke behandeling het personeelsbeheer verbetert. Zij herinneren in dat verband eraan dat de hiërarchische structuur de geprivilegieerde organisatievorm van de politiediensten vormt.

Zij voeren aan dat het verplicht dragen van de titel van rechercheur de personeelsleden met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie het recht ontzegt zich bij de uitoefening van hun ambt te onderscheiden van de personeelsleden die die hoedanigheid niet hebben. Door de persoon die een huisbezoek doet, te verbieden de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie te hebben, zou de bestreden bepaling, in weerwil van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (*Van Rossem t. België*, 9 december 2004) de persoon die de huiszoeking ondergaat, beletten het wettige karakter ervan te controleren. De verzoekende partijen leiden hieruit af dat de identieke behandeling van de ambtenaren met die hoedanigheid

en die zonder die hoedanigheid, gelet op de specifieke opdrachten van de eerstgenoemden, een onwettig doel is en dat het verplicht dragen van dezelfde titel voor beide categorieën kennelijk onevenredige gevolgen heeft.

A.37.3. De verzoekende partijen bekritisieren ook artikel 5bis van de wet van 26 april 2002, in zoverre het geen functionele titel buiten de « gerechtelijke pijler » van de politie invoert en in zoverre de titel van rechercheur alleen verplicht is binnen de « federale gerechtelijke pijler » en niet binnen de « lokale gerechtelijke pijler ».

A.38.1. In hoofddorde betwist de Ministerraad het belang van de verzoekende partijen om de vernietiging te vorderen van artikel 42 van de wet van 3 juli 2005. Hij onderstreept dat de individuele verzoekende partijen allen deel uitmaken van de « gerechtelijke pijler van de federale politie » en dat zij allen als hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie de hoedanigheid van OGPHPK hebben. Hij merkt op dat de verzoekende vereniging niet aantoonst dat een van haar leden afkomstig is uit de gemeentepolitie, deel uitmaakt van een opsporings- en rechedienst van de lokale politie en door de bestreden bepaling zou zijn benadeeld.

A.38.2. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat de invoering van de functionele titel van rechercheur ertoe strekt rekening te houden met de motieven van de vernietiging, met het arrest nr. 102/2003, van de artikelen XII.VII.21 en XII.VII.22 RPPol. Hij onderstreept dat die titel ook zal kunnen worden gedragen door de leden van het basiskader en van het middenkader van de lokale gerechtelijke diensten. Hij verwijst daarnaast naar artikel XII.IV.7 RPPol - ingevoegd bij artikel 14 van de wet van 3 juli 2005 - dat het lid van de opsporings- en rechediensten van de lokale politie het « subjectief recht » toekent om de hoedanigheid van OGPHPK te verkrijgen, zodat er geen discriminatie bestaat onder de personeelsleden van de gerechtelijke diensten. De Ministerraad preciseert dat de personeelsleden die de DGJ verlaten hun aanstelling in de graad van hoofdinspecteur van politie en hun hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie verliezen naar het voorbeeld van diegenen die de « lokale gerechtelijke pijler » verlaten.

De Ministerraad is daarnaast van mening dat de functionele titel van rechercheur zal bijdragen tot een beter beheer van het personeel en tot een meer adequate werking van de gerechtelijke diensten. Hij is van mening dat het niet onredelijk is die titel te laten dragen door ambtenaren die dagelijks rechedewerk verrichten en dat die verplichting niet als een terugzetting in graad kan worden omschreven.

Bovendien is hij van mening dat het niet discriminerend is aan de gemeenteraad of de politieraad de bevoegdheid te verlenen om over de toekenning van de titel van rechercheur te beslissen. Hij verklaart dat de wetgever de keuze zowel aan de federale overheid als aan de lokale overheid wenste over te laten, maar dat hij beslist heeft om voor de federale politie onmiddellijk van die mogelijkheid gebruik te maken.

De Ministerraad preciseert ten slotte dat de titel van rechercheur niet moet worden gedragen met uitsluiting van de graad, zodat de houders van een diploma van niveau 2+ die die titel dragen, hun specifieke graad zullen kunnen blijven dragen. Uit het arrest van de Raad van State nr. 128.377 van 20 februari 2004 leidt hij af dat het verplicht dragen van de titel van rechercheur geen afbreuk doet aan de graad of aan de hiërarchische situatie en geen enkel statutair of functioneel nadeel inhoudt. Hij onderstreept in dat verband dat het dragen van de titel van rechercheur niet belet om tegelijk de hoedanigheid van OGPHPK te doen gelden.

A.39. De individuele verzoekende partijen antwoorden dat zij belang erbij hebben de vernietiging te vorderen van artikel 42 van de wet van 3 juli 2005 dat hen rechtstreeks beoogt. Zij merken op dat zij, aangezien zij behoren tot het middenkader van de « federale gerechtelijke pijler », in principe ertoe gehouden zijn de functionele titel van rechercheur te dragen met toepassing van artikel 5bis, § 1, eerste lid, van de wet van 26 april 2002.

Ten aanzien van het vierde en het vijfde onderdeel

A.40.1. De verzoekende partijen voeren aan dat de artikelen 22, 23, 25, 26, 29 en 31 van de wet van 3 juli 2005 in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

A.40.2. In een vierde onderdeel leiden de verzoekende partijen uit B.32.2.3 en B.32.2.4 van het arrest nr. 102/2003 af dat de aanstelling alleen verenigbaar is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie indien zij, ten eerste, binnen de gedeconcentreerde gerechtelijke diensten van de DGJ een evenredige verdeling van de leden van de bewakings- en opsporingsbrigades (BOB) van de rijkswacht en van de leden van de brigades

van de gerechtelijke politie verzekert, ten tweede, geen enkel statutair voordeel toekent aan de aangestelde personen, en, ten derde, slechts tijdelijk is.

De verzoekende partijen voeren aan dat de artikelen 29 en 31 van de wet van 3 juli 2005 afbreuk doen aan de voormelde evenredige verdeling, in zoverre de verdeling voortaan rekening houdt met alle officieren die afkomstig zijn uit de rijkswacht, terwijl zij niet in aanmerking zijn genomen bij de verdeling op basis van de op 23 mei 1998 vastgestelde personeelsbestanden. Zij zijn van mening dat de betrekkingen voortaan gelijkelijk verdeeld zijn tussen de rijkswachters en de leden van de gerechtelijke politie bij de parketten, terwijl de oorspronkelijke verdeling voorzag in één post voor de rijkswachters tegen 1,27 post voor de leden van de gerechtelijke politie. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat honderdvierendertig overtallige leden van de bewakings- en opsporingsbrigades van de rijkswacht zijn aangesteld op basis van artikel XII.VII.23 RPPol, zodat, zoals de minister van Binnenlandse Zaken, de federale bemiddelaar en het arrest nr. 102/2003 (B.32.2.3) zouden hebben vastgesteld, de verdeling waarin het Octopusakkoord van 1998 voorzag, nooit is nageleefd. Zij voeren aan dat de verdeelsleutel op basis van de situatie van 2001 die van 1998 vervangt, die niet is nageleefd, en een feitelijke situatie valideert, wat tot gevolg heeft dat alle leden van de BOB - met inbegrip van de honderdvierendertig overtallige leden - die zijn aangesteld, op korte termijn zullen worden benoemd.

De verzoekende partijen voeren vervolgens aan dat de artikelen 22 en 25 van de wet van 3 juli 2005 aan de begunstigden van de aanstelling een « aanzienlijk statutair voordeel » toekennen op het vlak van de bevordering tot de graad waarin zij zijn aangesteld en « hun definitieve behoud in die graad consolideren ».

A.40.3. In een vijfde onderdeel merken de verzoekende partijen op dat bij de goedkeuring van het RPPol, het doel van de overheid erin bestond alle ambtenaren die, in hun oorspronkelijk korps, een gezagsbetrekking uitoefenden - die hun een rechtstreekse bevelbevoegdheid ten aanzien van andere ambtenaren verleende - in een hogere graad aan te stellen. Zij voegen eraan toe dat die aanstelling, die slechts aanleiding gaf tot een tijdelijke verandering van graad en geen enkel statutair voordeel inhield, een billijke compensatie vormde voor de « functionele situatie » van die ambtenaren. De verzoekende partijen merken evenwel op dat sommige van de ambtenaren die een gezagsbetrekking uitoefenden, zoals de negenenzeventigste verzoekende partij die op basis van artikel XII.VII.26 RPPol had moeten worden aangesteld, niet zijn aangesteld. Zij zijn van mening dat de artikelen 23 en 26 van de wet van 3 juli 2005, door statutaire voordelen aan de aangestelde ambtenaren toe te kennen, een discriminerend verschil in behandeling invoeren tussen de begunstigden van die voordelen en de personen die niet zijn aangesteld maar dat hadden moeten zijn.

A.40.4. De verzoekende partijen onderscheiden de aanstellingen bepaald in de artikelen XII.VII.21, XII.VII.23, XII.VII.23bis, XII.VII.24 en XII.VII.26 RPPol en geven voor elk daarvan de begunstigden aan, alsook de betrokken graden, het jaar ervan, de verdeling ervan tussen de rijkswachters en de leden van de gerechtelijke politie en de statutaire voordelen die voortvloeien uit de artikelen 22, 23, 25 en 26 van de wet van 3 juli 2005.

Zij verklaren dat de voormalige leden van de gerechtelijke politie die voordelen niet genieten, vermits weinigen onder hen zijn aangesteld op basis van de voormelde bepalingen en die voordelen zijn verboden door het arrest nr. 102/2003. In dat verband zijn zij van mening dat het *quotum* van 5 pct. bepaald in artikel 26 van de wet van 3 juli 2005 niet te verantwoorden is, in zoverre het noodgedwongen het resultaat van het vergelijkend examen beïnvloedt en een feitelijke ongelijkheid versterkt; dat de vrijstelling van de kaderproef - die de vereiste van het diploma van niveau 1 vervangt - bedoeld in de artikelen 25 en 26 van die wet zonder verantwoording afwijkt van artikel IV.I.10 RPPol; en dat de vrijstellingen van de persoonlijkheidsproef en van het selectiegesprek bedoeld in de artikelen 22, 23, 25 en 26 van dezelfde wet niet kunnen worden verantwoord door de « ervaring in de graad » en de « evaluaties » van de aangestelde ambtenaren, in het bijzonder voor de personen die zullen worden aangesteld op grond van artikel XII.VII.23bis RPPol, ingevoegd bij artikel 31 van de wet van 3 juli 2005. Zij merken in verband met dat laatste punt op dat de resultaten van die proef en van dat gesprek in werkelijkheid afhangen van het aantal vacante posten.

A.41.1. De Ministerraad is van mening dat de verzoekende partijen die houder zijn van de graad van hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie geen belang erbij hebben de aanstellingen in de graad van hoofdinspecteur van politie te betwisten. Hij merkt op dat de auditeur bij de Raad van State die is belast met het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring die de negenenzeventigste verzoekende partij heeft ingesteld tegen de ontstentenis van een aanstelling, besluit tot de verwerping van dat beroep.

De Ministerraad heeft daarnaast vragen bij het belang van de verzoekende partijen « om de *quota* te betwisten die zijn voorbehouden aan zowel de aangestelden in gezagsbetrekkingen als de aangestelden na

mobiliteit, vermits zij die voorbehouden *quota* eveneens genieten, op voorwaarde dat zij aangesteld zijn ». Hij heeft ook vragen bij het belang van de verzoekende partijen om de regels te betwisten die zijn vervat in de artikelen 26 en 27 van de wet van 3 juli 2005, gelet op de mogelijkheden die artikel XII.VI.8bis RPPol - ingevoegd bij artikel 17 van dezelfde wet - biedt aan de personen bedoeld in artikel XII.IV.6, § 2, RPPol - ingevoegd bij artikel 13 van dezelfde wet.

A.41.2. De Ministerraad merkt in de eerste plaats op dat de artikelen 22, 23 en 25 tot 27 van de wet van 3 juli 2005 een geheel van nieuwe regels vormen die niet ertoe strekken rekening te houden met het arrest nr. 102/2003, maar de positie van de vijf jaar eerder aangestelde personeelsleden te valoriseren. Hij is van mening dat die « valorisatiemaatregelen » « minimalistisch » en niet onredelijk zijn. Hij herinnert eraan dat er vier soorten aanstellingen bestaan en verantwoordt de « valorisatiemaatregelen » door het gegeven dat het voordeel van die aanstellingen ondergeschikt was aan de naleving van bepaalde voorwaarden, het slagen voor de selectieproeven of het volgen van opleidingen, en door het feit dat de begunstigden de betrekkingen uitoefenen waarin zij reeds geruime tijd zijn aangesteld.

De Ministerraad voegt eraan toe dat het Hof, met zijn arrest nr. 102/2003, het gebruik van de aanstelling aanvaardt. Hij betwist evenwel de lezing van dat arrest die de verzoekende partijen eraan geven.

De Ministerraad is van mening dat de wet van 3 juli 2005 de evenredige verdeling betreffende de op grond van artikel XII.VII.23 RPPol uitgevoerde aanstellingen rekening houdend met het « Octopusakkoord » van 23 mei 1998 niet wijzigt. Hij merkt op dat die operatie en de tenuitvoerlegging van artikel 25 van het koninklijk besluit van 26 maart 2001 « tot uitvoering van de artikelen 13, 27, tweede en vijfde lid, en 53 van de wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten en houdende diverse andere overgangsbepalingen » reeds lang voltooid zijn. Hij preciseert dat die verdeling niet moet worden verward met de nieuwe sleutel waarin artikel 29 van de wet van 3 juli 2005 voorziet. Op basis van de gemeenschappelijke beslissing van 16 november 2000 van de minister van Binnenlandse Zaken en de minister van Justitie « met betrekking tot de integratie van de gerechtelijke politie en de rijkswacht in de algemene directie van de gerechtelijke politie » en op basis van cijfergegevens betwist hij ook het bestaan van de honderdvierendertig overtallige aangestelde leden van de BOB. Hij voert daarentegen aan dat honderdenacht extra aanstellingen waren toegestaan.

De Ministerraad voegt eraan toe dat geen enkele bepaling van die wet afbreuk doet aan het tijdelijke karakter van de aanstellingen, waarbij hij erop wijst dat de personeelsleden die de DGJ verlaten, het voordeel van die aanstellingen verliezen, alsook de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, en dat die situatie vergelijkbaar is met die welke wordt beoogd in artikel 14 van de wet van 3 juli 2005.

De Ministerraad verantwoordt het *quotum* en de vrijstellingen bedoeld in de artikelen 26 en 27 van de wet van 3 juli 2005 door het gegeven dat de betrokken personeelsleden de beschouwde betrekkingen sinds meerdere jaren uitoefenen, waardoor hun bekwaamheid en geschiktheid voor de hogere functie *de facto* kan worden nagegaan. In dat verband merkt hij op dat de inschrijving voor het « vergelijkend examen voor de sociale promotie door overgang naar het hoger kader » een goede evaluatie veronderstelt. Hij onderstreept dat de bestreden bepalingen geen vrijstelling van de « beroepsproef » bevatten.

De Ministerraad verantwoordt ook de ontstentenis van een mobiliteitsvereiste met het oog op de bevordering in de artikelen 26 en 27 van de wet van 3 juli 2005 door het gegeven dat de persoon die al geruime tijd een hogere functie uitoefent, geen andere vacante plaats moet zoeken dan die welke hij al geruime tijd uitoefent.

A.42. Ten aanzien van het belang van de individuele verzoekende partijen om de aanstellingen in de graad van hoofdinspecteur te bekritisieren, antwoorden die partijen dat die graad gelijkwaardig is aan de graad van hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie. Zij merken op dat die aanstelling die talrijke voormalige rijkswachters « van niveau 2 » genieten, die laatsten en de verzoekende partijen, die « van niveau 2+ » zijn, op voet van gelijkheid plaatst.

Ten aanzien van het zesde onderdeel

A.43. De verzoekende partijen voeren aan dat de artikelen XII.VII.17, tweede lid, derde zin, en XII.VII.18, § 1, tweede lid, derde zin, RPPol - respectievelijk ingevoegd bij de artikelen 28 en 29, 1°, van de wet van 3 juli 2005 - in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij twee categorieën van gerechtelijke

afdelingsinspecteurs van de gerechtelijke politie met de vroegere weddeschaal 2C identiek behandelen : de geslaagden voor de bekwaamheidsproof voor verhoging in weddeschaal die de bevordering tot de weddeschaal 2D mogelijk maakt en diegenen die voor die proef niet zijn geslaagd. De verzoekende partijen beweren dat het arrest nr. 102/2003 de noodzaak van een verschil in behandeling tussen beide categorieën van personen heeft erkend.

De verzoekende partijen voeren vervolgens aan dat de artikelen XII.VII.17, tweede lid, tweede en derde zin, en XII.VII.18, § 1, tweede lid, tweede en derde zin, RPPol in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het grondwettelijk beginsel van het gezag van gewijsde van de gerechtelijke beslissingen, in zoverre zij de regel inzake de voorrang van de graadanciënniteit op dezelfde wijze toepassen op de hoofdinspecteurs van politie die afkomstig zijn uit de rijkswacht en op de hoofdinspecteurs van politie die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie. Zij merken op dat de voorrang van de adjudant-chefs bij de rijkswacht op de adjudanten van dat korps niet betwistbaar is, rekening houdend met het feit dat elke bevordering tot de eerste graad openstond voor alle betrokken rijkswachters van het Rijk, zodat de graadanciënniteit een element is dat uitsluitend verbonden is aan de titels en de verdiensten van de bevorderde rijkswachter. Uit een ministerieel besluit van 14 juni 2000 betreffende de verdeling van de betrekkingen van de gerechtelijke politie bij de parketten bij de brigades en het commissariaat-generaal leiden zij evenwel af dat elke bevordering tot de weddeschaal 2D van een gerechtelijk afdelingsinspecteur alleen openstond voor de gerechtelijke afdelingsinspecteurs die ressorteerden onder het rechtsgebied van het Hof van Beroep waarin de betrekking vacant was, zodat voor die personen de graadanciënniteit niet noodzakelijk wijst op hogere titels en verdiensten. Zij zijn van mening dat de wetgever in dat geval voorrang had moeten verlenen aan de kaderanciënniteit.

De verzoekende partijen zijn ook van mening dat de artikelen 28 en 29 van de wet van 3 juli 2005 in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in zoverre zij een « verworven recht » ontnemen aan de hoofdinspecteurs van politie op wie die bepalingen van toepassing zijn. Zij stellen vast dat die personen vóór de aanneming van die bepalingen de zekerheid hadden, doordat zij aan het statuut van 2001 « waren verbonden », om tot de graad van commissaris van politie te worden bevorderd in 2005 of 2006 - indien zij de weddeschalen M5.2, M7 of M7bis genoten - of tussen 2007 en 2009 - indien zij de weddeschaal M6 genoten. Zij onderstrepen dat de artikelen 28 en 29 van de wet van 3 juli 2005 - die een terugwerkende kracht hebben tot 1 april 2001 -, door hun die bevordering voortaan tussen 2006 en 2015 te verzekeren, hun een « aanzienlijk voordeel » ontnemen. Zij merken op dat het beginsel van de veranderlijkheid alleen de toekomst betreft. Zij voeren ook aan dat artikel 30 van de wet van 3 juli 2005 bevestigt dat het ontnemen van een verworven recht de instemming van de betrokkenen veronderstelt, dat die bepaling die laatstgenoemden ertoe verplicht van dat recht af te zien, onder de dreiging dat in de toekomst geen bevordering zal worden toegekend, en dat die afstand een « blinde keuze » is, vermits zij de datum en de voorwaarden van hun bevordering niet kennen die bij koninklijk besluit moeten worden vastgelegd indien die bevordering tussen 2012 en 2015 plaatsheeft. Ten slotte voeren zij aan dat de mobiliteitsprocedure waarin artikel XII.VI.8bis RPPol - ingevoegd bij artikel 17 van de wet van 3 juli 2005 - voorziet, het uitstel van de bevordering niet compenseert, vermits die mobiliteit vacante betrekkingen veronderstelt die in de komende tien jaar zeer zeldzaam zullen zijn.

De verzoekende partijen verklaren ten slotte dat artikel 29 van de wet van 3 juli 2005 in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de proportionaliteitsregel die het invoert alleen betrekking heeft op de hoofdinspecteurs van politie die lid zijn van de DGJ, in zoverre die regel niet van toepassing is op de hoofdinspecteurs van politie van die algemene directie die afkomstig zijn uit de gemeentepolitie en in zoverre, in ondergeschikte orde, zij een discriminatie goedkeurt die voortvloeit uit de onregelmatige toepassing van artikel 28 van de wet van 27 december 2000. De verzoekende partijen voeren in verband met die laatste grief aan dat de keuze van de datum van 1 april 2001 het mogelijk maakt rekening te houden met honderdvierendertig overtallige aanstellingen van voormalige leden van de BOB en minder hoofdinspecteurs van politie afkomstig uit de gerechtelijke politie te bevorderen. Zij voeren aan dat, volgens B.32.2.3 en B.32.2.4 van het arrest nr. 102/2003, de wetgever rekening diende te houden met de verdeling van de betrekkingen overeenkomstig artikel 28 van de wet van 27 december 2000. Zij voegen eraan toe dat artikel 31 van de wet van 3 juli 2005 geen verband houdt met de grief en dat het het verschil vergroot tussen het aantal voormalige rijkswachters en dat van de voormalige leden van de gerechtelijke politie die in de graad van commissaris van politie zijn benoemd of aangesteld.

A.44.1. De Ministerraad merkt op dat de artikelen 28 tot 31, 34 en 36 in samenhang met elkaar dienen te worden gelezen. Hij onderstreept dat de artikelen 28 en 29 ertoe strekken te antwoorden op de vernietiging van artikel XII.VII.17 RPPol door het Hof.

A.44.2. De Ministerraad antwoordt in verband met de identieke behandeling van de gerechtelijke afdelingsinspecteurs van de gerechtelijke politie die weddeschaal 2C genoten, dat diegenen die zijn geslaagd voor de bekwaamheidsproef voor verhoging in weddeschaal daarom nog niet worden bevorderd tot de weddeschaal 2D, zodat zij niet kunnen worden gelijkgesteld met de voormelde inspecteurs die deze schaal genieten. Hij merkt op dat de wetgever te dezen evenmin het OGP-brevet of het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht valoriseert en voegt eraan toe dat die identieke behandeling in overeenstemming is met B.24.3.2 van het arrest nr. 102/2003.

In verband met de toepassing van de regel inzake de voorrang van de graadanciënniteit op de hoofdinspecteurs van politie die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie bij de parketten, leidt de Ministerraad uit de artikelen 28 en 116 van een ministerieel besluit van 14 februari 2000 af dat elke bevordering tot de weddeschaal 2D van een gerechtelijk afdelingsinspecteur openstond voor alle gerechtelijke afdelingsinspecteurs van dezelfde taalrol van alle rechtsgebieden van de hoven van beroep. Hij merkt op dat de afdeling wetgeving van de Raad van State van mening is dat het niet onredelijk is een klassemment op te maken op basis van de graadanciënniteit, vermits precies de graad bepalend is voor de begunstigden van de procedure. Hij is van mening dat de kaderanciënniteit een onredelijk klassemmentscriterium is, omdat zij het een gerechtelijk afdelingsinspecteur met weddeschaal 2C en een grote kaderanciënniteit mogelijk zou maken beter te worden geklasseerd dan een inspecteur met dezelfde graad die reeds lang geleden tot die weddeschaal werd bevorderd en een kleinere kaderanciënniteit heeft. Ten slotte merkt hij op dat het criterium van de kaderanciënniteit het een gerechtelijk afdelingsinspecteur met weddeschaal 2C die is geslaagd voor de voormelde bekwaamheidsproef voor verhoging in weddeschaal niet mogelijk zou maken voorrang te hebben op dezelfde inspecteur die voor die proef niet is geslaagd.

De Ministerraad betwist het bestaan van een « verworven recht » op bevordering van de hoofdinspecteurs van politie. Hij verklaart dat de wetgever zich ertoe heeft beperkt een uitzonderingsregeling te wijzigen om rekening te houden met de vernietiging van artikel XII.VII.17 RPPol door het Hof en met de uitbreiding van die regeling tot talrijke andere personeelsleden, en dat de retroactieve aspecten van de bij de artikelen 28 en 29 van de wet van 3 juli 2005 ingevoerde maatregelen worden verklaard door de noodzaak om rekening te houden met het retroactieve karakter van de vernietiging door het Hof. Daarnaast onderstreept hij de nieuwe regel vervat in artikel XII.VII.18, § 3, RPPol die een benoeming op termijn in de graad van officier waarborgt en verwijst hij naar B.30.3 van het arrest nr. 102/2003 in zoverre daarin wordt herinnerd aan het beginsel van de veranderlijkheid van de openbare dienst en aan de algemene filosofie van de wet van 3 juli 2005. De Ministerraad voert ten slotte aan dat de mobiliteitsprocedure bepaald in artikel XII.VI.8bis RPPol - ingevoegd bij artikel 17 van de wet van 3 juli 2005 - het uitstel compenseert van de bevorderingen bedoeld in de artikelen 28 en 29 van de wet van 3 juli 2005, vermits zij het de begunstigden van die bepalingen mogelijk maakt een snellere bevordering te verkrijgen; dat de begunstigden van artikel XII.VII.18 RPPol weten dat zij uiterlijk in 2015 zullen worden benoemd en dat de termijn bedoeld in artikel XII.VII.19 RPPol alleen tot doel heeft het de overheid mogelijk te maken het aantal personeelsleden die officier zullen worden, te voorzien.

Ten slotte voert de Ministerraad aan dat het, gelet op het doel van de proportionaliteitsregel en het gegeven dat er slechts twee hoofdinspecteurs van politie bestaan die worden beoogd in artikel XII.VII.18, § 1, RPPol en afkomstig zijn uit de gemeentepolitie, niet onredelijk is die regel niet toe te passen op die personen. Hij voegt eraan toe dat die regel zich onderscheidt van die welke is vervat in artikel 25 van het koninklijk besluit van 26 maart 2001; dat op 1 april 2001 het nieuwe statuut in werking is getreden en de nieuwe graden zijn toegekend en dat die datum bijgevolg objectief en onbetwistbaar is; dat, volgens het « Comité BOB », gelet op artikel 25 van het koninklijk besluit van 26 maart 2001, honderdenacht aanstellingen van voormalige rijkswachters zouden ontbreken; dat de betrokken partijen eventuele overtallige aanstellingen niet te gelegener tijd hebben bestreden, zodat het aantal aanstellingen nog steeds losstaat van de proportionaliteitsregel; en dat de aanstellingen bedoeld in artikel 31 van de wet van 3 juli 2005 tot doel hebben « maximalistische benoemingen voor hun collega's van de voormalige gerechtelijke politie » mogelijk te maken.

Ten aanzien van het zevende onderdeel

A.45. De verzoekende partijen voeren aan dat artikel XII.VII.11bis RPPol - ingevoegd bij artikel 19 van de wet van 3 juli 2005 - de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

Zij zijn in de eerste plaats van mening dat de toekenning van de weddeschaal M7bis aan de geslaagden voor de bekwaamheidsproef voor verhoging in weddeschaal bedoeld in artikel 110, 2°, van het koninklijk besluit

van 19 december 1997 die de bevordering tot de weddeschaal 2D mogelijk maakt, discriminerend is, in zoverre die schaal niet gelijk is aan de weddeschaal « M7 + 9 pct. » en bijgevolg niet overeenstemt met een diploma van niveau 2+. Zij merken op dat de aan de houders van een dergelijk diploma toegekende weddeschalen steeds gelijkwaardig zijn aan de schalen die zijn toegekend aan de houders van een diploma van niveau 2, verhoogd met 9 pct. Zij precisieren dat de voormelde weddeschaal M7bis gelijkwaardig is aan de weddeschaal M7 die wordt toegekend aan de houder van een diploma van niveau 2, verhoogd met ongeveer 3 pct.

De verzoekende partijen verwijzen naar artikel XII.VII.15 RPPol en merken op dat het statuut maatregelen bevat die waarborgen dat het inkomen van een officier nooit minder bedraagt dan dat van de begunstigde van de weddeschaal M7 of M7bis.

De verzoekende partijen onderstrepen vervolgens dat artikel XII.VII.11bis RPPol de bijkomende toelage van 1 338,63 euro bepaald in artikel XII.XI.51, § 1, RPPol niet toekent aan de geslaagden voor de voormelde bekwaamheidsproef. Zij merken op dat die toelage, zonder het de begunstigten ervan mogelijk te maken een wedde van niveau 2+ te innen, met andere woorden een wedde « M7 + 9 pct. », tot doel heeft het verschil te compenseren dat bestaat tussen die wedde en die welke voortvloeit uit toepassing van de schaal M7bis.

De verzoekende partijen zijn ten slotte van mening dat de anciënniteitsvoorwaarde van achttien jaar eveneens discriminerend is, in zoverre de combinatie van de artikelen XII.VII.11 en XII.II.23, 5°, RPPol het de geslaagden voor de voormelde bekwaamheidsproef mogelijk maakte onmiddellijk te worden opgenomen in de weddeschaal M7bis. Zij merken op dat de eerste bepaling een weddeschaalanciënniteit van zes jaar vereist, terwijl de tweede bepaling voor die geslaagden de anciënniteit in een weddeschaal gelijkstelt met de kaderanciënniteit. De verzoekende partijen merken op dat al die personen aanspraak konden maken op een kaderanciënniteit van minstens elf jaar en voeren aan dat zij allen op 1 april 2001 hadden moeten worden opgenomen in de weddeschaal M7bis. De verzoekende partijen leiden hieruit af dat artikel XII.VII.11bis RPPol aldus afbreuk doet aan een recht dat die geslaagden sinds 2001 « verworven » hadden.

A.46. De Ministerraad onderstreept dat de weddeschaal M7bis overeenstemt met de weddeschaal O2 van het officierskader, zodat de personeelsleden die houder zijn van een diploma van niveau 2 of van een diploma van niveau 2+ een weddeschaal genieten die overeenstemt met een diploma van niveau 1. Hij voegt eraan toe dat de weddeschaal M7bis – die voordeliger is dan de voormalige weddeschalen 2C en 2D – dermate hoog is dat moest worden voorzien in een vrijwaringsmaatregel voor de officieren die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie.

De Ministerraad preciseert dat geen enkele wetgevende of reglementaire tekst verplicht om aan de leden van het middenkader van de gerechtelijke politie een weddeschaal « M1 + 9 pct. » toe te kennen. Hij onderstreept dat de weddeschaal M7bis – waarvan de geldigheid niet meer kan worden betwist – dus geen uitzondering op een algemene regel vormt. Hij voegt eraan toe dat de invoering van de baremische loopbaan van artikel XII.VII.11bis RPPol – ingevoegd bij artikel 19 van de wet van 3 juli 2005 – tot doel heeft gevolg te geven aan de vernietiging van artikel XII.VII.11 RPPol door het arrest nr. 102/2003.

De Ministerraad is van mening dat het niet toekennen van de bijkomende toelage bedoeld in artikel XII.XI.51 RPPol aan de geslaagden voor de voormelde bekwaamheidsproef niet discriminerend is, vermits de houders van het brevet van hoofdonderofficier de weddeschaal M7 niet genieten, « te meer daar die hogere schaal alleen wordt toegekend volgens de anciënniteit, terwijl die toekenning indertijd afhankelijk was van het bestaan van een vacante plaats ».

De Ministerraad is voorts van mening dat de verzoekende partijen de artikelen XII.II.22 en XII.II.23 RPPol met elkaar verwarren, waarbij de eerste bepaling de kaderanciënniteit betreft en de tweede de weddeschaalanciënniteit. Hij merkt op dat, vóór de aanneming van artikel 19 van de wet van 3 juli 2005, geen enkele baremische loopbaan bestond tussen de weddeschaal M5.2 en de weddeschaal M7bis. In verband met de termijn van achttien jaar merkt hij op dat uit artikel XII.VII.11 RPPol voortvloeit dat de houder van het brevet van hoofdonderofficier eveneens achttien jaar kaderanciënniteit moet hebben om over te gaan van de weddeschaal M4.1 naar de weddeschaal M5.1. Het Hof zou hebben aangegeven dat dezelfde termijn moest worden gekozen voor de overgang van de weddeschaal M5.2 naar de weddeschaal M7bis. De keuze van een identieke termijn zou ook zijn verantwoord door de vergelijking die het Hof heeft gemaakt tussen de houders van die brevetten en de geslaagden voor de voormelde bekwaamheidsproef.

De Ministerraad is ten slotte van mening dat de verzoekende partijen geen reden hebben om te klagen, te meer omdat de jongste begunstigden van de weddeschaal M5.2 in 2007 zullen overgaan naar de weddeschaal M7bis.

Ten aanzien van de zaak nr. 3878

Wat de ontvankelijkheid betreft

A.47.1. P. Kaspers vordert de vernietiging van de artikelen 11, 18, 32, 33 en 44 van de wet van 3 juli 2005.

De verzoekende partij, voormalig commissaris van politie (korpchef) klasse 17 in de gemeente Grâce-Hollogne, die het gezag uitoefent over een dertigtal politieambtenaren en over het aan het politiekorps toegevoegde administratief personeel, is op 1 april 2001 in de lokale politiezone Grâce-Hollogne-Awans opgenomen in de graad van commissaris van politie, belast met de bestuurlijke politie en het algemeen beheer van de zone.

A.47.2. Volgens de Ministerraad oefende de verzoekende partij vóór de politiehervorming het gezag uit over een twintigtal personen.

De Ministerraad voert aan dat de verzoekende partij niet het mandaat heeft aangevraagd dat wordt toegekend na een selectieprocedure geregeld bij het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 « houdende vaststelling van de voorwaarden en de modaliteiten van de eerste aanstelling in bepaalde betrekkingen van de lokale politie », noch naar een betrekking van afdelingscommissaris van politie heeft gesolliciteerd op grond van artikel XII.VI.9 RPPol. De verzoekende partij repliceert dat zij is geslaagd voor de eerste selectieproef voor de toekenning van dat mandaat en dat een andere kandidaat is gekozen.

De Ministerraad citeert B.29.2.3 van het arrest nr. 102/2003 en is van mening dat het middel niet ontvankelijk is wegens het gezag van gewijsde. De verzoekende partij repliceert dat de beslissing van het Hof betrekking had op statutaire bepalingen die alleen de toekenning van twee graden beoogden. Zij is van mening dat het Hof zich nog niet heeft uitgesproken over een verschil in behandeling dat voortvloeit uit de invoering van een tussentijdse graad die bij de uitspraak van zijn arrest nog niet bestond en uit de keuze van de ambtenaren aan wie die graad zal worden toegekend.

Wat betreft het enig middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.48.1. P. Kaspers bekritiseert het verschil in behandeling dat de artikelen 11, 18, 32, 33 en 44 van de wet van 3 juli 2005 invoeren tussen, enerzijds, de gerechtelijk afdelingscommissaris, de laboratorium-afdelingscommissaris en de afdelingscommissaris van de dienst Telecommunicatie die zijn opgenomen in de nieuwe graad van commissaris van politie eerste klasse - administratief en geldelijk opgenomen tussen de graad van afdelingscommissaris van politie en de graad van commissaris van politie - en, anderzijds, de commissaris van politie (korpchef) klasse 17, die niet in de voormelde nieuwe graad is opgenomen.

De verzoekende partij verwijst naar B.29.1 tot B.29.2.5 van het arrest nr. 102/2003 en is van mening dat het niet redelijk is dat de situatie van de commissaris van politie (korpchef) klasse 17 niet is herzien bij de invoering van de nieuwe graad. Hij onderstreept dat de toegang tot de voormelde eerste graad was voorbehouden aan de universitaire of aan de geslaagden voor een bevordering door verandering van niveau die, zoals de afdelingscommissarissen van de gerechtelijke politie, moesten slagen voor examens om in hun ambt te worden benoemd en die belangrijke administratieve (personeelsbeheer, enz.) en gerechtelijke verantwoordelijkheden hebben uitgeoefend. De verzoekende partij is van mening dat het verschil in behandeling niet te verantwoorden is, te meer omdat die personen op grond van artikel 171bis van de Nieuwe Gemeentewet waren belast met de leiding, de organisatie en de verdeling van de taken van het politiekorps.

De verzoekende partij besluit dat de wetgever, door de nieuwe graad uitsluitend toe te kennen aan de afdelingscommissarissen met weddeschaal 1C, de situatie van de voormelde voormalige commissarissen van de gemeentepolitie in de hiërarchie van de nieuwe politie op onverantwoorde wijze in waarde doet afnemen.

A.48.2. De Ministerraad antwoordt dat de invoering van de graad van politiecommissaris eerste klasse beantwoordt aan de motieven uiteengezet in B.25.3.2 van het arrest nr. 102/2003. Hij merkt op dat die

considerans geen betrekking heeft op de situatie van de commissaris van politie (korpschef) klasse 17. Hij voert aan dat de situatie van die laatstgenoemde is onderzocht in een andere considerans van dat arrest; volgens de bewoordingen ervan is het verantwoord hem de graad van commissaris van politie toe te kennen. Hij preciseert dat de afdeling wetgeving van de Raad van State expliciet heeft gesuggereerd van die nieuwe graad een hogere graad dan de graad van commissaris van politie te maken. Volgens de Ministerraad bestaat bijgevolg geen enkel motief om de graad van commissaris van politie (korpschef) klasse 17 te herzien. Een dergelijke herziening zou bovendien een schending inhouden van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 102/2003.

De Ministerraad voegt eraan toe, waarbij hij verwijst naar de tweede zin van B.22.2 van het arrest nr. 102/2003, dat de toekenning van de nieuwe graad aan die commissaris van politie zou vereisen dat die graad wordt toegekend aan de adjudanten en adjudant-chefs, aan de brigadecommandanten van de rijkswacht, aan de « daadwerkelijke » officieren van de voormalige rijkswacht en aan de gerechtelijke commissarissen met weddeschaal 1A of 1B. De Ministerraad is van mening dat de toekenning van die graad aan die laatstgenoemden in strijd zou zijn met het gezag van gewijsde van het arrest nr. 102/2003, vermits « de 1C's geen hiërarchisch gezag meer zouden hebben over de 1B's ».

De Ministerraad voert ten slotte aan dat de graad van commissaris van politie eerste klasse is opgevat als een specifieke overgangsgraad die eigen is aan de gerechtelijke afdelingscommissarissen met weddeschaal 1C, wat betekent dat die graad niet kan worden toegekend aan andere personeelsleden en dat hij « vanzelf zal verdwijnen zodra de laatste commissaris eerste klasse die heeft verlaten ».

A.48.3. De verzoekende partij is van mening dat de beschouwingen die eerder zijn geformuleerd omtrent het onderscheid tussen de commissarissen van politie (korpschefs) klasse 17 of klasse 18 niet relevant zijn, vermits die geen rekening kunnen houden met de nieuwe tussentijdse graad. Zij stelt vast dat die graad onmiddellijk lager is dan die welke is toegekend aan de commissarissen van politie (korpschefs) klasse 18. Zij leidt hieruit af dat er geen enkele reden bestaat om die nieuwe graad niet toe te kennen aan de commissarissen van politie (korpschefs) klasse 17.

De verzoekende partij legt de nadruk op het feit dat het Hof de positie van de commissarissen van politie (korpschefs) ten opzichte van de nieuwe graad nog niet heeft onderzocht, onderstreept dat de afdeling wetgeving van de Raad van State de gevolgen van de hiërarchisch hogere plaats van de nieuwe graad ten opzichte van die van commissaris niet heeft onderzocht en betreurt dat de wetgever de coherentie van de hiërarchie niet heeft onderzocht. Zij voegt eraan toe dat die nieuwe onderzoeken geen afbreuk zouden doen aan het gezag van gewijsde van het arrest nr. 102/2003, daar dat laatste het niet mogelijk maakt een definitief antwoord te geven op een beoordelvingsvraag die de inaanmerkingneming van de « werkelijkheid op het terrein » en van talrijke criteria vereist. Hij verklaart ten slotte dat de ontstentenis van een politieke bereidheid of de budgettaire moeilijkheden een kennelijk discriminerende maatregel niet kunnen verantwoorden.

Ten aanzien van de zaak nr. 3879

Wat het belang betreft

A.49.1. I. Dumoulin vordert de vernietiging van de artikelen 9 en 35 van de wet van 3 juli 2005.

De verzoekende partij, voormalig adjunct-commissaris-inspecteur van politie bij de stad Luik, is op 1 april 2001 ter uitvoering van de artikelen XII.II.25 tot XII.II.30 RPPol in de lokale politiezone van Luik opgenomen in de graad van commissaris van politie, met weddeschaal O3.

Zij voert aan dat de stad Luik de specifieke reglementaire bepalingen niet had aangenomen om op de houders van de graad van adjunct-commissaris-inspecteur van politie de inhoud toe te passen van de ministeriële omzendbrief van 3 maart 1995, zodat zij de bepalingen van artikel XII.II.28, tweede lid, RPPol niet heeft kunnen genieten.

De verzoekende partij voert aan dat de bestreden bepalingen haar de volgende keuze bieden : een toelage blijven innen voor elke prestatie aan huis of 's nachts, of een herziening verkrijgen *ab initio* van haar opname in de weddeschaal door de verhoging van het referentiebedrag met 804,25 euro. Zij preciseert dat zij die herziening niet heeft aangevraagd om te vermijden de toelagen te moeten terugbetalen die zij voor de verrichte prestaties inde, « wat haar, zodra de nieuwe opname is verworven, ertoe zou verplichten ongeveer 6 000 euro terug te

betalen » aan de federale overheid. Zij is echter van mening dat de vernietiging van de bepaling die deze keuze biedt, die volgens haar discriminerend is, haar in staat zou stellen een voordeligere keuze te maken.

A.49.2. In hoofddorde voert de Ministerraad aan dat het beroep tot vernietiging niet ontvankelijk is wegens ontstentenis van een concreet en reëel belang van de verzoekende partij. Hij onderstreept dat de bestreden bepalingen de laatstgenoemde een nieuwe mogelijkheid bieden en haar geen enkel nadeel berokkenen, aangezien het haar vrij staat te kiezen.

De verzoekende partij zou geen belang erbij hebben te klagen over een bepaling die haar ertoe verplicht een keuze te maken tussen een forfaitair bedrag en de vergoeding, door middel van uurtoelagen, van werkelijke prestaties.

De Ministerraad voegt eraan toe dat de verzoekende partij geen enkel belang erbij heeft het discriminerende karakter aan te voeren van een verschil in behandeling tussen de officieren van de gemeentepolitie die voor de onregelmatige prestaties een forfaitaire vergoeding genieten op grond van de omzendbrief van 3 maart 1995 en diegenen die deze niet genieten, aangezien de verzoekende partij in geen geval een forfaitaire vergoeding genoot, vermits de gemeentebesturen van Luik hadden beslist die omzendbrief niet toe te passen.

Wat betreft het enig middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.50.1. I. Dumoulin bekritiseert het verschil in behandeling dat de artikelen 9 en 35 van de wet van 3 juli 2005 invoeren tussen, enerzijds, de voormalige leden van de gemeentepolitie die in 2001, in het referentiebedrag dat in aanmerking wordt genomen voor de inschaling, de wachttoelage hebben kunnen opnemen die is vastgesteld op grond van de ministeriële omzendbrief van 3 maart 1995 en die op 2 114 euro wordt geraamd, tegen de index 138.01, en, anderzijds, de voormalige officieren van de gemeentepolitie die, op grond van de bestreden bepalingen, de mogelijkheid hebben een herziening van de weddeschaalsituatie aan te vragen door de « valorisatie van een bedrag dat forfaitair is vastgesteld op 804,25 euro ». De verzoekende partij merkt op dat de weddeschaalsituatie van die laatstgenoemden zou kunnen worden herzien op de datum waarop de eerstgenoemden zijn ingeschaald, maar op basis van een aanzienlijk lager referentiebedrag dan het bedrag dat in 2001 in aanmerking is genomen.

De verzoekende partij is van mening dat het niet redelijk verantwoord is de personen die voor de periode 2001-2005 kunnen kiezen voor de vergoedingen die zij hebben geïnd voor de verrichte prestaties opdat hun geldelijke situatie retroactief wordt vastgesteld rekening houdend met een forfaitaire toelage, te verbieden hetzelfde toelagebedrag te valoriseren als de personen die in 2001 zijn ingeschaald volgens een berekeningsbasis die rekening houdt met een forfaitaire toelage. De verzoekende partij onderstreept dat, voor dezelfde periode, de opname in de weddeschaal van de leden van de gemeentepolitie steunt op verschillende grondslagen en leidt tot een « aanzienlijk verschillende » inschaling, naargelang de leden van de gemeentepolitie een inschaling in 2001 hebben kunnen genieten dan wel ertoe zijn gebracht te kiezen voor een dergelijke inschaling in 2005.

A.50.2. De Ministerraad verwijst naar de uiteenzettingen betreffende het vijfde middel in de zaak nr. 3854.

- B -

Ten aanzien van het onderwerp van de beroepen

B.1.1. Het Hof bepaalt de omvang van een beroep op basis van de uiteenzetting van de middelen in het verzoekschrift tot vernietiging.

B.1.2. Uit het onderzoek van het in de zaak nr. 3839 ingediende verzoekschrift blijkt dat het middel, dat uit zes onderdelen bestaat, alleen is gericht tegen de artikelen 13 tot 15, 17, 19 tot 29 en 42 van de wet van 3 juli 2005 « tot wijziging van bepaalde aspecten van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse bepalingen met betrekking tot de politiediensten ».

Uit de uiteenzettingen van het in de zaak nr. 3847 ingediende verzoekschrift blijkt dat het middel alleen is gericht tegen artikel 13 - in zoverre het in het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (hierna : RPPol) artikel XII.IV.6, § 2, 2°, 3° en 4°, invoegt - en tegen artikel 17 van de wet van 3 juli 2005.

Uit de uiteenzettingen van het in de zaak nr. 3854 ingediende verzoekschrift blijkt dat het eerste middel - aangevoerd door de eerste verzoekende partij - alleen is gericht tegen de artikelen 11, 4° en 5°, en 44 van de wet van 3 juli 2005. Het tweede, het derde en het vierde middel - respectievelijk aangevoerd door de eerste en de tweede verzoekende partij, door de derde verzoekende partij en door de vierde verzoekende partij - zijn respectievelijk gericht tegen de artikelen 17, 18 en 47, tegen de artikelen 14 en 22 en tegen de artikelen 26 en 27 van de wet van 3 juli 2005.

Uit het verzoekschrift blijkt dat het eerste onderdeel van het vijfde middel - aangevoerd door de tweede en de vierde verzoekende partij - alleen is gericht tegen de eerste twee zinnen van artikel XII.II.28, derde lid, RPPol - ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 3 juli 2005 - en tegen het tweede lid van artikel XII.XI.17, § 2, derde lid, 5°, RPPol - ingevoegd bij artikel 35 van dezelfde wet - en dat het tweede onderdeel van hetzelfde middel - aangevoerd door de eerste verzoekende partij - alleen is gericht tegen de eerste zin van artikel XII.II.28, derde lid, RPPol.

Uit de uiteenzettingen van het in de zaak nr. 3856 ingediende verzoekschrift blijkt dat de middelen alleen zijn gericht tegen de artikelen 10, 3° en 6°, 19, 22, 23, 25, 26, 28, 29, 30, 31, 37, 1° en 2°, 41 en 42 van de wet van 3 juli 2005.

Uit de uiteenzettingen van het in de zaak nr. 3878 ingediende verzoekschrift blijkt dat het enig middel alleen is gericht tegen de artikelen 11, 4° en 5°, en 44 van de wet van 3 juli 2005.

Uit het in de zaak nr. 3879 ingediende verzoekschrift blijkt dat het enig middel alleen is gericht tegen de eerste twee zinnen van artikel XII.II.28, derde lid, RPPol - ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 3 juli 2005 - en tegen het tweede lid van artikel XII.XI.17, § 2, derde lid, 5°, RPPol - ingevoegd bij artikel 35 van de wet van 3 juli 2005.

B.1.3. Het Hof beperkt zijn onderzoek in de verschillende zaken tot de voormelde bepalingen van de wet van 3 juli 2005.

Ten aanzien van de bestreden bepalingen

B.2. Artikel 9 van de wet van 3 juli 2005 vult artikel XII.II.28 RPPol aan met een derde lid, dat luidt :

« Onverminderd het eerste lid, kunnen de personeelsleden die op de datum van de inwerkingtreding van dit besluit onder het toepassingsgebied van artikel XII.II.26 vallen en die het in het tweede lid bedoelde weddesupplement voor wachtprestaties vóór die inwerkingtreding niet genoten, ervoor opteren om hun referentiebedrag te verhogen met 32 443 BEF (804,25 euro). Op dit bedrag wordt geen vermenigvuldigingsfactor toegepast. [...] ».

Artikel 10, 3°, van dezelfde wet vervangt, in tabel C, eerste kolom, van bijlage 11 bij het RPPol, de woorden « 1.2. Hoofdinspecteur van politie » door de woorden « 1.2. Hoofdinspecteur van politie/hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie/hoofdinspecteur van politie met specialiteit politieassistent** », terwijl artikel 10, 6°, die tabel als volgt aanvult :

« * de graad van ‘ aangesteld aspirant hoofdinspecteur van politie met specialiteit politieassistent ’ wordt toegekend aan de personeelsleden bedoeld in punt 3.2 en de graad van ‘ aangesteld aspirant hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie ’ wordt toegekend aan de personeelsleden bedoeld in de punten 3.3 tot 3.6;

** de graad van ‘ hoofdinspecteur van politie met specialiteit politieassistent ’ wordt toegekend aan de personeelsleden bedoeld in de punten 3.19 en 3.20 en de graad van ‘ hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie ’ wordt toegekend aan de personeelsleden bedoeld in de punten 3.21, 3.23 en 3.29 ».

Artikel 11, 1°, 4° en 5°, brengt in tabel D1 van bijlage 11 bij het RPPol de volgende wijzigingen aan :

« 1° in de eerste kolom wordt een punt 1.3. ingevoegd, luidende :

‘ 1.3. Commissaris van politie eerste klasse ’;

[...]

4° in de derde kolom wordt, ter hoogte van het punt 1.3., een punt 3.26. ingevoegd, luidende :

‘ 3.26. Gerechtelijk afdelingscommissaris / Laboratoriumafdelingscommissaris / Afdelingscommissaris van de dienst telecommunicatie ’;

5° in de vierde kolom wordt, ter hoogte van het punt 1.3., één lijn ingevoegd, luidende :

‘ 1C : 1 226 247 – 1 753 613¹³ ’ ».

Artikel 13 voegt in het RPPol een artikel XII.IV.6 in, dat luidt :

« § 1. Zijn volledig vrijgesteld van de basisopleiding van het middenkader, met inbegrip van de daaraan gekoppelde examens en opleidingsstages, de personeelsleden van het basiskader :

1° die houder zijn van het brevet van officier van de gemeentepolitie bedoeld in het koninklijk besluit van 12 april 1965 betreffende het brevet van kandidaat-commissaris en adjunct-commissaris van politie of in artikel 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 houdende de algemene bepalingen betreffende de opleiding van de officieren van gemeentepolitie, de voorwaarden tot benoeming in de graad van officier van de gemeentepolitie en de voorwaarden tot aanwerving en benoeming in de graad van aspirant-officier van de gemeentepolitie of van het brevet van hoofdonderofficier bedoeld in artikel 28, § 1, van het koninklijk besluit van 1 april 1996 betreffende de bevordering tot de graad van adjudant bij de rijkswacht;

2° die houder zijn van het brevet van inspecteur van politie bedoeld in het koninklijk besluit van 13 juli 1989 betreffende de opleiding en de bevordering tot de graden van inspecteur en hoofdinspecteur van politie alsmede van het brevet van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, bedoeld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 13 juli 1989 betreffende het brevet van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, uitgereikt aan sommige leden van de gemeentepolitie.

§ 2. Zijn volledig vrijgesteld van de basisopleiding van het officierskader, met inbegrip van de daaraan gekoppelde examens en opleidingsstages :

1° de personeelsleden van het middenkader die houder zijn van het brevet van officier van de gemeentepolitie bedoeld in het koninklijk besluit van 12 april 1965 betreffende het brevet van kandidaat-commissaris en adjunct-commissaris van politie of in artikel 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 houdende de algemene bepalingen betreffende de opleiding van de officieren van gemeentepolitie, de voorwaarden tot benoeming in de graad van officier van de gemeentepolitie en de voorwaarden tot aanwerving en benoeming in de graad van aspirant-officier van de gemeentepolitie of van het brevet van hoofdonderofficier bedoeld in artikel 28, § 1, van het koninklijk besluit van 1 april 1996 betreffende de bevordering tot de graad van adjudant bij de rijkswacht;

2° de gewezen afdelingsinspecteurs die de loonschaal M5.2 genieten;

3° de personeelsleden die de loonschaal M6 genieten;

4° de personeelsleden die de loonschaal M7 of M7bis genieten.

§ 3. De personeelsleden bedoeld in § 2 zijn vrijgesteld van de kaderproef bedoeld in artikel 41 van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten.

§ 4. De in § 2, 3°, bedoelde vrijstelling geldt vanaf 1 april 2004 en die bedoeld in § 3 vanaf 1 april 2006 ».

Artikel 14 voegt in het RPPol een artikel XII.IV.7 in, dat luidt :

« De personeelsleden van het basiskader die, op de datum van de oprichting van een korps van de lokale politie, zijn aangewezen voor een betrekking in een opsporings- en rekerchedienst van de lokale politie verkrijgen, voor de duur van die aanwijzing, op hun vraag en mits het volgen van de daartoe bestemde opleiding, de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings ».

Artikel 15 voegt in het RPPol een artikel XII.VI.6bis in, dat luidt :

« De personeelsleden bedoeld in artikel XII.IV.6, § 1, kunnen, zonder aanwezigheidsvoorwaarde in de huidige betrekking, via mobiliteit, meedingen naar betrekkingen die openstaan voor de hoofdinspecteurs van politie waardoor zij vervolgens, indien zij voor een dergelijke betrekking worden aangewezen via mobiliteit, in die graad worden benoemd.

De Koning kan de nadere regels van de in het eerste lid bedoelde mobiliteit bepalen ».

Artikel 17 voegt in het RPPol een artikel XII.VI.8bis in, dat luidt :

« De personeelsleden bedoeld in artikel XII.IV.6, § 2, en de personeelsleden van het middenkader die reeds vóór 1 april 2001 de hoedanigheid van officier van gerechtelijke

politie, hulpofficier van de procureur des Konings en van officier van bestuurlijke politie hadden, alsmede de personeelsleden van het basiskader die houder zijn van het brevet van officier van de gemeentepolitie bedoeld in het koninklijk besluit van 12 april 1965 betreffende het brevet van kandidaat-commissaris en adjunct-commissaris van politie of in artikel 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 houdende de algemene bepalingen betreffende de opleiding van de officieren van gemeentepolitie, de voorwaarden tot benoeming in de graad van officier van de gemeentepolitie en de voorwaarden tot aanwerving en benoeming in de graad van aspirant-officier van de gemeentepolitie, en hetzij ten minste twaalf jaar kaderanciënniteit hebben, hetzij houder zijn van een diploma of studiegetuigschrift dat ten minste evenwaardig is met die welke in aanmerking worden genomen voor de aanwerving in de betrekkingen van niveau 1 bij de federale Rijksbesturen, kunnen, zonder aanwezigheidsvoorwaarde in de huidige betrekking, via mobiliteit, meedingen naar betrekkingen die openstaan voor de commissarissen van politie waardoor zij vervolgens, indien zij voor een dergelijke betrekking worden aangewezen via mobiliteit, in die graad worden benoemd.

De in het eerste lid bedoelde personeelsleden verkrijgen op de datum van hun benoeming in de graad van commissaris van politie de loonschaal O2.

De Koning kan de nadere regels van de in het eerste lid bedoelde mobiliteit bepalen ».

Artikel 18 voegt in het RPPol een artikel XII.VI.9*bis* in, dat luidt :

« De actuele personeelsleden bedoeld in tabel D1, derde kolom, punt 3.26. van bijlage 11, kunnen meedingen naar betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie ».

Artikel 19 voegt in het RPPol een artikel XII.VII.11*bis* in, dat luidt :

« Er wordt voor de actuele personeelsleden die overeenkomstig artikel XII.II.21, derde lid, zijn ingeschaald in de loonschaal M5.2 en die houder zijn van het brevet voor de bevordering naar de loonschaal 2D, bedoeld in artikel 110 van het koninklijk besluit van 19 december 1997 houdende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten, of van het brevet van officier van de gemeentepolitie bedoeld in het koninklijk besluit van 12 april 1965 betreffende het brevet van kandidaat-commissaris en adjunct-commissaris van politie of in artikel 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 houdende de algemene bepalingen betreffende de opleiding van de officieren van gemeentepolitie, de voorwaarden tot benoeming in de graad van officier van de gemeentepolitie en de voorwaarden tot aanwerving en benoeming in de graad van aspirant-officier van de gemeentepolitie, of van het brevet van hoofdonderofficier bedoeld in artikel 28, § 1, van het koninklijk besluit van 1 april 1996 betreffende de bevordering tot de graad van adjudant bij de rijkswacht, een baremische loopbaan ingesteld voor de overgang tussen de loonschaal M5.2 en de loonschaal M7*bis* na achttien jaar kaderanciënniteit in het middenkader.

Deze hogere loonschaal in de baremische loopbaan wordt niet toegekend indien de geldende tweejaarlijkse functioneringsevaluatie ‘ onvoldoende ’ is ».

Artikel 20 voegt in het RPPol artikel XII.VII.15, § 3, eerste lid, 1°, a), RPPol opnieuw in, dat vernietigd was bij het arrest nr. 102/2003 van 22 juli 2003 van het Arbitragehof en de beschikking tot verbetering ervan van 14 juli 2004, dat luidt :

« a) de houders van het brevet van officier van de gemeentepolitie bedoeld in het koninklijk besluit van 12 april 1965 betreffende het brevet van kandidaat-commissaris en adjunct-commissaris van politie of in artikel 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 houdende de algemene bepalingen betreffende de opleiding van de officieren van gemeentepolitie, de voorwaarden tot benoeming in de graad van officier van de gemeentepolitie en de voorwaarden tot aanwerving en benoeming in de graad van aspirant-officier van de gemeentepolitie; ».

Artikel 21 vervangt artikel XII.VII.15 RPPol door :

« Gedurende vijf jaar, te rekenen vanaf 1 april 2006 en per vergelijkend examen, wordt een quota van 5 % van de vacatures voor de bevordering door overgang naar het middenkader voorbehouden aan de leden van het basiskader, laureaten van dit vergelijkend toelatingsexamen :

1° die houder zijn van het brevet van inspecteur van politie bedoeld in het koninklijk besluit van 13 juli 1989 betreffende de opleiding en de bevordering tot de graden van inspecteur en hoofdinspecteur van politie;

2° die houder zijn van het brevet van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, bedoeld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 13 juli 1989 betreffende het brevet van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, uitgereikt aan sommige leden van de gemeentepolitie;

3° bedoeld in artikel 1, 6°, a), van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 betreffende de benoeming en de bevordering van personeelsleden van de zeevaartpolitie, de luchtvaartpolitie en de spoorwegpolitie die naar de rijkswacht overgeplaatst zijn en houdende diverse andere statuutbepalingen omtrent die personeelsleden, opgeheven bij het koninklijk besluit van 24 augustus 2001, en die laureaat zijn van de examens, georganiseerd in de spoorwegpolitie, tot het verkrijgen van de graad van ondertoezichtscommissaris;

4° bedoeld in artikel 1, 6°, b), van het koninklijk besluit van 25 januari 2000 betreffende de benoeming en de bevordering van personeelsleden van de zeevaartpolitie, de luchtvaartpolitie en de spoorwegpolitie die naar de rijkswacht overgeplaatst zijn en houdende diverse andere statuutbepalingen omtrent die personeelsleden, opgeheven bij het koninklijk besluit van 24 augustus 2001, en die laureaat zijn van de examens, georganiseerd in de zeevaartpolitie, tot het verkrijgen van de graad van luitenant der zeevaartpolitie (20E);

5° die op grond van artikel XII.VII.26 zijn aangesteld in de graad van hoofdinspecteur van politie ».

Artikel 22 voegt in het RPPol een artikel XII.VII.15*bis* in, dat luidt :

« In het raam van de bevordering door overgang naar het middenkader zijn de in artikel XII.VII.21 bedoelde personeelsleden van de federale politie vrijgesteld van de persoonlijkheidsproef bedoeld in artikel IV.I.15, eerste lid, 2°, en van het selectiegesprek bedoeld in artikel IV.I.15, eerste lid, 4° ».

Artikel 23 voegt in het RPPol een artikel XII.VII.15*ter* in, dat luidt :

« In het raam van de bevordering door overgang naar het middenkader zijn de personeelsleden die bij toepassing van artikel XII.VII.26, tweede lid, zijn aangesteld in de graad van hoofdinspecteur van politie, gedurende vijf jaar te rekenen vanaf 1 april 2006, vrijgesteld van de persoonlijkheidsproef bedoeld in artikel IV.I.15, eerste lid, 2° en van het selectiegesprek bedoeld in artikel IV.I.15, eerste lid, 4°.

De personeelsleden, laureaten van het vergelijkende examen bedoeld in het eerste lid en geslaagd in de eventuele basisopleiding, worden, zonder mobiliteitsvereiste, benoemd in de graad van hoofdinspecteur van politie ».

Artikel 24 vervangt artikel XII.VII.16, eerste lid, RPPol door :

« Gedurende vijf jaar te rekenen vanaf 1 april 2001 en per vergelijkend examen, wordt een quota van 25 % van de vacatures voor bevordering door overgang naar het officierskader voorbehouden aan de in artikel XII.IV.6, § 2, bedoelde personeelsleden, laureaten van dit vergelijkend toelatingsexamen ».

Artikel 25 voegt in het RPPol een artikel XII.VII.16*bis* in, dat luidt :

« In het raam van de bevordering door overgang naar het officierskader zijn de in de artikelen XII.VII.23 en XII.VII.23*bis* bedoelde personeelsleden die zijn aangesteld in de graad van commissaris van politie, vrijgesteld van de kaderproef bedoeld in artikel 41 van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten, evenals van de persoonlijkheidsproef bedoeld in artikel IV.I.15, eerste lid, 2°, en van het selectiegesprek bedoeld in artikel IV.I.15, eerste lid, 4° ».

Artikel 26 voegt in het RPPol een artikel XII.VII.16*ter* in, dat luidt :

« Gedurende vijf jaar te rekenen vanaf 1 april 2006 wordt, per vergelijkend examen, een quota van 5 % van de vacatures voor de bevordering door overgang naar het officierskader voorbehouden aan de personeelsleden bedoeld in de artikelen XII.VII.24 en XII.VII.26 die zijn aangesteld in de graad van commissaris van politie.

De personeelsleden bedoeld in het eerste lid zijn vrijgesteld van de kaderproef bedoeld in artikel 41 van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten, evenals van de persoonlijkheidsproef bedoeld in artikel IV.I.15, eerste lid, 2° en van het selectiegesprek bedoeld in artikel IV.I.15, eerste lid, 4°.

De personeelsleden, laureaten van het vergelijkende examen bedoeld in het eerste lid en geslaagd in de eventuele basisopleiding, worden, zonder mobiliteitsvereiste, benoemd in de graad van commissaris van politie met loonschaal O2 ».

Artikel 27 voegt in het RPPol een artikel XII.VII.16*quater* in, dat luidt :

« De personeelsleden die bij toepassing van artikel XII.VII.25 of XII.VII.26 zijn aangesteld in de graad van hoofdcommissaris van politie worden, zonder mobiliteitsvereiste, benoemd in de graad van hoofdcommissaris van politie, indien zij beantwoorden aan de voorwaarden bedoeld in artikel 32, 1°, 3° tot 5°, van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten ».

Artikel 28 vervangt artikel XII.VII.17, eerste en tweede lid, RPPol door de volgende bepalingen :

« In afwijking van artikel VII.II.6 en met uitzondering van het personeelslid bedoeld in artikel XII.VII.18, kan de hoofdinspecteur van politie die op de datum van de inwerkingtreding van dit artikel de loonschaal M5.2, M6, M7 of M7*bis* geniet, worden bevorderd tot de graad van commissaris van politie indien hij geen evaluatie ‘ onvoldoende ’ geniet.

De in het eerste lid bedoelde bevorderingen gaan in, in de loop van het vijfde jaar na de datum van inwerkingtreding van dit artikel. Daartoe worden alle in het eerste lid bedoelde personeelsleden, per korps van oorsprong en per categorie van de respectieve graden hoofdinspecteur eerste klasse, adjudant/adjudant-chef bij de rijkswacht, en gerechtelijk afdelingsinspecteur / laboratoriumafdelingsinspecteur / afdelingsinspecteur-electrotechnicus / afdelingsinspecteur voor gerechtelijke identificatie, gespreid over zeven jaren naar rata van, per jaar, één zevende van hun totaal aantal binnen hun categorie en dit in dalende volgorde van hun anciënniteit in die graad op de dag voorafgaand aan de inwerkingtreding van dit artikel, aangevuld met de graadanciënniteit die zij sinds die inwerkingtreding tot 1 april 2005 hebben opgebouwd. Om die volgorde vast te stellen geldt een voorrang van de adjudanten-chef op de adjudanten bij de voormalige rijkswacht en, wat de voormalige gerechtelijke politie bij de parketten betreft, van de afdelingsinspecteurs met de loonschaal 2D op de andere afdelingsinspecteurs. In geval van aanwijzing na 1 april 2005 voor een betrekking in de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, blijft de voormelde spreiding op het betrokken personeelslid van toepassing ».

Artikel 29 brengt in artikel XII.VII.18 RPPol de volgende wijzigingen aan :

« 1° het eerste en het tweede lid die samen met het derde lid § 1 zullen vormen, worden vervangen als volgt :

‘ § 1. In afwijking van artikel VII.II.6, kan de hoofdinspecteur van politie, lid van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, die op de datum van de inwerkingtreding van dit artikel de loonschaal M5.2, M6, M7 of M7bis geniet, worden bevorderd tot de graad van commissaris van politie, indien hij geen evaluatie “ onvoldoende ” geniet en voorzover de in § 2 bedoelde proportionaliteit wordt nageleefd.

De in het eerste lid bedoelde bevorderingen gaan in, in de loop van het vijfde jaar na de datum van inwerkingtreding van dit artikel. Daartoe worden alle in het eerste lid bedoelde personeelsleden, per korps van oorsprong en per categorie van de respectieve graden hoofdinspecteur eerste klasse, adjudant/adjudant-chef bij de rijkswacht, en gerechtelijk afdelingsinspecteur / laboratoriumafdelingsinspecteur / afdelingsinspecteur-electrotechnicus / afdelingsinspecteur voor gerechtelijke identificatie, gespreid over zeven jaren naar rata van, per jaar, één zevende van hun totaal aantal binnen hun categorie en dit in dalende volgorde van hun anciënniteit in die graad op de dag voorafgaand aan de inwerkingtreding van dit artikel, aangevuld met de graadanciënniteit die zij sinds die inwerkingtreding tot 1 april 2005 hebben opgebouwd. Om die volgorde vast te stellen geldt een voorrang van de adjudanten-chef op de adjudanten bij de voormalige rijkswacht en, wat de voormalige gerechtelijke politie bij de parketten betreft, van de afdelingsinspecteurs met de loonschaal 2D op de andere afdelingsinspecteurs. In geval van aanwijzing na 1 april 2005 voor een betrekking buiten de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, blijft de voormelde spreiding op het betrokken personeelslid van toepassing. ’;

2° het artikel wordt aangevuld met de volgende paragrafen :

‘ § 2. De in § 1, eerste lid, bedoelde proportionaliteit bestaat uit de verhouding tussen het aantal in een officiersgraad benoemde en aangestelde personeelsleden die op 1 april 2001 deel uitmaken van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie en afkomstig zijn uit de voormalige gerechtelijke politie bij de parketten, respectievelijk voormalige rijkswacht.

Ten belope van ten hoogste het aantal aldus vastgesteld met betrekking tot de voormalige gerechtelijke politie bij de parketten en met inachtneming van de evolutieve proportionele verhouding, kunnen personeelsleden van de voormalige gerechtelijke politie bij de parketten tot commissaris van politie worden benoemd.

Ten belope van ten hoogste het aantal aldus vastgesteld met betrekking tot de voormalige rijkswacht en met inachtneming van de evolutieve proportionele verhouding, kunnen personeelsleden van de voormalige rijkswacht tot commissaris van politie worden benoemd en kunnen, vervolgens, volgens de nadere regels bepaald door de Koning, nog actuele personeelsleden die tot het middenkader van de voormalige rijkswacht behoorden, in aanmerking komen voor de aanvulling.

§ 3. De personeelsleden die omwille van de in § 2 bedoelde proportionaliteitsvoorwaarde niet binnen de in § 1, tweede lid, bedoelde zeven jaren kunnen worden bevorderd, worden

vanaf 2012 en uiterlijk tot 2015 in de graad van commissaris van politie benoemd volgens de nadere regels bepaald door de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. ' ».

Artikel 30 voegt in artikel XII.VII.19 RPPol een tweede lid in, dat luidt :

« De personeelsleden die voor deze bevordering in aanmerking komen, zullen vooraf door de overheid naar hun intentie worden bevraagd. Hun schriftelijk antwoord tegen ontvangstbewijs, na een bedenktijd van drie maanden, is onherroepelijk. Het personeelslid dat geen antwoord verschaft binnen de gestelde termijn, wordt geacht definitief af te zien van deze bevorderingsmogelijkheid ».

Artikel 31 voegt een artikel XII.VII.23bis in, dat luidt :

« De personeelsleden die het aantal opvullen bedoeld in artikel XII.VII.18, § 2, derde lid, worden, zolang zij lid blijven van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, aangesteld in de graad van commissaris van politie.

Voor het overige wordt het statuut van de in het eerste lid bedoelde personeelsleden bepaald overeenkomstig hun inschaling in het middenkader ».

Artikel 35 vult artikel XII.XI.17, § 2, derde lid, RPPol aan met :

« 5° vermeerderd met 32 443 BEF (804,25 euro), voor de personeelsleden die op de datum van inwerkingtreding van dit besluit onder het toepassingsgebied van artikel XII.II.26 vallen, die het in artikel XII.II.28, tweede lid, bedoelde weddesupplement niet genoten en die voor die inaanmerkingneming opteren. Op straffe van onontvankelijkheid wordt die optie uitgevoerd via schriftelijk verzoek tegen ontvangstbewijs aan het sociaal secretariaat GPI binnen de drie maanden die volgen op de bekendmaking van dit punt 5° in het *Belgisch Staatsblad*.

In geval van de inaanmerkingneming van het voornoemde bedrag kunnen de personeelsleden evenwel, te definitieven en onherroepelijken titel, tot hun eventuele overgang naar de loonschaal O5 of O5ir, geen aanspraak maken op de toelagen bedoeld in de artikelen XI.III.6 en XI.III.10 ».

Artikel 37, 1°, schrapt de woorden « dat het statuut had van personeelslid van het operationeel korps van de rijkswacht of van een gemeentepolitiekorps en » in artikel XII.XI.21, § 1, eerste lid, RPPol, terwijl artikel 37, 2°, tussen het tweede lid en het derde lid van dat artikel XII.XI.21, § 1, het volgende lid invoegt :

« Voor de personeelsleden die zijn ingeschaald in de loonschaal M1.2, respectievelijk M2.2, respectievelijk M3.2, respectievelijk M4.2 of M5.2 of respectievelijk M7bis, wordt

deze toelage evenwel beperkt tot het bedrag dat wordt berekend op de volgende manier : de wedde van een personeelslid met dezelfde geldelijke anciënniteit en de analoge baremische loopbaan dat respectievelijk is ingeschaald in de loonschaal M1.1, M2.1, M3.1, M4.1 of M7, vermeerderd met de toelage bedoeld in het tweede lid, 1°, verminderd met zijn eigen wedde en, in voorkomend geval, de toelage bedoeld in artikel XII.XI.51, § 1 ».

Artikel 41 vervangt artikel 3, eerste lid, 2°, van de wet van 26 april 2002 « houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten » door de volgende bepaling :

« 2° het middenkader :

a) hoofdinspecteur van politie/hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie/hoofdinspecteur van politie met specialiteit politieassistent;

b) aspirant-hoofdinspecteur van politie/aspirant-hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie/aspirant-hoofdinspecteur van politie met specialiteit politieassistent; ».

Artikel 42 voegt in de wet van 26 april 2002 een artikel 5bis in, dat luidt :

« § 1. De personeelsleden van het basiskader en het middenkader hanteren voor de uitoefening van hun ambt en voor de duur van hun aanwijzing voor een betrekking in de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, de functionele titel ‘ rechercheur ’.

De benoemde en aangestelde commissarissen van politie en de commissarissen van politie eerste klasse hanteren voor de uitoefening van hun ambt en voor de duur van hun aanwijzing voor een betrekking in de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, de functionele titel ‘ gerechtelijk commissaris ’.

§ 2. Op beslissing van de gemeente- of politieraad hanteren de personeelsleden van het basiskader en het middenkader voor de uitoefening van hun ambt en voor de duur van hun aanwijzing voor een betrekking in een opsporings- en recherchedienst van de lokale politie, de functionele titel ‘ rechercheur ’ ».

Artikel 44 voegt in de wet van 26 april 2002 een artikel 135bis in, dat luidt :

« In afwijking van artikel 3 worden de in punt 1.3. van tabel D1 van bijlage 11 RPPol bedoelde commissarissen van politie eerste klasse in hiërarchische orde gerangschikt tussen de commissarissen van politie en de hoofdcommissarissen van politie ».

Artikel 47, 1°, heft artikel XII.VI.8 RPPol op, terwijl artikel 47, 2°, artikel XII.VI.9 RPPol opheft.

Ten aanzien van de bevoegdheid van het Hof

B.3. Het eerste middel in de zaak nr. 3856 is onder meer afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het beginsel van de rechtszekerheid.

Het gegeven dat dat beginsel op zich niet een van de regels is waarvan de naleving door het Hof moet worden verzekerd, belet niet dat het Hof bevoegd is om over een dergelijk middel uitspraak te doen.

Doordat het middel niet preciseert welke categorieën met elkaar dienen te worden vergeleken, klaagt het in werkelijkheid echter rechtstreeks de schending van dat beginsel aan, zodat het wat dat betreft niet onder de bevoegdheid van het Hof ressorteert.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de beroepen

Wat betreft de ontvankelijkheid ratione temporis van het beroep in de zaak nr. 3847

B.4. De Ministerraad voert aan dat het probleem waarop de verzoekende partij in die zaak wijst, erop neerkomt de artikelen XII.II.18, eerste lid, en XII.II.20, eerste lid, 2°, RPPol te betwisten, zodat haar beroep tot vernietiging te laat zou zijn ingediend.

Zoals is aangegeven in B.1.2, heeft dat beroep betrekking op bepalingen van de wet van 3 juli 2005, bekendgemaakt op 29 juli van dat jaar. Aangezien dat beroep is ingesteld op 13 januari 2006, is het derhalve, op grond van artikel 3, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, ontvankelijk.

Wat het belang van de verzoekende partijen betreft

B.5. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt, doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

B.6.1. De drie verzoekende partijen in de zaak nr. 3839 zijn houder van het brevet van officier van de gemeentepolitie. Daar zij de wijze bekritisieren waarop dat brevet is gevaloriseerd door de artikelen 13, 15, 17 en 19 tot 31 van de wet van 3 juli 2005, hebben zij belang erbij de vernietiging van die bepalingen te vorderen.

B.6.2. De derde verzoekende partij in dezelfde zaak heeft, als personeelslid van het basiskader, er belang bij de vernietiging te vorderen van artikel 14 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre het daarbij ingevoegde artikel XII.IV.7 RPPol de voorwaarden aangeeft waaronder de personeelsleden van dat kader de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, verkrijgen.

Het Addendum bij het Protocol nr. 103 van 11 juni 2003 van het Onderhandelingscomité voor de politiediensten van 14 mei 2003 dat de Ministerraad voorlegt en dat die verzoekende partij ervan zou vrijstellen de in artikel XII.IV.7 RPPol bedoelde opleiding te volgen, ontnemt die partij haar belang niet, vermits dat document, dat dateert van vóór de bestreden bepaling, geen hogere waarde heeft dan de wet.

Er dient niet te worden nagegaan of de twee overige verzoekende partijen in die zaak doen blijken van het vereiste belang om de vernietiging van artikel 14 van de wet van 3 juli 2005 te vorderen.

B.6.3. Als personeelsleden van het basiskader of van het middenkader hebben de verzoekende partijen belang erbij de vernietiging te vorderen van artikel 42 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre het daarbij ingevoegde artikel 5bis, § 1, eerste lid, en § 2, van de wet van 26 april 2002 de voorwaarden preciseert waaronder die ambtenaren de titel van « rechercheur » dragen.

B.7.1. Artikel XII.IV.6, § 2, RPPol - ingevoegd bij artikel 13 van de wet van 3 juli 2005 - kent aan vier categorieën van personeelsleden van het middenkader vrijstellingen toe om tot het officierskader toe te treden.

De situatie van de verzoekende partij in de zaak nr. 3847, die tot geen enkele van die vier categorieën behoort, zou rechtstreeks en ongunstig kunnen worden geraakt door artikel XII.IV.6, § 2, 2° tot 4°, RPPol, zodat zij er belang bij heeft de vernietiging van artikel 13 van de wet van 3 juli 2005 in die mate te vorderen.

B.7.2. Artikel XII.VI.8*bis* RPPol - ingevoegd bij artikel 17 van de wet van 3 juli 2005 - geeft de voorwaarden aan waaronder sommige leden van het middenkader en van het basiskader kunnen meedingen naar de betrekkingen die openstaan voor de commissarissen van politie. De situatie van de verzoekende partij in de zaak nr. 3847, die niet aan die voorwaarden voldoet, zou door die bepaling rechtstreeks en ongunstig kunnen worden geraakt, zodat zij er belang bij heeft de vernietiging van het voormelde artikel 17 te vorderen.

B.8.1. De eerste verzoekende partij in de zaak nr. 3854 heeft belang erbij de vernietiging te vorderen van artikel 11, 4° en 5°, van de wet van 3 juli 2005, in zoverre het leden van de gerechtelijke politie bij de parketten die, vóór de aanneming van die bepaling, waren opgenomen in dezelfde graad als die van de verzoekende partij, in een nieuwe graad van het officierskader inschaalt.

Dezelfde verzoekende partij heeft er ook belang bij de vernietiging van artikel 44 van dezelfde wet te vorderen, in zoverre dat artikel die nieuwe graad plaatst in een hiërarchisch hogere positie dan die van de graad van de verzoekende partij.

B.8.2.1. Artikel XII.VI.8*bis* RPPol - ingevoegd bij artikel 17 van de wet van 3 juli 2005 - staat sommige leden van het basiskader en van het middenkader toe mee te dingen naar betrekkingen die openstaan voor de commissarissen van politie.

Artikel XII.VI.8 RPPol - gewijzigd bij artikel 16 van de wet van 3 juli 2005 - bepaalde, vóór de opheffing ervan bij artikel 47, 1°, van die wet :

« De actuele personeelsleden die overeenkomstig artikel XII.II.21, derde lid, worden ingeschaald in de loonschalen M.5.2, M6, M7 en M7*bis*, kunnen meedingen naar betrekkingen die openstaan voor de commissarissen van politie ».

De in die bepaling beoogde personen maken deel uit van het middenkader.

Het Hof ziet niet in hoe de artikelen 17 en 47, 1°, van de wet van 3 juli 2005 de situatie rechtstreeks en ongunstig zouden kunnen raken van de eerste en de tweede verzoekende partij in de zaak nr. 3854, die vanaf 1 april 2001 in het officierskader zijn opgenomen in de graad van commissaris van politie.

B.8.2.2. Artikel XII.VI.9*bis* RPPol - ingevoegd bij artikel 18 van de wet van 3 juli 2005 - staat sommige leden van het officierskader toe mee te dingen naar betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie - die hogere officieren zijn.

Artikel XII.VI.9 RPPol bepaalde, vóór de opheffing ervan bij artikel 47, 2°, van die wet :

« De actuele personeelsleden die overeenkomstig de artikelen XII.II.25 tot en met XII.II.30 worden ingeschaald in de loonschalen O2, O2ir, O3, O3ir, O4, O4ir, O4*bis* en O4*bis*ir en die negen jaar kaderanciënniteit of, zo zij op de datum van inwerkingtreding van dit besluit houder zijn van een in België erkend diploma of studiegetuigschrift dat ten minste gelijkwaardig is met die welke in aanmerking worden genomen voor de aanwerving in de betrekkingen van niveau 1 bij de Rijksbesturen, vijf jaar kaderanciënniteit tellen op de laatste datum bedoeld in artikel VI.II.15, 4°, kunnen meedingen naar betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie ».

De eerste en de tweede verzoekende partij in de zaak nr. 3854 zijn, overeenkomstig de in die bepaling beoogde artikelen, respectievelijk opgenomen in de weddeschalen O4*bis* en O3.

Zij hebben er derhalve belang bij de vernietiging te vorderen van de artikelen 18 en 47, 2°, van de wet van 3 juli 2005.

B.8.3. De derde verzoekende partij in de zaak nr. 3854 heeft, als personeelslid van het basiskader, er belang bij de vernietiging te vorderen van artikel 22 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre het daarbij ingevoegde artikel XII.VII.15*bis* RPPol sommige leden van het basiskader vrijstelt van een proef en van een onderhoud met het oog op de bevordering door overgang naar het middenkader.

B.8.4. Artikel 26 van de wet van 3 juli 2005 preciseert de voorwaarden waaronder sommige personeelsleden vanaf 1 april 2006 een bevordering door overgang naar het officierskader kunnen verkrijgen.

Het Hof ziet niet in hoe die bepaling de situatie rechtstreeks en ongunstig zou kunnen raken van de vierde verzoekende partij in de zaak nr. 3854, die vanaf 1 april 2001 in het officierskader is opgenomen in de graad van commissaris van politie.

Die verzoekende partij heeft evenwel belang erbij de vernietiging te vorderen van artikel 27 van dezelfde wet, in zoverre het de voorwaarden bepaalt waaronder de personeelsleden die - zoals de verzoekende partij - met toepassing van artikel XII.VII.26 RPPol zijn aangesteld in de graad van hoofdcommissaris van politie, in die laatste graad worden benoemd.

B.8.5.1. Artikel XII.II.28, eerste en tweede lid, RPPol bepaalt welke toelagen in aanmerking worden genomen voor de berekening van het referentiebedrag bedoeld in artikel XII.II.26, eerste lid, RPPol, waarvan wordt uitgegaan om de weddeschaal te bepalen die de meeste leden van de voormalige politiekorpsen genieten die zijn opgenomen in de graad van commissaris van politie of van commissaris van politie eerste klasse.

Artikel XII.II.28, derde lid, RPPol - ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 3 juli 2005 - maakt het de personeelsleden die de in artikel XII.II.28, tweede lid, RPPol beoogde toelage niet genoten, mogelijk ervoor te kiezen hun referentiebedrag te verhogen met 804,25 euro.

In zoverre artikel XII.II.28, derde lid, RPPol op hen betrekking heeft, hebben de tweede en de vierde verzoekende partij in de zaak nr. 3854 belang erbij de vernietiging te vorderen van artikel 9 van de wet van 3 juli 2005, aangezien die bepaling de waarde van die verhoging vaststelt.

Zij hebben eveneens belang erbij de vernietiging te vorderen van artikel 35 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre het een tweede lid invoegt in artikel XII.XI.17, § 2, derde lid, 5°, RPPol, aangezien die bepaling de gevolgen preciseert van de keuze van de verzoekende partijen voor de voormelde verhoging.

B.8.5.2. Artikel XII.II.28, derde lid, RPPol heeft geen betrekking op de eerste verzoekende partij in de zaak nr. 3854, die vóór de inwerkingtreding van het RPPol de toelage genoot die wordt bedoeld in artikel XII.II.28, tweede lid, RPPol en die in aanmerking is genomen voor de berekening van haar referentiebedrag. Uit haar verzoekschrift blijkt overigens dat het bedrag van die toelage voor haar hoger ligt dan de waarde van de in artikel XII.II.28, derde lid, RPPol bedoelde verhoging.

Het Hof ziet derhalve niet in hoe artikel 9 van de wet van 3 juli 2005 haar situatie rechtstreeks en ongunstig zou kunnen raken.

B.9.1. Artikel 2 van de statuten van de eerste verzoekende partij in de zaak nr. 3856, bekendgemaakt in de bijlagen van het *Belgisch Staatsblad* van 7 januari en 9 augustus 2005, bepaalt :

« De vereniging [...] die een onafhankelijke organisatie is heeft tot voorwerp de syndicale actie van de Belgische openbare politie- en gelijkgestelde diensten, alsook de inlichtingendiensten.

Ze heeft tot doel onder meer het verdedigen en het promoten van de professionele, economische en sociale belangen van haar leden.

Zij is een syndicale organisatie die representatief en toegankelijk is voor de leden van de Belgische openbare politie- en gelijkgestelde diensten, alsook de inlichtingendiensten.

Worden als dusdanig beschouwd de definitief benoemde personeelsleden, de stagiaires, de contractuele agenten en de gepensioneerden.

Onder ‘ leden van de Belgische openbare politie- en gelijkgestelde diensten en inlichtingendiensten ’ moet men verstaan alle ambtenaren, met inbegrip van de hulpagenten, zowel van het operationeel als van het administratief en logistiek kader ».

B.9.2. Wanneer een vereniging zonder winstoogmerk die niet haar persoonlijk belang aanvoert, voor het Hof optreedt, is vereist dat haar maatschappelijk doel van bijzondere aard is en, derhalve, onderscheiden van het algemeen belang; dat zij een collectief belang verdedigt; dat haar maatschappelijk doel door de bestreden norm kan worden geraakt; dat ten slotte niet blijkt dat dit maatschappelijk doel niet of niet meer werkelijk wordt nagestreefd.

B.9.3. De verzoekende partij doet blijken van het vereiste belang om de vernietiging te vorderen van de artikelen 10, 3° en 6°, 19, 22, 23, 25, 26, 28 tot 31, 37, 1° en 2°, 41 en 42 van de wet van 3 juli 2005 die de rechtspositie van de personeelsleden van de politiediensten wijzigen.

Er dient niet te worden nagegaan of de andere tweehonderdzevenenvijftig verzoekende partijen in de zaak nr. 3856 ook doen blijken van het vereiste belang om die bepalingen aan te vechten.

B.10. De verzoekende partij in de zaak nr. 3878 heeft er belang bij de vernietiging te vorderen van artikel 11, 4° en 5°, van de wet van 3 juli 2005, in zoverre het, in het officierskader, de graad van commissaris van politie eerste klasse voorbehoudt aan leden van de gerechtelijke politie bij de parketten die, vóór de aanneming van die bepaling, waren opgenomen in dezelfde graad als die van de verzoekende partij.

Zij heeft er ook belang bij de vernietiging te vorderen van artikel 44 van dezelfde wet, in zoverre het die graad van commissaris van politie eerste klasse plaatst in een hiërarchisch hogere positie dan die van de graad van de verzoekende partij.

B.11. In zoverre artikel XII.II.28, derde lid, RPPol - ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 3 juli 2005 - op haar van toepassing is, heeft de verzoekende partij in de zaak nr. 3879 er belang bij de vernietiging te vorderen van dat artikel 9, in zoverre het de waarde van die verhoging vaststelt.

Zij heeft er eveneens belang bij de vernietiging te vorderen van artikel 35 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre het een tweede lid invoegt in artikel XII.XI.17, § 2, derde lid, 5°, RPPol, aangezien die bepaling de gevolgen preciseert van de keuze van de verzoekende partij voor de voormelde verhoging.

Wat betreft de ontvankelijkheid van het beroep in de zaak nr. 3839, in zoverre het is gericht tegen artikel 13 van de wet van 3 juli 2005

B.12. Het gegeven dat de inhoud van artikel XII.IV.6, § 1, 1°, en § 2, 1°, RPPol identiek zou zijn met die van artikel 69 van het koninklijk besluit van 20 november 2001 « betreffende de basisopleidingen van de personeelsleden van het operationeel kader van de politiediensten en houdende diverse overgangsbepalingen » betekent niet dat het beroep tot vernietiging dat binnen de bij artikel 3, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 bepaalde termijn is ingesteld tegen artikel 13 van de wet van 3 juli 2005, dat dat artikel XII.IV.6, § 1, 1°, en § 2, 1°, in het RPPol invoegt, niet ontvankelijk is.

Wat betreft de ontvankelijkheid van het beroep in de zaak nr. 3854, in zoverre het is gericht tegen de artikelen 11 en 44 van de wet van 3 juli 2005

B.13. Volgens de Ministerraad zou dat beroep, in zoverre het betrekking heeft op de artikelen 11 en 44 van de wet van 3 juli 2005, niet ontvankelijk zijn wegens het gezag van gewijsde van het arrest nr. 102/2003, daar dat arrest, in B.29, een middel van het beroep tot vernietiging ingeschreven onder het rolnummer 2478 van het Hof ongegrond verklaart dat identiek zou zijn met het eerste middel van het beroep dat is ingeschreven onder het nummer 3854 van dezelfde rol.

Het met het arrest nr. 102/2003 ongegrond verklaarde middel betreft de artikelen XII.II.25 en XII.II.26 RPPol.

Het door de Ministerraad aangevoerde gezag van gewijsde van een arrest tot verwerping van een beroep tot vernietiging kan geen afbreuk doen aan de ontvankelijkheid van een later ingesteld beroep tot vernietiging van andere wetsbepalingen met een verschillende inhoud.

Wat de ontvankelijkheid van sommige middelen betreft

B.14. De Ministerraad betwist het belang van de verzoekende partijen in de zaak nr. 3839 om bepaalde verschillen in behandeling aan te klagen die zouden voortvloeien uit de

artikelen 17 en 25 tot 27 van de wet van 3 juli 2005. Daarnaast is hij van mening dat het gezag van gewijsde van het arrest nr. 102/2003 het enig middel in die zaak, in zoverre daarin een verschil in behandeling wordt aangevoerd dat zou voortvloeien uit de bestreden bepalingen betreffende het brevet van officier van de gemeentepolitie, alsook het enig middel in de zaak nr. 3878 onontvankelijk zou maken.

B.15. Daar het beroep tot vernietiging ontvankelijk is, hoeven de verzoekende partijen daarenboven niet te getuigen van een belang bij het middel of van de ontvankelijkheid ervan ten aanzien van het gezag van gewijsde van een vroeger arrest van het Hof.

Wat de ontvankelijkheid van de tussenkomsten in de zaak nr. 3839 betreft

B.16. Iedere persoon die aan het Hof zijn opmerkingen richt op grond van artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 doet blijken van het vereiste belang, wanneer hij aantoont dat zijn situatie rechtstreeks kan worden geraakt door het arrest van het Hof betreffende de bestreden norm.

De drie tussenkomende partijen verantwoorden hun tussenkomst door het feit dat de verzoekende partijen de ongrondwettigheid aanvoeren van de artikelen 13 tot 15, 17, 19, 20 en 24 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre die een verschil in behandeling zouden invoeren tussen de houder van het brevet van officier van de gemeentepolitie en de geslaagde voor het examen voor de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris.

De drie tussenkomende partijen, die voor dat examen zijn geslaagd en op 1 april 2001 zijn opgenomen in de graad van commissaris van politie, maken sindsdien deel uit van het officierskader.

Zij zetten niet uiteen en het Hof ziet niet in hoe het onderzoek van de grondwettigheid van de voormelde bepalingen, die betrekking hebben op de toegang tot het middenkader en tot het officierskader en die de situatie van de tussenkomende partijen niet rechtstreeks en ongunstig aantasten, zou kunnen leiden tot een beslissing van het Hof die die laatstgenoemden rechtstreeks in hun situatie raakt.

Hun tussenkomst is niet ontvankelijk.

Ten gronde

B.17. De wet van 3 juli 2005 strekt in hoofdzaak ertoe gevolg te geven aan het arrest nr. 102/2003 van 22 juli 2003, waarmee verschillende bepalingen zijn vernietigd van deel XII van het RPPol, bekrachtigd bij artikel 131 van de programmawet van 30 december 2001. Daarbij is het volgens de parlementaire voorbereiding de bedoeling de door het Hof vastgestelde discriminaties te verhelpen. Voorts bevat de voormelde wet een aantal gerichte statutaire aanpassingen, onder meer inzake de mobiliteitsprocedure en de aanstellingen, die met het voormelde arrest geen verband houden (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 3).

De drie bekommernissen die aan de wet van 3 juli 2005 ten grondslag liggen met het oog op de bijsturing van bepaalde inschalingsregels en overgangsregelingen werden in de parlementaire voorbereiding als volgt verwoord :

« 1° uiteraard moesten de oplossingen juridisch steek houden en een afdoend antwoord bieden op de door het Hof gevolgde redeneringen en getrokken besluiten;

2° in de tweede plaats moest zorg worden gedragen voor de in 2001 bereikte evenwichten. Er werd dus eerder gedacht in termen van continuïteit dan in termen van *tabula rasa*;

3° voorts was men ook de budgettaire gevolgen indachtig. Bij het zoeken naar oplossingen heeft men dus getracht de kost zoveel mogelijk te beperken.

Daarbij mochten de bijsturingen of aanpassingen geen hypotheek leggen op de goede werking van de politiediensten. Het verband met het tweede uitgangspunt lag daarbij voor de hand.

Vervolgens was het zaak zich te hoeden voor nieuwe domino-effecten en ten slotte zouden, in de mate van het mogelijke, simpele en transparante oplossingen de voorkeur krijgen op complexe constructies. Dat is evenwel in overgangstoestanden en zeker in het licht van zo'n ingewikkelde en technische statutaire hervorming jammer genoeg soms een vrome wens... » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, pp. 4-5).

B.18. De aanneming van regels die ertoe strekken in een eenheidspolitie personeelsleden te integreren die afkomstig zijn van drie politiekorpsen waarbij die korpsen, wegens de specifieke opdrachten waarvoor ze instonden, aan verschillende statuten waren onderworpen, impliceert dat aan de wetgever een voldoende beoordelingsmarge wordt gelaten, opdat een hervorming van dergelijke omvang kan slagen.

Zulks geldt evenzeer wanneer, zoals te dezen, de wetgever in die aangelegenheid opnieuw optreedt en zulks, in grote mate, om uitvoering te geven aan een arrest van het Hof.

Hoewel het niet aan het Hof staat zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de wetgever, is het, daarentegen, ertoe gemachtigd te onderzoeken of de wetgever maatregelen heeft genomen die redelijkerwijze verantwoord zijn ten aanzien van de door hem nagestreefde doelstellingen.

Bij dat onderzoek dient ermee rekening te worden gehouden dat het te dezen gaat om een bijzonder complexe aangelegenheid waarbij een regel die betrekking heeft op sommige aspecten ervan en die door bepaalde categorieën van personeelsleden als discriminerend kan worden ervaren, deel uitmaakt van een algehele regeling die tot doel heeft drie politiekorpsen die elk hun eigen kenmerken hadden, te integreren. Hoewel sommige onderdelen van zulk een regeling, afzonderlijk beschouwd, relatief minder gunstig kunnen zijn voor bepaalde categorieën van personeelsleden, zijn zij daarom nog niet noodzakelijk zonder redelijke verantwoording indien die regeling in haar geheel wordt onderzocht. Het Hof dient rekening te houden met het feit dat een vernietiging van bepaalde onderdelen van een dergelijke regeling het algehele evenwicht ervan zou kunnen verstoren.

Ten aanzien van de zaak nr. 3839

B.19.1. Het eerste onderdeel van het enig middel betreft het verschil in behandeling dat de artikelen 13, 15, 17, 19, 20 en 24 van de wet van 3 juli 2005 zouden invoeren tussen de houder van een brevet van officier van de gemeentepolitie en de geslaagde voor het examen voor de bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris beoogd in punt 3.24 van tabel D1 van bijlage 11 bij het RPPol.

B.19.2.1. De artikelen 13, 15, 17, 20 en 24 hebben betrekking op de valorisatie van eertijds verworven brevetten.

B.19.2.2. In het arrest nr. 102/2003, verbeterd bij de beschikking van 14 juli 2004, heeft het Hof onder meer het bij artikel 131 van de programmawet van 30 december 2001 bekrachtigde artikel XII.VII.15, § 3, eerste lid, 1°, a), RPPol vernietigd.

Die vernietigde bepaling luidde :

« a) de houders van het brevet van officier van de gemeentepolitie bedoeld in het koninklijk besluit van 12 april 1965 betreffende het brevet van kandidaat-commissaris en adjunct-commissaris van politie of in artikel 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 houdende de algemene bepalingen betreffende de opleiding van de officieren van gemeentepolitie, de voorwaarden tot benoeming in de graad van officier van de gemeentepolitie en de voorwaarden tot aanwerving en benoeming in de graad van aspirant-officier van de gemeentepolitie; ».

De vernietiging van die bepaling wordt in B.41.5.2 van het arrest nr. 102/2003 als volgt gemotiveerd :

« De door de Ministerraad aangevoerde elementen om te verantwoorden dat de geslaagden voor het examen voor bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris een automatische bevordering tot de graad van officier genieten, in tegenstelling tot de beginselen die als leidraad hebben gediend bij de valorisatie van de diploma's van toepassing op alle leden van de voormalige politiekorpsen, maken het niet mogelijk op relevante en redelijke wijze het verschil in behandeling te verantwoorden dat aldus wordt gemaakt tussen de voormelde geslaagden en de geslaagden voor het examen voor officier bij de gemeentepolitie. Het is immers niet aangetoond dat die beide categorieën van geslaagden zich in dermate verschillende situaties bevonden dat ze op verschillende wijze dienden te worden behandeld ».

De beschikking van 14 juli 2004, waarbij het arrest nr. 102/2003 werd verbeterd, wijzigt die motivering niet inhoudelijk.

B.19.2.3. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 3 juli 2005 worden de nieuwe valorisatieregels van de eertijds verworven brevetten uitvoerig toegelicht.

De memorie van toelichting preciseert :

« Een derde onderwerp heeft uitstaans met de valoriseringsregels van de eertijds behaalde brevetten. In die context meent het Hof, geadieerd door houders van het brevet van officier van gemeentepolitie, dat laatstgenoemd brevet, getoetst aan het brevet officier GPP, in verhouding minder goed werd gevaloriseerd. Zoals hierna omstandig zal worden toegelicht en daartoe gehouden door de beschikking tot verbetering van het Arbitragehof van 14 juli 2004, werd die discriminatie teniet gedaan door het voorzien in nieuwe valoriseringsregels inzake de brevetten, waarvan sommige onmiddellijk in werking zullen treden. Op eigen initiatief voegt de overheid daaraan een aantal valoriseringsregels inzake de aangestelden toe » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 5).

« Het ontworpen artikel 13 alsmede de ontworpen artikelen 15, 17, 20, 21, 24, 34 en 36 hebben betrekking op de valorisering van eertijds verworven brevetten en vergen ongetwijfeld een omstandige toelichting.

De voormelde ontworpen artikelen houden rechtstreeks verband met artikel 20 van het ontwerp. Dat laatste slaat op artikel XII.VII.15 RPPol en verdient in het licht van voormelde beschikking tot verbetering van het Arbitragehof van 14 juli 2004, een diepgaande analyse. De juridische discussie die is gerezen en die het Hof heeft beslecht, is er één tussen de houders van het brevet van officier van gemeentepolitie en de toenmalige laureaten officier van de ex-GPP.

Voor de eerste categorie voorziet het RPPol valoriseringsregels in het raam van de overgang naar het middenkader (artikel XII.VII.15 RPPol) en het officierskader (artikel XII.VII.16 RPPol). Het brevet van officier van gemeentepolitie leidt concreet tot gereserveerde quota bij de bevorderingsexamens en tot een volledige vrijstelling van de navolgende basisopleiding. Dit neemt dus niet weg dat die brevethouders steeds aan het algemeen vergelijkend examen van sociale promotie moeten deelnemen vooraleer vervolgen, bij mobiliteit een ambt van de beoogde graad te kunnen bekomen en te kunnen worden benoemd. Meer nog, één van de basisbeginselen van het overgangsrecht is dat leden van het basiskader met een brevet (o.a. dat van officier van gemeentepolitie) geen twee kadersprongen ineens kunnen doen en dus niet rechtstreeks via interne procedures kunnen meedingen voor examens en bedieningen van officier : de valorisering van hun brevet geschiedt dus via een tussenstap in het middenkader. In zijn overweging onder punt 42.1 van het arrest erkent het Hof impliciet de bezorgdheid om brevetten van eertijds op een evenwichtige wijze te valoriseren, gegeven het feit dat er ‘ verschillen bestonden tussen de verschillende korpsen, met name vanuit het oogpunt van toegang tot de opleiding ’.

Wat de tweede categorie betreft, de laureaten officier van de voormalige GPP, zij werden bij de inschaling in het nieuwe statuut op 1 april 2001 onmiddellijk ingeschaald en dus benoemd in de graad van commissaris.

Op grond van die toestand vernietigde het Hof artikel XII.VII.15 [...].

Met de beschikking van 14 juli 2004 corrigeerde het Arbitragehof het arrest in kwestie en besloot tot de partiële vernietiging van het artikel. Concreet wordt artikel XII.VII.15, § 3, eerste lid, 1°, a), RPPol vernietigd.

Zoals de Raad van State doet opmerken, moet worden vastgesteld dat de valorisering van de brevetten door de in dit ontwerp opgenomen bepalingen en meer bepaald door de ontworpen artikelen 15 en 17 wordt uitgebreid. Die uitbreiding is zelfs substantieel : de

vereiste van een vergelijkend examen vervalt en de betrokken personeelsleden kunnen bij een vacature via de mobiliteitsprocedure hun kans grijpen om hun brevet te verzilveren. Vraag is dan of dit afdoende tegemoetkomt aan de censuur van het Hof. De overheid meent van wel, nu beide categorieën, zijnde enerzijds de laureaten-officier van de voormalige GPP en anderzijds de andere bedoelde gebrevetteerden, gelijk worden behandeld. Inderdaad, door invulling van vacatures kunnen zij allen, zonder onderscheid en zonder bijkomende vergelijkende examens, worden benoemd in het hoger kader. Op grond van de toenmalige reële encadreringsbehoeften werden de betrokken laureaten officier GPP, na hun vergelijkende proeven, naar de basisopleiding gestuurd. Daarom hun benoeming op 1 april 2001 in het reeds door hen *de facto* bezette ambt : door het Arbitragehof bestempeld als een maatregel die niet zonder verantwoording is (zie punt B.26.3. van het arrest). De tweede categorie, waaronder de gebrevetteerde officieren van de gemeentepolitie, kunnen dus voortaan ook hun benoeming via eenzelfde concept betrachten, weliswaar in ‘ uitgesteld relais ’ omdat zij niet werden opgeleid op grond van reële encadreringsbehoeften. Zodoende wordt de gelijkheid bewerkstelligd en wordt de door het Hof als relevant bestempelde maatregel (zie punt B.26.3. van het arrest) in stand gehouden; dit alles zonder de grondvesten van een werkbaar HRM-beleid onderuit te halen, want ook dit is, gelet op het openbaar belang, een essentiële parameter in de redenering. [...]

Inzake de brevetten zijn verder de ontworpen artikelen 15 en 17 van groot belang. Zij voorzien immers, zoals hiervoor reeds aangestipt, in een meer doorgedreven valorisering van de brevetten, waaronder o.a. dat van officier van gemeentepolitie. Concreet wordt voor de in die artikelen bedoelde personeelsleden voorzien in een bijkomende bevorderingsmogelijkheid via loutere mobiliteit. De bedoeling is om hen permanent (*ad vitam*) de mogelijkheid te bieden om rechtstreeks, dus zonder een voorafgaand vergelijkend examen, deel te nemen aan de mobiliteit voor ambten van het middenkader, respectievelijk officierskader en met een benoeming tot gevolg zo zij laureaat zijn van die mobiliteitsprocedure. Het betreft een maatregel die het dus *in concreto* mogelijk maakt voor o.a. de middenkaders-gebrevetteerden-officier van de voormalige gemeentepolitie om via een mobiliteitsprocedure, met andere woorden zonder bijkomende examens en dus net zoals vroeger, ambten van officier aan te vragen en eventueel te worden benoemd. Die mogelijkheid wordt zelfs opengetrokken naar de basiskaders-gebrevetteerden-officier die ofwel een universitair diploma bezitten ofwel 12 jaar kaderanciënniteit tellen. Daarmee wordt dus het verbod op de twee-kadersprong opgeheven, weliswaar onder diploma- dan wel anciënniteitsvoorwaarde. [...]

Gelet op de voorgenomen oplossing, kan artikel XII.VII.15 RPPol worden hersteld in zijn oude versie, d.w.z. in zijn versie vóór de vernietiging van een deel ervan door het voormelde rectificatie-arrest van het Arbitragehof. Dit is het voorwerp van het ontworpen artikel 20.

[...]

Gelet op het ontworpen artikel 13 moeten dan ook, in het raam van de bevordering door overgang naar het officierskader, alle als dusdanig beschouwde gebrevetteerden worden opgenomen in de actueel gereserveerde quota van 25 % bedoeld in artikel XII.VII.16 RPPol. Vandaar het ontworpen artikel 24 » (*Parl. St., Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, pp. 13-17*).

B.19.2.4. De bestreden artikelen 13, 15, 17, 20 en 24 strekken in hoofdzaak ertoe in nieuwe valorisatieregels inzake de brevetten te voorzien. Aldus beoogt de wetgever volgens de voormelde parlementaire voorbereiding gevolg te geven aan de gedeeltelijke vernietiging van artikel XII.VII.15 RPPol door het arrest nr. 102/2003, verbeterd bij de beschikking van 14 juli 2004.

De valorisatie van de brevetten wordt op substantiële wijze uitgebreid, mede in het voordeel van de houders van een brevet van officier van de gemeentepolitie :

- zij worden volledig vrijgesteld van de basisopleiding van het middenkader en van het officierskader, met inbegrip van de daaraan gekoppelde examens en opleidingsstages (artikel 13);

- zij worden vrijgesteld van de kaderproef bedoeld in artikel 41 van de wet van 26 april 2002 (artikel 13);

- zij krijgen, zonder aanwezigheidsvoorwaarde in de huidige betrekking, toegang tot het hogere kader bij mobiliteit (artikel 15 met betrekking tot het middenkader en artikel 17 met betrekking tot het officierskader);

- zij worden opgenomen in een quotum van 25 pct. van de vacatures voor bevordering door overgang naar het officierskader (artikel 24).

Gelet op die valorisatieregels heeft de wetgever het vernietigde artikel XII.VII.15, § 3, eerste lid, 1°, a), RPPol voor een periode van vijf jaar hersteld (artikel 20), namelijk van 1 april 2001 tot en met 31 maart 2006 (artikel 48, 2°).

B.19.2.5. Door de mogelijkheden tot valorisatie van de brevetten - in het voordeel van onder meer de houders van een brevet van officier van de gemeentepolitie - wezenlijk uit te breiden, heeft de wet van 3 juli 2005 de rechtspositie van die brevethouders aanzienlijk verbeterd.

Zulks neemt evenwel niet weg dat het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de houders van een brevet van officier van de gemeentepolitie en, anderzijds, de geslaagden voor

het examen voor bevordering tot de graad van gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris door de bestreden bepalingen niet volledig wordt opgeheven : de daadwerkelijke valorisatie van het brevet van officier van de gemeentepolitie zal afhangen van het openstaan van een betrekking van het beoogde niveau, terwijl de voormelde geslaagden automatisch in het officierskader kunnen worden benoemd en zulks vanaf 1 april 2001.

B.19.2.6. Mede gelet op de voormelde substantiële uitbreiding van de valorisatieregels blijkt het niet onredelijk de houders van een brevet van officier van de gemeentepolitie niet toe te staan tevens het voordeel te genieten van een automatische overgang, met terugwerkende kracht vanaf 1 april 2001, naar het officierskader, rekening houdend met de verschillen die tussen de verschillende korpsen bestonden, met name vanuit het oogpunt van toegang tot de opleiding.

Immers, bij de voormalige korpsen was die toegang niet dezelfde, aangezien bij het ene korps wel, en bij het andere niet, de toestemming tot deelname aan de officiersopleiding afhankelijk was van de reële omkaderingsbehoeften, met als gevolg dat het aanbod van houders van een brevet in het ene korps aanzienlijk groter was dan de werkelijke behoeften, terwijl zulks niet of nauwelijks het geval was in het andere korps. Dat verschil in instroom bij de toegang tot de opleiding kan te dezen redelijkerwijze het bekritiseerde verschil in behandeling verantwoorden.

B.19.2.7. Bovendien kan het de wetgever niet worden verweten dat hij bij het aannemen van de bestreden bepalingen tevens rekening heeft gehouden met de functionele en de budgettaire gevolgen van de ontworpen maatregelen en met de goede werking van de politiediensten. In die omstandigheden kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de wetgever niet alle verzuchtingen van alle betrokken personeelsleden heeft kunnen inwilligen. Zulks geldt des te meer, nu de bestreden maatregelen niet alleen geen afbreuk doen aan de rechten die eerder door de wetgever aan de verzoekende partijen werden toegekend, maar daarenboven voorzien in een substantiële uitbreiding van de valorisatieregels, zoals in B.19.2.4 is aangegeven.

B.19.3. Artikel 19 van de wet van 3 juli 2005 voegt in het RPPol een artikel XII.VII.11*bis* in dat een baremische loopbaan invoert voor de afdelingsinspecteurs van

de gerechtelijke politie bij de parketten beoogd in punt 3.23 van tabel D1 van bijlage 11 bij het RPPol.

Die bepaling maakt geen enkel onderscheid tussen de houder van een brevet van officier van de gemeentepolitie en de geslaagde voor het voormelde bevorderingsexamen.

B.19.4. Het eerste onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

B.20.1. Het tweede onderdeel van het enig middel heeft betrekking op de artikelen 13, 15, 17 en 19 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre zij de houder van een brevet van hoofdonderofficier bedoeld in artikel 28, § 1, van het koninklijk besluit van 1 april 1996 « betreffende de bevordering tot de graad van adjudant bij de rijkswacht » op dezelfde wijze behandelen als de houder van het brevet van officier van de gemeentepolitie.

Dat tweede onderdeel heeft eveneens betrekking op artikel 24 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre het de houder van een brevet van officier van de gemeentepolitie die deel uitmaakt van het basiskader niet op dezelfde wijze behandelt als de houder van het voormelde brevet van hoofdonderofficier die tot het middenkader behoort.

B.20.2. In zoverre het tweede onderdeel betrekking heeft op de artikelen 13, 15 en 17 van de wet van 3 juli 2005 en in zoverre de grieven tegen die bepalingen de nieuwe valorisatieregels inzake de brevetten tot voorwerp hebben, wordt verwezen naar wat is vermeld in B.19.2.1 tot B.19.2.7.

B.20.3.1. Artikel XII.VII.11*bis* RPPol - ingevoegd bij artikel 19 van de wet van 3 juli 2005 - behandelt de afdelingsinspecteur van de gerechtelijke politie bij de parketten beoogd in punt 3.23 van tabel D1 van bijlage 11 bij het RPPol die houder is van het brevet van officier van de gemeentepolitie op dezelfde wijze als dezelfde inspecteur die houder is van het brevet van hoofdonderofficier bedoeld in artikel 28, § 1, van het koninklijk besluit van 1 april 1996. Die twee categorieën van inspecteurs genoten vóór hun opname in de geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, de weddeschaal 2C.

B.20.3.2. De invoering van de baremische loopbaan bedoeld in artikel XII.VII.11*bis* heeft tot doel de discriminatie weg te nemen die het Hof ertoe heeft gebracht met het arrest

nr. 102/2003 artikel XII.VII.11 RPPol te vernietigen « in zoverre het het brevet 2D niet overneemt » (*Parl. St., Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 18*).

Artikel XII.VII.11 RPPol bepaalt :

« Er wordt voor de actuele personeelsleden die overeenkomstig artikel XII.II.20, eerste lid, 3°, worden ingeschaald in de loonschaal M4.1 of M4.2 en die houder zijn van hetzij het brevet van officier van de gemeentepolitie bedoeld in het koninklijk besluit van 12 april 1965 betreffende het brevet van kandidaat-commissaris en adjunct-commissaris van politie of in artikel 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 houdende de algemene bepalingen betreffende de opleiding van de officieren van gemeentepolitie, de voorwaarden tot benoeming in de graad van officier van de gemeentepolitie en de voorwaarden tot aanwerving en benoeming in de graad van aspirant-officier van de gemeentepolitie, hetzij het brevet van hoofdonderofficier bedoeld in artikel 28, § 1, van het koninklijk besluit van 1 april 1996 betreffende de bevordering tot de graad van adjudant bij de rijkswacht, een baremische loopbaan ingesteld voor de overgang tussen, respectievelijk, de loonschaal M4.1 en de loonschaal M5.1 en de loonschaal M4.2 en de loonschaal M5.2 na zes jaar loonschaalanciënniteit in, naar gelang van het geval, de loonschaal M4.1 of M4.2.

De hogere loonschaal in de baremische loopbaan wordt niet toegekend indien de geldende tweejaarlijkse functioneringsevaluatie ‘ onvoldoende ’ is. »

Met het « brevet 2D » wijst het Hof de titel aan waaruit blijkt dat de voormelde afdelingsinspecteurs die, volgens artikel 102 van het koninklijk besluit van 19 december 1997 « houdende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten », de weddeschaal 2C genieten, zijn geslaagd voor de « bekwaamheidsproef voor verhoging in weddeschaal » bedoeld in artikel 110, 2°, van hetzelfde besluit.

In het arrest nr. 102/2003 verantwoordt het Hof de vernietiging van artikel XII.VII.11 RPPol als volgt :

« B.24.3.2. Hoewel het aan de wetgever staat te bepalen onder welke voorwaarden hij een baremische loopbaan wil organiseren voor de personeelsleden van de geïntegreerde politie, zet de Ministerraad niet uiteen, en ziet het Hof niet in, wat in het bijzonder het verschil in behandeling kan verantwoorden dat door het bekrachtigde artikel XII.VII.11 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 in het leven wordt geroepen tussen de houders van een brevet van officier van de gemeentepolitie of van een brevet van hoofdonderofficier van de rijkswacht en de houders van een brevet 2D van de gerechtelijke politie, terwijl de andere bepalingen van het koninklijk besluit die categorieën op voet van gelijkheid plaatsen wanneer het gaat om vrijstelling van opleidingen of het voorbehouden van een aantal vacatures voor

bevordering door overgang naar het officierskader (het bekrachtigde artikel XII.VII.16 van het koninklijk besluit) ».

B.20.3.3. Hieruit volgt dat de situatie van de afdelingsinspecteur van de gerechtelijke politie bij de parketten beoogd in punt 3.23 van tabel D1 van bijlage 11 bij het RPPol die houder is van het brevet van officier van de gemeentepolitie, ten aanzien van artikel XII.VII.11*bis* RPPol niet wezenlijk verschillend is van die van dezelfde inspecteur die houder is van het voormelde brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht.

B.20.4. Artikel XII.VII.16, eerste lid, RPPol - zoals vervangen bij artikel 24 van de wet van 3 juli 2005 - behoudt een quotum van vacante betrekkingen voor de bevordering door overgang naar het officierskader voor aan de personeelsleden van het middenkader, onder wie de houders van het brevet van hoofdonderofficier bedoeld in artikel 28, § 1, van het koninklijk besluit van 1 april 1996.

De situatie van die personen is niet voldoende vergelijkbaar met die van de personeelsleden die behoren tot het basiskader en die houder zijn van het brevet van officier van de gemeentepolitie, ten aanzien van een bepaling die de toegang tot het officierskader regelt.

B.20.5. Het tweede onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

B.21.1. Het derde onderdeel van het enig middel heeft betrekking op de nieuwe bepalingen van de wet van 3 juli 2005, in zoverre zij de houder van een brevet van officier van de gemeentepolitie anders zouden behandelen dan de adjudant bij de rijkswacht en de adjudant-chef bij de rijkswacht, brigadecommandant.

B.21.2. Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 moet in de middelen van het verzoekschrift onder de regels waarvan de naleving door het Hof wordt gewaarborgd, worden aangegeven welke zouden zijn geschonden, alsook welke bepalingen die regels zouden schenden en worden uiteengezet waarom die regels door die bepalingen zouden zijn geschonden.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift onvoldoende aan welke bepalingen van de wet van 3 juli 2005 worden beoogd door het derde onderdeel van het middel en in welke zin elke bestreden bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden.

B.21.3. Het derde onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

B.22.1. Het vierde onderdeel van het enig middel geeft niet aan welke bepalingen van de wet van 3 juli 2005 de houder van een brevet van officier van de gemeentepolitie anders zouden behandelen dan de kandidaat-officieren bij de rijkswacht bedoeld in artikel XII.XI.43, § 2, 4° tot 7°, RPPol, dat bij die wet niet is gewijzigd.

B.22.2. Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 moet in de middelen van het verzoekschrift met name worden aangegeven welke bepalingen de regels zouden schenden waarvan de naleving door het Hof wordt gewaarborgd en worden uiteengezet in welke zin die regels door die bepalingen zouden zijn geschonden.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift onvoldoende aan welke bepalingen van de wet van 3 juli 2005 worden beoogd door het vierde onderdeel van het middel en in welke zin elke bestreden bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden.

B.22.3. Het vierde onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

B.23.1. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat het vijfde onderdeel ervan betrekking heeft op de artikelen 28 en 29 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre zij de hoofdinspecteurs van politie die op 1 april 2001 de weddeschalen M5.2, M6, M7 of M7bis genoten, anders zouden behandelen dan de leden van het basiskader of het middenkader die houder zijn van het brevet van officier van de gemeentepolitie.

B.23.2. Dat verschil in behandeling bestaat alleen in zoverre de houders van het brevet van officier van de gemeentepolitie niet zijn opgenomen in de graad van hoofdinspecteur van politie met een van de voormelde weddeschalen.

B.23.3. De artikelen 28 en 29 van de wet van 3 juli 2005 hebben betrekking op de regeling van de « rode loper » die in de parlementaire voorbereiding als volgt is toegelicht :

« Artikel 28 van het ontwerp, samen te lezen met de ontworpen artikelen 29 [tot en met 31] [...], slaat op wat men ondertussen de ‘ rode loper ’ is gaan noemen. Concreet betreft dit de mogelijkheid voor de personeelsleden van de hoogste middenkaders van de voormalige politiekorpsen om op termijn te kunnen overgaan naar het hogere kader, zijnde het officierskader. Die regeling ligt vervat in artikel XII.VII.17 RPPol, vernietigd door het Arbitragehof ‘ in zoverre het niet van toepassing is op de gerechtelijke afdelingsinspecteurs 2C ’.

[...] [Die vernietiging] stelde de overheid voor een waar dilemma : ofwel voor iedereen die bevorderingsmogelijkheid behouden, met dan inclusief de toegevoegde 2C's (i.e. een uitbreiding van de ‘ rode loper ’), ofwel de begunstigden van die maatregel herzien en er de adjudanten uit lichten om zodoende de discriminatie t.o.v. de 2C's uit de rechtsorde te laten verdwijnen (i.e. een inkrimping van de ‘ rode loper ’). Uiteindelijk werd geopteerd om eenieders rechten op die bevordering te vrijwaren en dus de 2C's onder het toepassingsgebied van het gewraakte artikel te brengen, weliswaar met nieuwe uitvoeringsmodaliteiten die van toepassing zullen zijn op alle begunstigden » (*Parl. St., Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, pp. 20-21*).

In verband met de opname van de afdelingsinspecteurs van de gerechtelijke politie bij de parketten met weddeschaal 2C in de regeling van de « rode loper » heeft de minister van Binnenlandse Zaken op het volgende gewezen :

« Het Hof stelt dat - naar analogie met de adjudanten-chefs en adjudanten van de rijkswacht - de ex-afdelingsinspecteurs 2C dezelfde statutaire voordelen moeten genieten als deze uit de categorie 2D. Dit houdt in dat zij dus ook moeten vallen onder de regeling van de ‘ rode loper ’; met name : op gewone aanvraag en op korte termijn benoemd kunnen worden in de graad van commissaris. Gewoon gevolg geven aan de opmerking van het Hof betekende een aanvoer van een 400-tal nieuwe officieren, op 2 jaar tijd, in de federale recherche. Dit bleek onverantwoord om verschillende redenen : verstoring van de correcte werking van de federale recherche die in een zo korte tijdspanne onmogelijk zoveel officieren kan opsorpen, verstoring van het evenwicht binnen die federale recherche tussen de ex-BOB'ers en de ex-GPP'ers en de budgettaire weerslag van de maatregel.

Gelet op de budgettaire weerslag van de bijkomende benoeming van deze 400 personeelsleden, zal de ‘ rode loper ’ gespreid worden over zeven in plaats van over vijf jaar om het evenwicht in de federale recherche niet te snel te verstoren. Daarenboven zullen er twee afzonderlijke ‘ rode lopers ’ zijn : één voor de federale recherche en één voor de rest van de politie. In de federale recherche zal men ervoor zorgen dat er nooit méér officieren afkomstig van de twee oude korpsen aanwezig zijn dan het aantal dat aanwezig was op 1 april 2001. Bovendien zal er bij de jaarlijkse toepassing van de ‘ rode loper ’ in de federale recherche voor gezorgd worden dat een proportionaliteit in stand wordt gehouden die overeenstemt met de verhouding tussen het aantal op 1 april 2001 aanwezige officieren van de vroegere rijkswacht en het aantal van de voormalige GPP'ers » (*Parl. St., Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/004, p. 29*).

B.23.4. In het arrest nr. 102/2003 heeft het Hof het bekrachtigde artikel XII.VII.17 van het RPPol vernietigd «in zoverre het niet van toepassing is op de gerechtelijke afdelingsinspecteurs 2C ».

Die vernietiging is als volgt gemotiveerd :

« B.23.4.2. Uit de memorie van de Ministerraad blijkt dat de verantwoording van die maatregel gelegen was in de objectieve vaststelling dat, indien de adjudanten en adjudant-chefs, niet-brigadecommandanten, opleidingen hadden genoten en profielen vertoonden die min of meer vergelijkbaar waren met die van de adjudanten en adjudant-chefs, brigadecommandanten, en men hen dus op middellange termijn (vijf jaar en meer) moest toestaan eveneens over te gaan naar het officierskader, het billijk was op dezelfde wijze te handelen wanneer het om andere hogere categorieën van de voormalige gemeentepolitie (M6) en de voormalige gerechtelijke politie (M7bis) ging.

De Ministerraad legt echter niet uit en het Hof ziet niet in hoe redelijkerwijze kan worden verantwoord dat een verschillende behandeling is voorbehouden aan de gerechtelijke afdelingsinspecteurs 2C en 2D, terwijl enkel een anciënniteit van drie jaar en een proef voor verhoging in weddeschaal de inspecteurs 2D van de inspecteurs 2C onderscheiden, en terwijl de adjudanten en de adjudant-chefs, ten aanzien van wie, inzake diploma en opleiding, minder hoge eisen werden gesteld om de functie te verkrijgen, in de bestreden bepaling op identieke wijze worden behandeld en terwijl een anciënniteit van veertien jaar de adjudant-chefs van de adjudanten onderscheidt.

Voor het overige stelt het Hof vast dat de afdelingsinspecteurs 2C en 2D de hogere categorie van het middenkader binnen de voormalige gerechtelijke politie vormden, net zoals de adjudanten en adjudant-chefs binnen de voormalige rijkswacht.

B.23.4.3. In zoverre het bekrachtigde artikel XII.VII.17 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 niet van toepassing is op de gerechtelijke afdelingsinspecteurs 2C, is het middel gegrond ».

B.23.5. Door ervoor te kiezen ook de gerechtelijke afdelingsinspecteurs met weddeschaal 2C onder het toepassingsgebied van het gewraakte artikel te brengen en zodoende het verschil in behandeling tussen afdelingsinspecteurs met weddeschaal 2C en afdelingsinspecteurs met weddeschaal 2D op te heffen, is de wetgever tegemoetgekomen aan de voormelde ongrondwettigheidskritiek van het Hof.

De omstandigheid dat die regeling gepaard gaat met nieuwe uitvoeringsmodaliteiten - inzonderheid betrekking hebbend op de spreiding in de tijd van de regeling van de « rode loper » - doet daaraan niets af, nu die modaliteiten op alle begunstigden van toepassing zijn.

Voor het overige zijn de bestreden maatregelen niet onevenredig met de in B.17 in herinnering gebrachte bekommernissen van de wetgever.

B.23.6. Het vijfde onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

B.24.1.1. Het zesde onderdeel van het enig middel heeft betrekking op de artikelen 14, 21 tot 23, 25 tot 27 en 42 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre zij een verschil in behandeling zouden invoeren tussen de aangestelde politieambtenaren en de houders van het brevet van officier van de gemeentepolitie.

B.24.1.2. De lezing van de artikelen 14 en 42 van de wet van 3 juli 2005 laat niet toe in te zien hoe die bepalingen een dergelijk verschil in behandeling invoeren.

B.24.2. Uit de uiteenzetting van het zesde onderdeel van het enig middel blijkt dat het Hof meer bepaald wordt verzocht uitspraak te doen over de verschillen in behandeling die de nieuwe artikelen XII.VII.15, 5°, XII.VII.15*bis*, XII.VII.15*ter*, XII.VII.16*bis* tot XII.VII.16*quater* RPPol - respectievelijk ingevoegd bij de artikelen 21 tot 23 en 25 tot 27 van de wet van 3 juli 2005 - invoeren tussen, enerzijds, de leden van het basiskader die houder zijn van het brevet van officier van de gemeentepolitie en, anderzijds, de personeelsleden van de politiediensten die zijn aangesteld op grond van de artikelen XII.VII.21, XII.VII.23, XII.VII.23*bis*, XII.VII.24, XII.VII.25 en XII.VII.26 RPPol.

B.24.3. Dat verschil in behandeling bestaat alleen in zoverre de houders van het brevet van officier van de gemeentepolitie niet zijn aangesteld op grond van de voormelde bepalingen.

B.24.4.1. Artikel 21 van de wet van 3 juli 2005 heeft betrekking op de valorisatie van de eertijds verworven brevetten. Die bepaling, die op grond van artikel 48, 5°, van dezelfde wet in werking is getreden op 1 april 2006, bevat, zoals de artikelen 13, 15, 17, 20 en 24 van die wet, een nieuwe valorisatieregeling inzake de brevetten, waarmee de wetgever gevolg wil geven aan de gedeeltelijke vernietiging van artikel XII.VII.15 RPPol door het arrest nr. 102/2003, verbeterd bij de beschikking van 14 juli 2004, en die, sinds 1 april 2006, van toepassing is op de « brevetten die een gedeeltelijke vrijstelling van de basisopleiding tot het middenkader

impliceren, namelijk een gereserveerd quotum van 5 % bij de ingangsproeven » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 17).

B.24.4.2. In zoverre het zesde onderdeel van het enig middel betrekking heeft op artikel 21 en in zoverre de grieven die in dat onderdeel tegen die bepaling zijn gericht, de nieuwe valorisatieregels inzake de brevetten tot voorwerp hebben, wordt verwezen naar wat is vermeld in B.19.2.2 tot B.19.2.7.

B.24.5.1. In de parlementaire voorbereiding worden de artikelen 22, 23 en 25 tot 27 van de wet van 3 juli 2005 als volgt toegelicht :

« De ontworpen artikelen 22, 23 alsmede 25 tot 27 vormen één geheel en voorzien in valorisering van de aanstellingen. Die nieuwe regels spruiten niet voort uit het arrest van het Arbitragehof. Wel bleek het aangewezen om, na bijna vier jaar toepassing van het overgangsrecht, ter zake een zekere valorisering mogelijk te maken.

Er zijn, bij overgangsregeling, verschillende soorten aangestelden : personeelsleden aangesteld in de hogere graad (hoofdinspecteur, commissaris dan wel hoofdcommissaris) in het raam van de proportionele verdeling van de gezagsambten, personeelsleden aangesteld in de hogere graad (commissaris dan wel hoofdcommissaris) in het raam van de mobiliteit, de als commissaris aangestelde personeelsleden binnen de federale gerechtelijke zuil en de aanstellingen tot hoofdinspecteur.

De maatregelen tot valorisering van de verschillende soorten aanstellingen rechtvaardigen zich door het feit dat de betrokkenen, om voor die betrekkingen te worden aangewezen, hetzij aan bepaalde voorwaarden hebben moeten voldoen, hetzij voor selectieproeven moeten zijn geslaagd, hetzij opleidingen moeten hebben gevolgd, maar eveneens door het feit dat de betrokken personeelsleden reeds sinds enige tijd de betrekkingen van het hoger kader of een hogere graad uitoefenen. Bovendien moet ook worden aangestipt dat de voorgenomen maatregelen zeer gematigde valorisering betreffen. Aldus komt de rechtvaardiging van die maatregelen tegemoet aan de vraag van de Raad van State in zijn advies 37.615/2 van 25 augustus 2004 » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 19).

Wat de valorisatie van de aanstellingen in het kader van de mobiliteit en in het kader van de proportionele verdeling van de gezagsambten betreft, vermeldt de memorie van toelichting nog :

« De valorisering van de aanstellingen in het raam van de mobiliteit, liggen vervat in de ontworpen artikelen 26 en 27 en bestaan, al naar gelang van het geval, uit voorbehouden quota en vrijstellingen van een deel van de toelatingsvoorwaarden en/of selectieproeven. Zij hebben alle gemeen dat er geen mobiliteitsvereiste is om te kunnen worden bevorderd. Dit is logisch : als aangestelden in de hogere graad, oefenen de betrokken personeelsleden een ambt

gekoppeld aan die hogere graad uit. Zijn zij lauréat van het vergelijkend examen, dan worden zij bevorderd in hun ambt.

De valorisering van de aanstellingen in het raam van de proportionele verdeling van de gezagsambten, liggen vervat in de ontworpen artikelen 21 (zie 5° *in fine*), 23, 26 en 27 en bestaan ook, al naar gelang van het geval, uit voorbehouden quota en vrijstellingen van een deel van de toelatingsvoorwaarden en/of selectieproeven. Ook zij hebben, om dezelfde logische reden, alle gemeen dat er geen mobiliteitsvereiste is om te kunnen worden bevorderd » (*ibid.*, pp. 19-20).

B.24.5.2. De in de voormelde parlementaire voorbereiding aangehaalde argumenten - voldoen aan bepaalde voorwaarden, geslaagd zijn voor selectieproeven, opleidingen hebben gevolgd, gedurende enige tijd de betrekkingen van het hogere kader of een hogere graad hebben uitgeoefend - kunnen het verschil in behandeling tussen aangestelden en niet-aangestelden redelijkerwijs verantwoorden.

B.24.5.3. Het zesde onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

Ten aanzien van de zaak nr. 3847

B.25.1. Uit de procedurestukken blijkt dat het eerste onderdeel van het enig middel betrekking heeft op het verschil in behandeling dat artikel XII.IV.6, § 2, 3°, RPPol - ingevoegd bij artikel 13 van de wet van 3 juli 2005 - zou invoeren tussen de hoofdinspecteur eerste klasse van de gemeentepolitie en de hoofdinspecteur van politie van de gemeentepolitie die de hoedanigheid heeft van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings.

B.25.2. De graad van hoofdinspecteur eerste klasse was, volgens de artikelen 1, A, en 3 van het koninklijk besluit van 13 oktober 1986 « tot vaststelling van de graden van het personeel van de gemeentepolitie », hiërarchisch hoger dan de graad van hoofdinspecteur van politie.

De personen die deze graden droegen, zijn in het middenkader van de diensten van de geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus, benoemd in de graad van hoofdinspecteur van politie, met toepassing van artikel XII.II.18, eerste lid, en de punten 3.16 en 3.24 van tabel C van bijlage 11 bij het RPPol.

De hoofdinspecteur van politie met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, is opgenomen in een van de weddeschalen bedoeld in artikel XII.II.20, eerste lid, RPPol (M2.1 tot M4.2) volgens zijn kaderanciënniteit. De hoofdinspecteur eerste klasse is opgenomen in de overgangsweddeschaal M6 met toepassing van artikel XII.II.21, derde lid, RPPol.

B.25.3. Artikel XII.IV.6, § 2, RPPol somt de categorieën van personeelsleden van het middenkader op die zijn vrijgesteld van de beroepsopleiding die de aangestelde aspirant-commissaris van politie in principe moet volgen om een eerste betrekking in het officierskader uit te oefenen.

Doordat de hoofdinspecteur van politie met de voormelde hoedanigheid die geen houder is van het brevet van officier van de gemeentepolitie, noch van het brevet van hoofdonderofficier bij de rijkswacht, niet door die bepaling wordt beoogd, kan hij die vrijstelling niet genieten, terwijl de hoofdinspecteur eerste klasse - met weddeschaal M6 - die vrijstelling geniet met toepassing van artikel XII.IV.6, § 2, 3°, RPPol.

B.25.4. Dat verschil in behandeling is niet zonder redelijke verantwoording.

B.26.1. Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat het tweede onderdeel van het enig middel betrekking heeft op het verschil in behandeling dat artikel XII.VI.8bis RPPol - ingevoegd bij artikel 17 van de wet van 3 juli 2005 - zou invoeren tussen twee categorieën van personeelsleden van het middenkader die de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, hadden vóór 1 april 2001 : diegenen die vóór die datum ook de hoedanigheid van officier van bestuurlijke politie hadden en diegenen die deze niet hadden.

Alleen de eerstgenoemden zouden de « bijkomende bevorderingsmogelijkheid » (*Parl. St.*, Kamer, DOC 51-1680/001, p. 16) genieten met het oog op een benoeming in het officierskader op grond van artikel XII.VI.8bis RPPol, terwijl de laatstgenoemden die mogelijkheid niet zouden hebben.

B.26.2. Door de personeelsleden van het middenkader die beide voormelde hoedanigheden hadden, de mogelijkheid te bieden mee te dingen naar betrekkingen die openstaan voor de commissarissen van politie volgens de in de bestreden bepaling vastgestelde voorwaarden, wil de wetgever rekening houden met de « bijzondere toestand » van de personeelsleden van het middenkader « die vóór de politiehervorming op structurele basis de hoedanigheid van officier van bestuurlijke politie hadden » - namelijk met toepassing van artikel 4, eerste lid, van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt -, zoals de « ondertoezichtscommissarissen van de voormalige spoorwegpolitie », de « enige veldwachters » en de « middenkaderleden van de voormalige luchtvaartpolitie » (*Parl. St.*, Kamer, DOC 51-1680/001, pp. 15-16).

B.26.3. Artikel 4, eerste lid, van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt bepaalde in de oorspronkelijke versie ervan :

- « Met de hoedanigheid van officier van bestuurlijke politie zijn bekleed :
- de provinciegouverneurs;
 - de arrondissementscommissarissen;
 - de burgemeesters;
 - de hoofdcommissarissen van politie, de commissarissen van politie evenals de adjunct-commissarissen van politie, de hoofdveldwachters en de enige veldwachters;
 - de officieren van de rijkswacht evenals de brigadecommandanten van de rijkswacht;
 - de hoofdwaterschouten en de waterschouten;
 - de hoofdinspecteurs en de inspecteurs van de luchtvaartpolitie;
 - de hoofdinspecteurs, de politiechefs en de ondertoezichtscommissarissen van de spoorwegpolitie ».

Artikel 151 van de wet van 7 december 1998 « tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus » vervangt artikel 4, eerste lid, van de wet van 5 augustus 1992 door de volgende tekst :

- « Met de hoedanigheid van officier van bestuurlijke politie zijn bekleed :

- de provinciegouverneurs;
- de arrondissementscommissarissen;
- de burgemeesters;
- de officieren van de federale politie en van de lokale politie ».

B.26.4. De personeelsleden van het middenkader die, vóór 1 april 2001, de hoedanigheid hadden van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, zonder de hoedanigheid van officier van bestuurlijke politie, genieten de maatregel vervat in artikel XII.VI.8*bis* RPPol indien zij behoren tot een van de categorieën van personeelsleden van het middenkader bedoeld in artikel XII.IV.6, § 2, RPPol.

B.26.5. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het voormelde verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is.

B.27. Het enig middel is niet gegrond.

Ten aanzien van de zaak nr. 3854

B.28.1. Het eerste middel heeft betrekking op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 11, 4° en 5°, en 44 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre de bepalingen die zij in het RPPol invoegen, een verschil in behandeling instellen tussen, enerzijds, de « commissaris van politie (korpschef) klasse 17 » en de « commissaris van politie (niet-korpschef) klasse 20 » en, anderzijds, de gerechtelijke afdelingscommissaris van de gerechtelijke politie bij de parketten die de weddeschaal 1C genoot, door aan de laatstgenoemde de graad van commissaris van politie eerste klasse - ingevoerd bij artikel 11, 1°, van de wet van 3 juli 2005 - toe te kennen, graad die hiërarchisch tussen die van commissaris van politie en die van hoofdcommissaris van politie is geklasseerd.

B.28.2. De benoeming van de voormelde commissarissen van de gemeentepolitie in de graad van commissaris van politie van de geïntegreerde politiediensten, gestructureerd op twee niveaus, is redelijk verantwoord om de redenen die zijn uiteengezet in B.29.2 van het hiervoor geciteerde arrest nr. 102/2003.

B.28.3. Het eerste middel is niet gegrond.

B.29.1. Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat het tweede middel betrekking heeft op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 18 en 47, 2°, van de wet van 3 juli 2005, in zoverre zij de commissaris van politie en de commissaris van politie eerste klasse verschillend zouden behandelen ten aanzien van de mogelijkheid om mee te dingen naar de betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie.

Artikel XII.VI.9bis RPPol - ingevoegd bij de eerste bestreden bepaling - kent de commissaris van politie eerste klasse het recht toe mee te dingen naar die betrekkingen, terwijl artikel XII.VI.9 RPPol - opgeheven vanaf 29 juli 2005 bij de tweede bestreden bepaling - de commissaris van politie toestond mee te dingen naar die betrekkingen mits hij aan bepaalde voorwaarden voldeed.

B.29.2. De opheffing van artikel XII.VI.9 RPPol ontnemt de in die bepaling beoogde commissaris van politie de mogelijkheid om mee te dingen naar betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie. Die commissaris van politie behoudt evenwel de mogelijkheid om te worden bevorderd tot de graad van hoofdcommissaris van politie met toepassing van de wet van 26 april 2002.

Door na enkele jaren waarin de gevolgen van de politiehervorming dienden te worden geëvalueerd, een einde te maken aan de mobiliteitsprocedures gevolgd door een aanstelling en te opteren voor de toepassing van de algemene regel inzake de bevordering van de commissarissen van politie tot de graad van hoofdcommissaris van politie, heeft de wetgever een maatregel genomen die redelijk verantwoord is.

B.29.3. Het tweede middel is niet gegrond.

B.30.1. Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat het derde middel betrekking heeft op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 14 en 22 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre de daarbij ingevoegde artikelen XII.IV.7 en

XII.VII.15bis RPPol de personen die daarin worden beoogd, anders zouden behandelen dan diegenen die worden beoogd in het vroegere artikel XII.VII.22 RPPol.

B.30.2.1. Met zijn arrest nr. 102/2003 heeft het Hof artikel XII.VII.21 RPPol vernietigd « in zoverre het elk lid van de voormalige gemeentepolitie van zijn toepassingsgebied uitsluit » en artikel XII.VII.22 RPPol om de volgende redenen :

« B.32.3.2. De Ministerraad verantwoordt de bekritiseerde maatregel door het feit dat er een spanningsveld bestond tussen de rijkswachters van de gerechtelijke pijler en de gerechtelijke politie en door het feit dat zonder die maatregel de werking van de gerechtelijke pijler van de geïntegreerde politie in gevaar zou zijn gebracht. Artikel 120 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, dat het functioneel gezag doet primeren op het hiërarchisch gezag, zou niet voldoende zijn geweest om de goede werking van de gerechtelijke pijler te verzekeren. De Ministerraad betoogt dat de spanningen enkel betrekking hadden op de leden van de voormalige gerechtelijke politie en de leden van de voormalige B.O.B. en geen tegenhanger hadden binnen de lokale politiediensten, zodat voor laatstgenoemden tot geen enkele aanstelling diende te worden overgegaan.

B.32.3.3. Het loutere bestaan van spanningen tussen beide voormelde korpsen volstaat niet om te verantwoorden waarom de aanstelling geweigerd wordt aan die leden van de voormalige gemeentepolitie die equivalente opsporingsfuncties uitoefenen ».

B.30.2.2. De aanneming van artikel 14 van de wet van 3 juli 2005 steunt op de vaststelling dat het Hof, met die vernietiging, « enkel het gegeven [betwist] dat de basiskaders van de lokale recherche er niet worden aangesteld in de graad van hoofdinspecteur » van politie. Die bepaling heeft tot doel de aanstelling van die personen in die graad « niet nodig » te maken door aan de « leden van de lokale researchediensten » de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, toe te kennen, die ook wordt verleend aan de « leden van het basiskader van de federale recherche », teneinde « de door het Hof gelaakte functioneringsdiscriminatie tussen de federale en lokale politie » weg te werken en « de lokale recherche dichterbij haar federale collega te brengen » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, pp. 6, 17 en 26; *ibid.*, DOC 51-1680/004, p. 25).

Artikel 14 behandelt de « personeelsleden van het basiskader die, op de datum van de oprichting van een korps van de lokale politie, zijn aangewezen voor een betrekking in een opsporings- en researchedienst van de lokale politie » dus op dezelfde wijze als de « actuele personeelsleden van de opsporingsdiensten van de gemeentepolitie die, bij toepassing van de regels inzake de mobiliteit en binnen een termijn van 5 jaar te rekenen vanaf de

inwerkingtreding van dit besluit, overstappen naar de algemene directie gerechtelijke politie of een gedeconcentreerde gerechtelijke dienst van de federale politie », die door het vernietigde artikel XII.VII.22 RPPol bedoeld worden zodat het in B.30.1 bedoelde verschil in behandeling niet bestaat.

B.30.3. Artikel 22 van de wet van 3 juli 2005 maakt deel uit van een geheel van regels die « voorzien in valoriserings van de aanstellingen » en waarvan de aanneming niet voortvloeit uit het voormelde arrest nr. 102/2003. Die bepaling tracht, « na bijna vier jaar toepassing van het overgangsrecht [...] een zekere valorisering mogelijk te maken ». Die maatregel inzake de « zeer gematigde » valorisatie van de aanstellingen in de graad van hoofdinspecteur van politie is verantwoord « door het feit dat de betrokken personeelsleden reeds sinds enige tijd de betrekkingen van het hoger kader of een hogere graad uitoefenen » (*Parl. St., Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 19*).

De uitoefening « sinds enige tijd » van een betrekking die ressorteert onder het hoger kader of een hogere graad kan het verschil in behandeling redelijk verantwoorden tussen de personeelsleden die zijn aangesteld in de graad van hoofdinspecteur van politie op grond van artikel XII.VII.21, eerste lid, RPPol en de personeelsleden die zijn bedoeld in artikel XII.VII.22 RPPol, vernietigd bij het voormelde arrest nr. 102/2003.

B.30.4. Het derde middel is niet gegrond.

B.31.1. Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat het vierde middel betrekking heeft op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 27 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre het daarbij ingevoegde artikel XII.VII.16*quater* RPPol het personeelslid dat is aangesteld in de graad van hoofdcommissaris van politie met toepassing van artikel XII.VII.26 RPPol op dezelfde wijze behandelt als het personeelslid dat met toepassing van artikel XII.VII.25 RPPol in dezelfde graad is aangesteld, terwijl de eerstgenoemde gunstigere benoemingsvoorwaarden zou moeten genieten dan de laatstgenoemde.

B.31.2.1. Artikel XII.VII.25 RPPol, zoals gewijzigd bij artikel 32 van de wet van 3 juli 2005, bepaalt :

« De benoemende overheid stelt de personeelsleden die overeenkomstig de artikelen XII.VI.9, XII.VI.9*bis* en XII.VII.27*bis*, zijn aangewezen voor een betrekking van hoger officier, aan in de graad van hoofdcommissaris van politie voor de duur van hun aanwijzing.

Voor het overige wordt het statuut van de in het eerste lid bedoelde personeelsleden bepaald overeenkomstig hun inschaling als niet hoger officier ».

Artikel XII.VI.9 RPPol, geciteerd in B.8.2.2, stond - vóór de opheffing ervan vanaf 29 juli 2005 bij artikel 47, 2°, van de wet van 3 juli 2005 - de commissaris van politie met een bepaalde kaderanciënniteit toe om mee te dingen naar de betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie.

Artikel XII.VI.9*bis* RPPol - ingevoegd bij artikel 18 van de wet van 3 juli 2005 - maakt het de commissaris van politie eerste klasse mogelijk mee te dingen naar de betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie.

Artikel XII.VII.27*bis* RPPol - ingevoegd bij artikel 33 van de wet van 3 juli 2005 - maakte het, vóór de wijziging ervan bij artikel 51 van de wet van 20 juni 2006 « tot wijziging van bepaalde teksten betreffende de geïntegreerde politie » de commissaris van politie eerste klasse mogelijk « [mee te dingen naar] de mandaatbetrekkingen [...] bedoeld in artikel VII.III.3 [RPPol] », met andere woorden de functies van chef van een lokaal politiekorps, van commissaris-generaal, van directeur-generaal, van bestuurlijk directeur-coördinator, van gerechtelijk directeur, respectievelijk bedoeld in de artikelen 48, 99, 100, 103 en 105 van de wet van 7 december 1998, de functies van directeur bij een algemene directie van de federale politie, van adjunct-directeur-generaal, de functie van inspecteur-generaal bedoeld in artikel 149 van dezelfde wet en de functie van adjunct-inspecteur-generaal.

B.31.2.2. Artikel XII.VII.26 RPPol bepaalt :

« Onverminderd artikel 248, vierde lid, van de wet [van 7 december 1998] en artikel 28 van de wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, wordt, bij de eerste toewijzing van de ambten die een gezagsuitoefening inhouden, andere dan de mandaten, in functie van hun respectieve inbreng in de opgerichte diensten, een proportionele verdeling van die ambten gewaarborgd tussen de gewezen leden van de rijkswacht, de gemeentepolitie en de gerechtelijke politie.

In voorkomend geval stelt de benoemende overheid de betrokken personeelsleden daartoe aan in de hogere graad.

De selectie van de in het tweede lid bedoelde personeelsleden geschiedt op grond van de laatste evaluatie van de kandidaten vastgelegd vóór 21 april 2000.

Voor het overige wordt het statuut van de in het tweede lid bedoelde personeelsleden bepaald overeenkomstig hun inschaling ».

B.31.3. Artikel 32 van de wet van 26 april 2002 bepaalt :

« Tot de graad van hoofdcommissaris van politie kan worden bevorderd, de commissaris van politie die :

1° ten minste negen jaar kaderanciënniteit heeft in het officierskader;

2° houder is van het door de Koning bepaald diploma;

3° houder is van het door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad bepaalde directiebrevet;

4° geen laatste evaluatie met de eindvermelding ‘ onvoldoende ’ heeft;

5° geen zware tuchtstraf heeft opgelopen die nog niet is uitgewist ».

De bestreden bepaling stelt de commissarissen van politie die zijn aangesteld in de graad van hoofdcommissaris van politie met toepassing van de artikelen XII.VII.25 en XII.VII.26 RPPol vrij van de voorwaarde met betrekking tot het bezit van het vereiste diploma om in die laatste graad te worden benoemd.

B.31.4.1. Artikel 27 van de wet van 3 juli 2005 maakt deel uit van een geheel van regels die « voorzien in valoriserings van de aanstellingen » en waarvan de aanneming niet voortvloeit uit het voormelde arrest nr. 102/2003. Die bepaling tracht « na bijna vier jaar toepassing van het overgangsrecht [...] een zekere valorisering mogelijk te maken ». Die maatregel inzake de « zeer gematigde » valorisatie van de aanstellingen in de graad van hoofdcommissaris van politie « in het raam van de proportionele verdeling van de gezagsambten » of « in het raam van de mobiliteit » is verantwoord door het feit dat de betrokken personeelsleden « om voor die betrekkingen te worden aangewezen, hetzij aan bepaalde voorwaarden hebben moeten voldoen, hetzij voor selectieproeven moeten zijn geslaagd, hetzij opleidingen moeten hebben gevolgd, maar eveneens door het feit dat [zij]

reeds sinds enige tijd de betrekkingen van [...] een hogere graad uitoefenen » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 19).

De valorisatie van de verschillende aanstellingen waarin artikel 27 van de wet van 3 juli 2005 voorziet, omvat « geen mobiliteitsvereiste [...] om te kunnen worden bevorderd », uitgaande van de volgende logica : « als aangestelden in de hogere graad, oefenen de betrokken personeelsleden een ambt gekoppeld aan die hogere graad uit » (*ibid.*, pp. 19-20).

B.31.4.2. De twee categorieën van personen die in B.31.1 worden bedoeld en in B.31.2 worden omschreven, zijn niet wezenlijk verschillend in het licht van een maatregel die de aanstellingen valoriseert van commissarissen van politie of van commissarissen van politie eerste klasse in de graad van hoofdcommissaris van politie door af te wijken van de voorwaarden inzake de bevordering tot die graad die in artikel 32 van de wet van 26 april 2002 worden opgesomd.

B.31.5. Het vierde middel is niet gegrond.

B.32.1. Uit de uiteenzetting van het vijfde middel blijkt dat het betrekking heeft op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 9 en 35 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre de daarbij ingevoegde artikelen XII.II.28, derde lid, en XII.XI.17, § 2, derde lid, 5°, tweede lid, RPPol een verschil in behandeling invoeren tussen twee categorieën van personeelsleden die in artikel XII.II.26 RPPol worden beoogd : diegenen die afkomstig zijn uit de gemeentepolitie en die worden bedoeld in artikel XII.II.28, tweede lid, RPPol, en diegenen die afkomstig zijn uit de voormalige gerechtelijke politie bij de parketten.

B.32.2. Artikel XII.II.28 RPPol bepaalde, vóór de wijziging ervan bij artikel 9 van de wet van 3 juli 2005 :

« De in artikel XII.II.27 bedoelde toelagen die worden toegevoegd aan de gehanteerde loonschalen bedoeld in bijlage A van het koninklijk besluit van 24 oktober 1983 betreffende de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de rijkswacht, zijn:

1° de toelage bedoeld in artikel 24 van het koninklijk besluit van 24 oktober 1983 betreffende de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de rijkswacht;

2° de toelage bedoeld in artikel 30 van het in 1° genoemde koninklijk besluit.

Voor de personeelsleden van de korpsen van de gemeentepolitie betreffen de in artikel XII.II.27 bedoelde toelagen, voor zij die het genieten en ervoor opteren, het weddesupplement voor wachtprestaties op het politiecommissariaat of thuis ».

B.32.3. De bestreden bepalingen hebben tot doel tegemoet te komen aan het arrest nr. 102/2003, waarmee het Hof artikel XII.II.28 RPPol vernietigt, in zoverre het geen rekening houdt met de toelagen voor onregelmatige dienst die worden uitgekeerd aan de leden van de gerechtelijke politie bij de parketten met toepassing van het ministerieel besluit van 1 februari 1980 « houdende toekenning aan sommige personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten van een toelage voor overwerk en een toelage voor onregelmatige dienst ».

Die bepalingen worden als volgt verantwoord :

« Artikel 9 alsmede artikel 35 van het ontwerp hebben uitstaans met de officieren en bevatten een nieuwe regeling voor de wachttoelage. Officieren van de voormalige GPP kloegen de toestand aan waarbij bepaalde officieren van de vroegere gemeentepolitie hun gemeentelijke wachttoelage konden betrekken in de pecuniaire inschaling en zij deze mogelijkheid niet hadden. Het Hof vernietigde derhalve artikel XII.II.28 RPPol ‘ in zoverre het geen rekening houdt met de toelage toegekend aan de personeelsleden van de voormalige gerechtelijke politie met toepassing van het koninklijk besluit van 1 februari 1980 ’.

De redenering van het Hof is daarbij de volgende : vermits het statuut van de GPP verloningscomponenten bevatte die hetzelfde type van prestaties vergoedden dan voormelde gemeentelijke wachttoelage, is het discriminatoir die twee groepen anders te behandelen. Het Hof voert dus een strikte redenering met betrekking tot die toelage en houdt derhalve geen rekening met het globale verloningsniveau (loonschaal en alle andere toegekende toelagen) van de respectieve categorieën.

Verder moet er op worden gewezen dat ook nog andere oorspronkelijke statuten in een verloning voorzagen voor hetzelfde type prestaties.

Om geen nieuwe discriminaties in het leven te roepen is het dus aangewezen het rechtsherstel uit te breiden tot alle personeelsleden van de geïntegreerde politie die op 1 april 2001 werden ingeschaald in de graad van commissaris van politie en die van die keuze verstoken waren. Naast de GPPers zullen dus ook bepaalde personeelsleden van de ex-gemeentepolitie - waar de wachttoelage niet gold - alsook van de voormalige rijkswacht alsnog die optie kunnen lichten. Een technisch probleem daarbij is dat waar de wachttoelage een forfaitair bedrag was, in andere statuten de bedoelde prestaties punctueel per dienstprestatie werden verloond. Vandaar de noodzaak om *ad hoc* een forfaitair maar redelijk en aanvaardbaar toelagebedrag te creëren voor de personeelsleden aan wie men alsnog de keuze wil aanbieden. Het voor de eventuele nieuwe inschaling te hanteren bedrag van die toelage is 804,25 euro. Men kan stellen dat dit op het einde van de inschaling via de

driestappenmethode een gemiddelde oplevert van, bruto geïndexeerd op 1 april 2001, 1 000 euro op jaarbasis. De personeelsleden beslissen vervolgens souverain wat zij doen : ofwel laten zij die wachttoelage links liggen en geldt er voor hen een status-quo, d.w.z. dat hun geldelijke inschaling onveranderd blijft en dat zij per prestatie zullen worden verloond voor de nacht- en weekend-uren alsmede voor de uren waarop zij bereikbaar en terugroepbaar worden gesteld. Ofwel opteren zij er voor die wachttoelage in hun baremische inschaling te betrekken : dit kan mogelijks tot voordeel hebben dat zij in een hogere loonschaal worden ingeschaald. In ieder geval heeft het bijna steeds tot voordeel dat men in de loonschaal waarin men uiteindelijk wordt ingeschaald, vanop een hoger bedrag van start zal gaan in het nieuw statuut. Keerzijde is wel dat diegene die hiervoor opteert, afziet van de punctuele verloning voor nacht- en weekend-werk alsmede voor de terugroepbaarheid. In die zin zullen bij de regularisatie tot 1 april 2001 de reeds uitbetaalde ‘inconveniënten’ moeten worden verrekend. De keuze is éénmalig en onherroepelijk. Om één en ander te stroomlijnen wordt een uniforme keuzetermijn van 3 maanden opgelegd » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, pp. 9-11).

B.32.4. Uit de parlementaire voorbereiding van de bestreden bepalingen blijkt dat het in artikel 9 van de wet van 3 juli 2005 beoogde bedrag redelijk is.

Gelet op de ruime beoordelingsmarge van de wetgever, waaraan in B.18 wordt herinnerd, is het voormelde verschil in behandeling derhalve niet zonder verantwoording.

B.32.5. Het vijfde middel is niet gegrond.

Ten aanzien van de zaak nr. 3856

B.33.1. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat dat middel betrekking heeft op de bestaanbaarheid van de bestreden bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 13, 23, eerste lid, tweede lid en derde lid, 1°, 32 en 33 van de Grondwet, alsook met de artikelen 6.1 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 14.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen dat zij op zodanige wijze zijn opgesteld dat de adressaten ervan de draagwijdte ervan niet kunnen bepalen en het geldige karakter ervan niet kunnen beoordelen.

B.33.2. De verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift niet aan hoe de bestreden bepalingen in strijd zouden zijn met de artikelen 10 en 11, in samenhang gelezen met

artikel 33, van de Grondwet, zodat het eerste middel in die mate niet voldoet aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989.

In zoverre het eerste middel is afgeleid uit de schending van die grondwettelijke bepalingen, is het niet ontvankelijk.

B.33.3.1. Artikel 13 van de Grondwet bepaalt :

« Niemand kan tegen zijn wil worden afgetrokken van de rechter die de wet hem toekent ».

Artikel 23, eerste lid, tweede lid en derde lid, 1°, van de Grondwet bepaalt :

« Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

1° het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid in het raam van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidsspeil, het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en een billijke beloning, alsmede het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen;

[...] ».

Artikel 32 van de Grondwet bepaalt :

« Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134 ».

B.33.3.2. Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 14.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten worden aangevoerd in zoverre zij eenieder het recht waarborgen « op een [...] behandeling van zijn zaak [...] door een [...] rechterlijke instantie » bij het vaststellen van zijn burgerrechtelijke rechten en verplichtingen.

B.33.3.3. De waarborgen waarin artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voorziet in verband met de betwistingen inzake de rechten en verplichtingen van burgerrechtelijke aard, zijn niet van toepassing op de geschillen van de ambtenaren die een betrekking bij de politie uitoefenen (EHRM, 8 december 1999, *Pellegrin* t. Frankrijk, § 66) en bijgevolg niet op die van de leden van het operationeel korps van de geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus.

B.33.3.4. Zonder dat het nodig is na te gaan of de in het middel aangevoerde grondwetsartikelen aan het Hof de bevoegdheid geven om de wijze te beoordelen waarop de bestreden wetsbepalingen zijn opgesteld, volstaat het op te merken dat te dezen de aangevoerde moeilijkheid om de draagwijdte van de aangevochten wijzigingsbepalingen vast te stellen, de verzoekende partijen niet heeft belet tegen die bepalingen een beroep tot vernietiging in te stellen waarvan het tweede middel zeven onderdelen bevat.

B.33.4. Het eerste middel is niet gegrond.

B.34.1. Uit de uiteenzetting van het eerste onderdeel van het tweede middel blijkt dat dat onderdeel betrekking heeft op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 23 van de Grondwet, met de artikelen 8 en 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag, van artikel 37, 2°, van de wet van 3 juli 2005, in zoverre het daarbij ingevoegde nieuwe derde lid van artikel XII.XI.21, § 1, RPPol een verschil in behandeling invoert tussen twee categorieën van begunstigden van de bijkomende toelage : diegenen die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie bij de parketten en diegenen die afkomstig zijn uit de rijkswacht of de gemeentepolitie.

B.34.2. De verzoekende partijen zetten niet uiteen hoe de bestreden bepalingen in strijd zouden zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 23 van de Grondwet, met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag en met artikel 8 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, zodat het eerste onderdeel van het tweede middel in die mate niet voldoet aan de vereisten van artikel 6 van die bijzondere wet.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk, in zoverre het is afgeleid uit de schending van die bepalingen.

B.34.3. Artikel XII.XI.21, § 1, RPPol bepaalde, vóór de wijziging ervan bij artikel 37, 1° en 2°, van de wet van 3 juli 2005 :

« § 1. Met uitzondering van hem bedoeld in artikel 29 van de wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, wordt een bijkomende toelage toegekend aan het actueel personeelslid van het operationeel kader dat het statuut had van personeelslid van het operationeel korps van de rijkswacht of van een gemeentepolitiekorps en dat niet is benoemd in een graad van officier en dat, op de datum van inwerkingtreding van dit besluit, is aangewezen bij, gedetacheerd naar of ter beschikking is gesteld van een dienst die behoort tot de algemene directie gerechtelijke politie, een gedeconcentreerde gerechtelijke dienst van de federale politie of dat, op de datum van de oprichting van een korps van de lokale politie is aangewezen bij, gedetacheerd naar of ter beschikking is gesteld van een opsporings- of onderzoeksdienst van de lokale politie, of dat, op de datum van inwerkingtreding van dit besluit, is aangewezen bij of gedetacheerd is naar een betrekking van misdrijfanalist, of ter beschikking is gesteld van een dienst in deze hoedanigheid.

Het jaarlijks bedrag van deze toelage is vastgesteld op :

1° 86 400 frank, indien het actueel personeelslid van het operationeel kader is aangewezen bij een dienst die behoort tot de algemene directie gerechtelijke politie of bij een gedeconcentreerde gerechtelijke dienst van de federale politie en dat daags vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit, hetzij, de forfaitaire vergoeding bepaald bij het koninklijk besluit van 26 februari 1958 houdende toekenning van een vaste vergoeding aan sommige personeelsleden van de rijkswacht, hetzij, deze bedoeld in hoofdstuk III van het ministerieel besluit van 22 juni 1995 houdende toekenning aan de gerechtelijke officieren en agenten bij de parketten van zekere vaste vergoedingen, kon genieten;

2° 54 000 frank, in de andere gevallen.

Artikel XII.XI.25, §§ 1, 2 en 4, is, *mutatis mutandis*, van toepassing op de toelage bedoeld in het eerste lid.

In afwijking evenwel van datzelfde artikel, § 1, derde en vierde lid, en § 2, in geval van detachering van een actueel personeelslid van het operationeel kader naar of ter beschikkingstelling van een korps, een eenheid of een dienst bedoeld in het eerste lid, wordt het recht op de toelage geopend ten belope van 1/360ste per dag detachering of terbeschikkingstelling. In dat geval worden de verschuldigde bedragen betaald samen met de wedde van de tweede maand die volgt op deze waarin de toekenningsvoorwaarden zijn vervuld ».

Met het arrest nr. 102/2003 heeft het Hof artikel XII.XI.21 RPPol vernietigd, in zoverre het de bijkomende toelage die het instelde, niet toekende aan de leden van de gerechtelijke politie bij de parketten.

B.34.4. De wijziging die artikel 37, 1°, van de wet van 3 juli 2005 aanbrengt in artikel XII.XI.21, § 1, eerste lid, RPPol, maakt het die personen mogelijk die toelage te genieten.

Artikel XII.XI.21, § 1, derde lid, RPPol beperkt het bedrag van die toelage evenwel wanneer die wordt toegekend aan de leden van het middenkader die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie bij de parketten.

Die wijzigingen in artikel XII.XI.21, § 1, derde lid, RPPol worden als volgt verantwoord :

« Artikel 37, 1° en 2° van het ontwerp betreft de laatste van de door het Hof vernietigde bepalingen. Inzonderheid handelt het hier over de bijkomende toelage die aan de middenkaders van de voormalige BOB werd toegekend en niet aan de middenkaders van de voormalige GPP, reden waarom het Hof artikel XII.XI.21 heeft vernietigd, ‘ in zoverre het de leden van de voormalige gerechtelijke politie niet de bij dat artikel ingestelde bijkomende toelage laat genieten ’.

Mag de motivering van dit dictum door het Hof enigszins verbazen, gegeven het feit dat de problematiek inzake de loonspanningen tussen ex-BOBers en ex-GPPers reeds ettelijke jaren frekwent de media en actualiteit hebben gehaald en trouwens nog altijd halen (zie de slogan ‘ gelijk werk, gelijk loon ’), doch betaamt het in een democratische rechtsstaat zich ook hier te conformeren aan ’s Lands Hoogste College en de aangestipte rechtsschending ongedaan te maken. Ingaande op het advies 37.496/2 van de Raad van State, volgt hieronder een omstandige toelichting bij de bestaansreden van voormelde toelage.

Zo moet immers worden vastgesteld dat de gewezen leden van het middenkader van de GPP (die geen basiskader had), ongeacht of zij zijn aangeworven op basis van een diploma van niveau 2+ of niet, allen zijn ingeschaald in significant hogere loonschalen (namelijk M1.2, M2.2, M3.2, M4.2, M5.2 en M7bis) dan hun collega’s van het middenkader van de ex-BOB (die ingeschaald zijn in de loonschalen M1.1, M2.1, M3.1, M4.1 en M7) en *a fortiori* dan de leden van het basiskader ex-BOB. De enige bestaansreden van kwestieuze bijkomende toelage is dan ook de - zij het meestal slechts gedeeltelijke - dichting van de loonkloof tussen de beide personeelscategorieën.

In die context is nu evenwel gebleken dat bij gelijke anciënniteit, jonge middenkaders van de ex-BOB, door de toekenning van voormelde bijkomende toelage, de jongste middenkaders van de voormalige GPP uiteindelijk qua verloning voorbijsteken bij de initiële

inschaling. Is de bestaansreden van die toelage het op dat ogenblik enigszins dichten van de kloof tussen het verloningsniveau van de ex-BOBers en dat van de ex-GPPers, dan mag zij evenwel niet tot gevolg hebben dat in vergelijkbare toestanden de loonspanning wordt omgekeerd. Vandaar het voorstel om in die zin het toepassingsgebied van de aangevochten bepaling uit te breiden tot alle middenkaders van de voormalige GPP en met inachtneming van de vergelijkbare loonschalen/verloning waarin zij en hun collega's rijkswachters op 1 april 2001 werden ingeschaald. Theoretisch zal men dus de volgende vergelijkingen moeten maken : M1.1 met bijkomende toelage *versus* M1.2, M2.1+ *versus* M2.2, M3.1+ *versus* M3.2, M4.1+ *versus* M4.2 of M5.2 en uiteindelijk M7 *versus* M7bis verhoogd met de toelage bedoeld in artikel XII.XI.51, § 1 RPPol. Alle hypothesen in acht genomen, inclusief analoge baremische evoluties, komt dit er in de praktijk evenwel concreet op neer de GPPers die zich op 1 april 2001 in één van de eerste trappen van de loonschaal M3.2 bevonden, dezelfde toelage toe te kennen maar dan wel logischerwijze beperkt tot het bedrag nodig om een zelfde verloningsniveau te bekomen als die van hun collega's ex-rijkswacht van dezelfde loontrap in de loonschaal M3.1. De bijsturing is dus tijdelijk en degressief, nu vanaf trap 9 in de loonschaal M3.2 en in de nuttige gedeelten van de andere loonschalen de vergelijkingen geen probleem meer stellen en men terugvalt op de vaststelling dat de betwiste toelage de kloof naar het verloningsniveau van de GPPers niet dicht maar slechts verkleint. Het blijft dus vanaf dan een loonspanningscorrectie via de techniek van een ' toelage ' die het verschil niet geheel overbrugt. Uit het arrest willen afleiden dat, gegeven de doorgevoerde bijsturing, dit laatste discriminatoir blijft, is een redenering zonder rechtsgrond. Het is duidelijk dat de ongebreidelde toekenning van het volledige bedrag van de toelage aan alle leden van het middenkader van de ex-GPP volledig aan de bestaansreden ervan zou voorbijschieten en een nieuwe discriminatie zou genereren en wel ten opzichte van alle andere personeelsleden die de toelage niet genieten. Met de toekenning van de toelage aan *de facto* bepaalde leden van de voormalige GPP en met evolutieve en gedifferentieerde bedragen, wordt volgens de overheid tegemoet gekomen aan de laatste grief van het Hof.

Deze correctie is evolutief, hetgeen betekent dat ze in principe ook zal worden toegepast bij overgang naar een hogere loonschaal binnen hetzelfde kader. Daarbij zullen de respectieve nieuwe loonschalen met elkaar worden vergeleken. Voor die oefening komt ook de loonschaal M5.1, die geen inschalingsloonschaal is, in aanmerking. Zoals hierboven reeds gesteld zal die evolutieve vergelijking niet tot een correctie nopen omdat er dan geen omgekeerd loonspanningsverschil meer is » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, pp. 24-25).

De minister van Binnenlandse Zaken wijst in verband met de « aanvullende toelage toegekend aan de ex-BOB'ers - niet-officieren - in de federale recherche » nog op het volgende :

« Het Hof aanvaardt niet dat die toelage niet zou worden toegekend aan de leden van de voormalige GPP. Bij de oprichting van de federale recherche werd die toelage ingesteld om het weddenverschil tussen de ex-GPP'ers (wedde niveau 2+) en de ex-BOB'ers (wedde niveau 2) gedeeltelijk te compenseren. Die oplossing was onontbeerlijk vanaf het ogenblik dat die personeelsleden, in dezelfde eengemaakte structuur, belast werden met dezelfde taken.

In het wetsontwerp wordt de bewuste toelage ook toegekend aan de ex-GPP'ers maar enkel aan diegenen die minder zouden verdienen dan een collega van de ex-BOB met dezelfde pecuniaire anciënniteit gelet op de optelling van zijn wedde met zijn aanvullende toelage » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/004, pp. 28-29).

B.34.5. Gelet op de beoordelingsvrijheid van de wetgever waaraan in B.18 wordt herinnerd, blijkt uit die verantwoording dat het voormelde verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is.

B.34.6. Het onderzoek van de bestaanbaarheid van de bestreden bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, leidt niet tot een andere conclusie.

B.34.7. Het eerste onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

B.35.1. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat het tweede onderdeel ervan betrekking heeft op artikel 10, 3°, van de wet van 3 juli 2005, op artikel 10, 6°, van dezelfde wet, in zoverre daarin wordt aangegeven welke personeelsleden de graad van hoofdinspecteur met bijzondere specialisatie verkrijgen, en op artikel 41 van dezelfde wet, in zoverre het artikel 3, eerste lid, 2°, a), van de wet van 26 april 2002 vervangt.

Het Hof wordt verzocht uitspraak te doen over de bestaanbaarheid van die bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre zij de hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie op dezelfde wijze behandelen als de hoofdinspecteur van politie, door die graden op hetzelfde hiërarchische niveau te plaatsen.

B.35.2. De verzoekende partijen zetten niet uiteen hoe de bestreden bepalingen in strijd zouden zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 8 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, zodat het tweede onderdeel van het tweede middel in die mate niet voldoet aan de vereisten van artikel 6 van die bijzondere wet.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk, in zoverre het is afgeleid uit de schending van die bepalingen.

B.35.3. Artikel 10, 6°, van de wet van 3 juli 2005 heeft geen betrekking op de hoofdinspecteur van politie, zodat dat artikel niet kan worden verweten dat personeelslid op dezelfde wijze te behandelen als de hoofdinspecteur met bijzondere specialisatie.

B.35.4. De artikelen 10, 3°, en 41 van de wet van 3 juli 2005 hebben tot doel tegemoet te komen aan de vernietiging, bij het arrest nr. 102/2003, van artikel XII.II.18, eerste lid, RPPol « in zoverre het de inspecteurs en de afdelingsinspecteurs van de voormalige gerechtelijke politie integreert in de graad van hoofdinspecteur van de nieuwe politie » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 11).

Artikel XII.II.18, eerste lid, RPPol bepaalt :

« De actuele personeelsleden bedoeld in tabel C, derde kolom, van bijlage 11, worden opgenomen in het middenkader en worden, naar gelang van het geval, benoemd of aangesteld in de overeenstemmende graad bedoeld in de eerste kolom van diezelfde tabel C ».

Uit tabel C van bijlage 11 bij het RPPol zou, vóór de wijziging ervan bij artikel 10, 2° tot 6°, van de wet van 3 juli 2005, blijken dat de gerechtelijke inspecteurs en de gerechtelijke afdelingsinspecteurs van de gerechtelijke politie bij de parketten waren benoemd in de graad van hoofdinspecteur van politie.

De vernietiging van artikel XII.II.18 RPPol bij het arrest nr. 102/2003 wordt als volgt gemotiveerd :

« B.20.3.1. Uit artikel II.II.1 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 blijkt dat de hoofdinspecteur van politie tot het middenkader van de geïntegreerde politie behoort.

Artikel IV.I.7 van het voormelde besluit bepaalt dat, om aangeworven te worden in de graad van inspecteur van politie, de kandidaat houder moet zijn van een diploma of studiegetuigschrift dat ten minste evenwaardig is met die welke in aanmerking worden genomen voor de aanwerving in de betrekkingen van niveau 2 bij de federale besturen. Daarentegen dient men houder te zijn van een diploma of studiegetuigschrift dat toegang verleent tot het niveau 2+ in de federale besturen om aangeworven te worden in de graad van hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie of met specialiteit politie-assistent (artikelen IV.I.8 en IV.I.9 van hetzelfde besluit).

B.20.3.2. Artikel 1 van het koninklijk besluit van 19 december 1997 houdende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten bepaalde :

‘ De gerechtelijke politie bij de parketten bestaat uit gerechtelijke agenten en gerechtelijke officieren. De categorie van gerechtelijke agenten bestaat uit de graden gerechtelijk inspecteur en gerechtelijk afdelingsinspecteur. ’

De bijzondere voorwaarden voor de aanwerving in de graad van gerechtelijk agent werden vastgesteld bij koninklijk besluit van 25 november 1991 betreffende de gerechtelijke politie bij de parketten. Dat bepaalde in zijn artikel 4, 2°, dat, om gerechtelijk agent te zijn, men ten minste houder diende te zijn van een diploma van het hoger onderwijs van het korte type of van een kandidaatsdiploma uitgereikt door een onderwijsinstelling van universitair niveau. Krachtens artikel 5 van datzelfde besluit konden de leden van de gemeentepolitie of van het rijkswachtkorps die houder zijn van een van de regelmatig uitgereikte diploma's of studiegetuigschriften die in aanmerking komen voor toelating tot een graad van niveau 2 in de federale besturen en die ten minste vier jaar actieve dienst hadden in hun oorspronkelijk korps, worden toegelaten als kandidaat voor de graad van gerechtelijk agent.

B.20.4. Doordat het bekrachtigde artikel XII.II.18 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 de inspecteurs en de afdelingsinspecteurs van de voormalige gerechtelijke politie integreert in de graad van hoofdinspecteur, stelt het ambtenaren die houder waren van een diploma van hoger onderwijs van het korte type gelijk met ambtenaren die houder zijn van een diploma van niveau 2, zijnde het diploma dat overeenstemt met hoger secundair onderwijs. Aldus ontzegt het de verzoekers de mogelijkheid om het diploma te valoriseren waarvan zij houder zijn, ook al blijven zij in een loonschaal die rekening houdt met dat diploma.

B.20.5.1. De Ministerraad doet gelden dat de aan de inspecteurs en afdelingsinspecteurs van de voormalige gerechtelijke politie toegekende loonschalen niet die van niveau 2 maar van niveau 2+ zijn, zodat rekening is gehouden met het diploma waarvan zij houder zijn.

Het Hof merkt op dat de vraag is opgeworpen tijdens de besprekingen die de aanneming zijn voorafgegaan van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten.

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft geantwoord dat de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus :

‘ [in] artikel 120 [...] voorrang [gaf aan] gezag dat wordt uitgeoefend op grond van een functionele hiërarchie veeleer dan een hiërarchie die op graden berust ’.

Hij heeft hieraan toegevoegd :

‘ De oplossing waarvoor in het zogenaamde mammoet-besluit is gekozen, namelijk dat per kader maar één graad wordt opgericht, behalve voor het officierskader waarvoor er twee graden zijn, beantwoordt dus volkomen aan de geest en de letter van de wet van 7 december 1998. Bovendien heeft die minimalistische oplossing de invoeging in die nieuwe graden

makkelijker gemaakt, die evenzeer grote categorieën zijn en die weliswaar elk bestaan uit verschillende weddenscalen. Een tweede graad willen oprichten in het middenkader zou indruisen tegen de voornoemde logica. Dat zou daarenboven tot gevolg hebben dat in dat kader kennelijk een hiërarchie wordt gecreëerd, wat niet wenselijk is. De initiële scholingsgraden van de betrokkenen worden niettemin uiteraard omgezet in afzonderlijke weddenscalen. ' (*Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, DOC 50 1683/006, p. 21)

B.20.5.2. Noch de argumenten die de Minister van Binnenlandse Zaken heeft aangevoerd tijdens de parlementaire besprekingen die zijn voorafgegaan aan de aanneming van de wet van 26 april 2002, noch de inschaling in een loonschaal die overeenstemt met niveau 2+ maken het mogelijk het feit te verantwoorden of te compenseren dat de bekritiseerde maatregel op onevenredige wijze afbreuk doet aan de rechten van de verzoekers betreffende de mobiliteit bij de overheid die zij wegens hun diploma konden genieten.

B.20.6. Het koninklijk besluit van 30 maart 2001 voorziet in een bijzondere graad van inspecteur van politie met bijzondere specialisatie of met specialiteit van politieassistent, waardoor de houders van een diploma van niveau 2+ dat diploma kunnen valoriseren wanneer ze worden aangeworven bij de nieuwe politie. De door de Minister van Binnenlandse Zaken gegeven verklaring volgens welke de functionele hiërarchie moet worden verkozen boven een hiërarchie die wordt vastgesteld op basis van de graad is des te minder afdoend daar in de nieuwe politie een graad in het leven is geroepen waarvoor het diploma van niveau 2+ is vereist ».

B.35.5. Uit tabel C van bijlage 11 bij het RPPol, zoals gewijzigd bij artikel 10, 6°, van de wet van 3 juli 2005 - dat, krachtens artikel 48, 2°, van dezelfde wet, in werking treedt vanaf 1 april 2001 - blijkt dat de gerechtelijke inspecteur en de gerechtelijke afdelingsinspecteur van de gerechtelijke politie bij de parketten zijn benoemd in de graad van hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie.

Die graad is hiërarchisch niet hoger dan de graad van hoofdinspecteur van politie en verleent geen enkel ander statutair voordeel (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 11; *Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/004, p. 26). De toekenning van een « bijzonder hiërarchisch gezag aan de ex-leden van de GGP t.o.v. de andere middenkaders in de nieuwe politie [...] zou bovendien het ongewenst neveneffect hebben dat al de leden van het middenkader van de vroegere GGP sowieso de meerderen zouden worden van alle leden van de ex-rijkswacht die de hoedanigheid niet hebben van officier », wat « zeker in de gerechtelijke pijler van de federale politie, onaanvaardbaar [zou] zijn » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/004, p. 36).

B.35.6. Artikel IV.I.8 RPPol bepaalt :

« Om aangeworven te worden in de graad van hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie, moet de kandidaat houder zijn van een voor het betrokken ambt vereist diploma of studiegetuigschrift dat ten minste evenwaardig is met die welke in aanmerking worden genomen voor de aanwerving in de betrekkingen van niveau 2+ bij de federale Rijksbesturen, zoals opgenomen in de bijlage I van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel ».

B.35.7. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat, gelet op de beoordelingsvrijheid van de wetgever waaraan in B.18 wordt herinnerd, de identieke behandeling die de artikelen 10, 3°, en 41 van de wet van 3 juli 2005 invoeren, niet zonder redelijke verantwoording is.

B.35.8. Het onderzoek van de bestaanbaarheid van de bestreden bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, leidt niet tot een andere conclusie.

B.35.9. Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

B.36.1. Uit de uiteenzetting van het derde onderdeel van het tweede middel blijkt dat dat onderdeel betrekking heeft op de bestaanbaarheid van artikel 42 van de wet van 3 juli 2005 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, in zoverre het daarbij ingevoegde artikel 5bis van de wet van 26 april 2002 drie discriminaties zou bevatten.

B.36.2. De verzoekende partijen zetten niet uiteen hoe de bestreden bepalingen in strijd zouden zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, zodat het derde onderdeel van het tweede middel in die mate niet voldoet aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet op het Arbitragehof.

Het derde onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk, in zoverre het is afgeleid uit de schending van die bepalingen.

B.36.3.1. De verzoekende partijen verwijten artikel 5*bis*, § 1, eerste lid, van de wet van 26 april 2002 in de eerste plaats dat het de hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie op dezelfde wijze behandelt als de andere personeelsleden van het middenkader en als die van het basiskader, terwijl de graden, weddeschalen, functies en diploma's van beide categorieën van personen verschillend zijn.

B.36.3.2. De personeelsleden van het basiskader en van het middenkader die zijn aangewezen voor een betrekking binnen de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie oefenen door die aanwijzing dezelfde functie uit.

Het gebruik van die functionele titel belet die personen niet hun graad te blijven dragen.

Het is derhalve niet onredelijk dat die personeelsleden voor de duur van hun aanwijzing dezelfde functionele titel dragen.

B.36.4.1. De verzoekende partijen verwijten artikel 5*bis* van de wet van 26 april 2002 vervolgens dat het een verschil in behandeling invoert tussen, enerzijds, de personeelsleden die zijn aangewezen voor een betrekking binnen de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie of binnen een opsporings- en rechedienst van de lokale politie en, anderzijds, de andere personeelsleden, in zoverre alleen de eerstgenoemden de functionele titel van rechercheur of de functionele titel van gerechtelijk commissaris kunnen dragen.

B.36.4.2. Artikel 5*bis* van de wet van 26 april 2002 volgt op de vernietiging, bij het arrest nr. 102/2003, van de artikelen XII.VII.21 en XII.VII.22 RPPol, in de mate en om de redenen waaraan in B.30.2.1 wordt herinnerd (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, pp. 25-26). Die bepaling wordt in de parlementaire voorbereiding als volgt verantwoord :

« Werd dus als griefhoudend beschouwd, het feit dat de personeelsleden van het basiskader in de federale gerechtelijke zuil in de hogere graad van hoofdinspecteur worden aangesteld en de leden van het basiskader van de lokale recherches van de lokale politiekorpsen niet.

Het artikel XII.VII.21 RPPol beoogde de bestaande spanningen in de federale gerechtelijke pijler, te wijten aan het verschil in graad tussen de personeelsleden afkomstig van de gerechtelijke politie en die afkomstig uit de rijkswacht, op te lossen. Inderdaad, dragen

de personeelsleden afkomstig uit de gerechtelijke politie altijd minstens de graad van hoofdinspecteur van politie (ingevolge dit wetsontwerp de graad van ‘ hoofdinspecteur van politie met bijzondere specialisatie ’), gegeven het feit dat men in de gerechtelijke politie geen basiskader kende, dan zijn de personeelsleden afkomstig uit de rijkswacht bekleed met de graad van hoofdinspecteur dan wel inspecteur aangezien de rijkswacht een middenkader en een basiskader omvatte. Om dat gevoelig verschil enigszins te ondervangen werden de leden van het basiskader van de federale gerechtelijke pijler aangesteld in de graad van hoofdinspecteur van politie. Diezelfde spanning bestond niet in de lokale opsporings- en onderzoeksdiensten. Hun personeelsleden zijn immers afkomstig van de rijkswacht dan wel de gemeentepolitie die beiden een basis- en middenkader kenden. Dit gezegd zijnde en gelet op het arrest van het Arbitragehof dat stelt dat de afwezigheid van die spanning op het lokale niveau onvoldoende is om de differentiëring te rechtvaardigen (zie punt B.32.3.3 van het arrest), werd het nieuwe functionele concept van ‘ rechercheur ’ uitgewerkt, waarbij zowel de leden van het basiskader als van het middenkader de functionele titel ‘ rechercheur ’ voeren. Dit concept zal om voormelde reden dan ook, op beslissing van de gemeente- of politieraad, in de korpsen van de lokale politie kunnen worden toegepast. In dat verband moet trouwens de link worden gelegd met het ontworpen artikel 14 op grond waarvan de basiskaderleden van de lokale rekerchediensten ook de hoedanigheid van OGP/HPK kunnen verwerven. Zodoende worden de federale en lokale entiteit op voet van gelijkheid geplaatst inzake de mogelijkheid tot het volgen van de opleiding die de functionele hoedanigheid van OGP/HPK verleent : juridisch benaderd zijn aanstellingen in de lokale recherche dan ook niet meer noodzakelijk.

De invoering ‘ en régime ’ van de functionele titel ‘ rechercheur ’ zal bovendien bijdragen tot een personeelsbeheer en een functioneren dat nauwer aansluit bij de verzuchtingen van én de verantwoordelijken én de betrokken personeelsleden in de federale gerechtelijke zuil » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, pp. 26-27).

Artikel 5bis, § 2, strekt in het bijzonder ertoe de rechtspositie van de leden van de diensten van de lokale recherche dichter te brengen bij die van de leden van de diensten van de federale recherche (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/004, p. 25).

B.36.4.3. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat de situatie van de personeelsleden die zijn aangewezen voor een betrekking binnen de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie of binnen een opsporings- en rekerchedienst van de lokale politie, ten aanzien van de bestreden maatregel wezenlijk verschillend is van die van de andere personeelsleden.

B.36.5.1. Ten slotte verwijten de verzoekende partijen artikel 5bis, § 2, een verschil in te voeren tussen de personeelsleden van het basiskader en van het middenkader die zijn aangewezen voor een betrekking binnen de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie en de personeelsleden van het basiskader en van het middenkader die zijn aangewezen voor een betrekking binnen een opsporings- en rekerchedienst van de lokale

politie, in zoverre het gebruik van de functionele titel van rechercheur door de laatstgenoemden afhankelijk is van een beslissing van de gemeenteraad of van de politieraad.

B.36.5.2. De gemeenteraden en de politieraden beschikken over andere bevoegdheden ten aanzien van de personeelsleden van de lokale politie. Zij bepalen het kader van het operationeel personeel en van het administratief en logistiek personeel van het lokaal politiekorps, overeenkomstig de door de Koning vastgestelde minimumnormen (artikel 47 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus). Zij benoemen of werven de andere leden van de lokale politie aan, onder de voorwaarden en volgens de regels die zijn vastgesteld door de Koning (artikel 56 van dezelfde wet), dragen de korpschefs van de lokale politie voor de aanwijzing voor (artikel 48, eerste lid, van dezelfde wet) en dragen de hogere officieren van die politie voor de benoeming voor (artikel 53, eerste lid, van dezelfde wet).

De functionele titel van rechercheur is dus opgevat als een instrument inzake « personeelsbeheer » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 27).

Gelet op de voormelde bevoegdheden van de gemeenteraden en van de politieraden ten aanzien van het personeel van de lokale politie, is het bijgevolg niet onredelijk het gebruik van die functionele titel afhankelijk te maken van de voorafgaande beslissing van de gemeenteraad of van de politieraad.

B.36.6. Het onderzoek van de bestaanbaarheid van de bestreden bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, leidt niet tot een andere conclusie.

B.36.7. Het derde onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

B.37.1. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat het vierde en het vijfde onderdeel ervan betrekking hebben op de bestaanbaarheid van de artikelen 22, 23, 25, 26, 29, 2°, en 31 van de wet van 3 juli 2005 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.37.2. De verzoekende partijen zetten niet uiteen hoe de bestreden bepalingen in strijd zouden zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, zodat het vierde en het vijfde onderdeel van het tweede middel in die mate niet voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet op het Arbitragehof.

Het vierde en het vijfde onderdeel van het tweede middel zijn niet ontvankelijk, in zoverre ze zijn afgeleid uit de schending van die bepalingen.

B.37.3.1. De verzoekende partijen verwijten in de eerste plaats artikel XII.VII.18, § 2, RPPol - ingevoegd bij artikel 29, 2°, van de wet van 3 juli 2005 - en artikel XII.VII.23bis RPPol - ingevoegd bij artikel 31 van de wet van 3 juli 2005 - de in artikel XII.VII.18, § 1, RPPol bedoelde personeelsleden die afkomstig zijn uit de rijkswacht op dezelfde wijze te behandelen als diegenen die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie bij de parketten.

B.37.3.2. Uit de voormelde bepalingen blijkt niet welke identieke behandeling van beide categorieën van personen daaruit zou voortvloeien.

B.37.4.1. De verzoekende partijen verwijten de artikelen XII.VII.15bis en XII.VII.16bis RPPol - respectievelijk ingevoegd bij de artikelen 22 en 25 van de wet van 3 juli 2005 - en de artikelen XII.VII.15ter en XII.VII.16ter RPPol - respectievelijk ingevoegd bij de artikelen 23 en 26 van de wet van 3 juli 2005 - vervolgens een verschil in behandeling in te voeren tussen de daarin beoogde aangestelde personen en diegenen die die aanstellingen niet genieten. Zij verwijten die laatste twee bepalingen ook de personen die zijn aangesteld op grond van de bepalingen waarnaar zij verwijzen, anders te behandelen dan diegenen die op grond van die bepalingen hadden moeten worden aangesteld.

B.37.4.2. De verschillen in behandeling tussen de aangestelde personeelsleden - bedoeld in de artikelen 22, 23, 25 en 26 van de wet van 3 juli 2005 - en de personeelsleden die niet zijn aangesteld, zijn redelijk verantwoord om de in B.24.5.1 en B.24.5.2 uiteengezette motieven.

B.37.4.3. Het verschil in behandeling tussen de personen die zijn aangesteld op grond van de artikelen XII.VII.24, eerste lid, en XII.VII.26, tweede lid, RPPol, en diegenen die op

grond van die bepalingen hadden moeten worden aangesteld, vloeit niet voort uit de artikelen 23 en 26 van de wet van 3 juli 2005, maar uit de eventuele slechte toepassing van de wet.

B.37.5. Het onderzoek van de bestaanbaarheid van de bestreden bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, leidt niet tot een andere conclusie.

B.37.6. Het vierde en het vijfde onderdeel van het tweede middel zijn niet gegrond.

B.38.1. Het zesde onderdeel van het tweede middel klaagt het discriminerende karakter van enkele verschillen in behandeling en enkele identieke behandelingen aan.

B.38.2.1. De verzoekende partijen voeren in de eerste plaats aan dat de artikelen XII.VII.17, tweede lid, derde zin, en XII.VII.18, § 1, tweede lid, derde zin, RPPol - respectievelijk ingevoegd bij de artikelen 28 en 29, 1°, van de wet van 3 juli 2005 - in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij twee categorieën van gerechtelijke afdelingsinspecteurs van de gerechtelijke politie bij de parketten die de weddeschaal 2C genoten, op dezelfde wijze behandelen: de geslaagden voor de bekwaamheidsproef voor verhoging in weddeschaal die de bevordering tot de weddeschaal 2D mogelijk maakt, en diegenen die niet zijn geslaagd voor die proef.

B.38.2.2. Die twee categorieën van afdelingsinspecteurs die de weddeschaal 2C genoten, zijn met toepassing van artikel XII.II.21 RPPol opgenomen in de overgangsweddeschaal M5.2.

Het is bijgevolg niet onredelijk hen in het kader van een bevorderingsregeling die van het gemeen recht afwijkt, op dezelfde wijze te behandelen.

B.38.3.1. Vervolgens voeren de verzoekende partijen aan dat artikel XII.VII.17, eerste lid, tweede en derde zin, en artikel XII.VII.18, § 1, tweede lid, tweede en derde zin, RPPol - respectievelijk ingevoegd bij de artikelen 28 en 29, 1°, van de wet van 3 juli 2005 - in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het beginsel van het gezag van gewijsde van de gerechtelijke beslissingen. Zij verwijten die bepalingen een

verschil in behandeling in te voeren tussen de afdelingsinspecteurs van de gerechtelijke politie bij de parketten die de weddeschaal 2C genoten, en diegenen die de weddeschaal 2D genoten, in zoverre die laatstgenoemden een voorrang op de eerstgenoemden genieten voor de toegang tot de bevorderingen tot de graad van commissaris van politie bedoeld in de artikelen XII.VII.17, eerste lid, en XII.VII.18, § 1, eerste lid, RPPol.

B.38.3.2. De afdelingsinspecteurs die de weddeschaal 2C genoten, zijn met toepassing van artikel XII.II.21 RPPol opgenomen in de overgangsweddeschaal M5.2, terwijl de afdelingsinspecteurs die de weddeschaal 2D genoten, met toepassing van datzelfde artikel zijn opgenomen in de overgangsweddeschaal M7*bis*, die voordeliger is dan de eerstgenoemde.

Het is bijgevolg niet onredelijk aan die laatstgenoemden een gunstigere behandeling voor te behouden in het kader van een bevorderingsregeling die van het gemeen recht afwijkt.

B.38.4.1. De verzoekende partijen vragen het Hof ook uitspraak te doen over de bestaanbaarheid van de artikelen 28 en 29 van de wet van 3 juli 2005 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre die bepalingen het mogelijk maken dat de bevordering van de hoofdinspecteur van politie tot de graad van commissaris van politie wordt uitgesteld in de tijd, waardoor die laatstgenoemde een « verworven recht » zou worden ontzegd.

B.38.4.2. Het is inherent aan een nieuwe regeling dat een onderscheid wordt gemaakt tussen personen die betrokken zijn bij rechtstoestanden die onder het toepassingsgebied van de vroegere regeling vielen, en personen die betrokken zijn bij rechtstoestanden die onder het toepassingsgebied van de nieuwe regeling vallen.

Het verschil in behandeling dat daaruit voortvloeit maakt op zich geen schending uit van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Elke wetswijziging zou onmogelijk worden indien zou worden aangenomen dat een nieuwe bepaling het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie zou schenden om de enkele reden dat zij de toepassingsvoorwaarden van de vroegere wetgeving wijzigt.

Het onderzoek van de bestaanbaarheid van de bestreden bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, leidt niet tot een andere conclusie.

B.38.5.1. De verzoekende partijen voeren ten slotte aan dat artikel 29 van de wet van 3 juli 2005 in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de daarbij ingevoerde proportionaliteitsregel alleen betrekking heeft op de hoofdinspecteurs van politie die lid zijn van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, in zoverre die regel niet van toepassing is op de hoofdinspecteurs van politie van die algemene directie die afkomstig zijn uit de gemeentepolitie, en in zoverre hij een discriminatie goedkeurt die voortvloeit uit de onregelmatige toepassing van artikel 28 van de wet van 27 december 2000.

B.38.5.2. De aanneming van een bevorderingsregeling die afwijkt van het gemeen recht en specifiek is voor de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie is verantwoord « om redenen van beheersbaarheid van de toename aan officieren en van proportionaliteitsverhoudingen binnen [...] [de gerechtelijke] federale zuil » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 21) tussen het aantal officieren die afkomstig zijn uit de rijkswacht en het aantal officieren die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie bij de parketten (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/004, p. 29)

De vereiste van proportionaliteit tussen de officieren van de « federale gerechtelijke pijler » die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie bij de parketten, en diegenen die afkomstig zijn uit de rijkswacht, die eigen is aan die regeling, strekt ertoe « het evenwicht dat door [...] artikel XII.VII.23 RPPol wordt beoogd, niet te verstoren » (*ibid.*, p. 22).

B.38.5.3. Er wordt niet betwist dat slechts twee hoofdinspecteurs van politie die lid zijn van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, afkomstig zijn uit de gemeentepolitie.

B.38.5.4. Het is bijgevolg niet onredelijk het toepassingsgebied van de proportionaliteitsvereiste niet uit te breiden tot de hoofdinspecteurs van politie die geen lid

zijn van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, en tot de hoofdinspecteurs van politie van die algemene directie die afkomstig zijn uit de gemeentepolitie.

B.38.5.5. De aangevoerde discriminatie die zou voortvloeien uit de toepassing van artikel 28 van de wet van 27 december 2000 vloeit niet voort uit het bestreden artikel 29 van de wet van 3 juli 2005.

B.38.6. Het zesde onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

B.39.1. Het zevende onderdeel van het tweede middel heeft betrekking op de bestaanbaarheid van artikel XII.VII.11*bis* RPPol - ingevoegd bij artikel 19 van de wet van 3 juli 2005 - met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.39.2.1. De verzoekende partijen verwijten die bepaling in de eerste plaats een verschil in behandeling in te voeren tussen, enerzijds, de geslaagden voor de bekwaamheidsproef voor verhoging in weddeschaal bedoeld in artikel 110, 2°, van het koninklijk besluit van 19 december 1997 « houdende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten » die de bevordering tot de weddeschaal 2D mogelijk maakt, en, anderzijds, de andere houders van een « diploma van niveau 2+ », door aan de eerstgenoemden geen weddeschaal toe te kennen die gelijk is aan honderdenegen procent van een overeenstemmende weddeschaal die de laatstgenoemden zouden genieten.

B.39.2.2. Die twee categorieën van personen zijn niet met elkaar vergelijkbaar ten aanzien van een maatregel die ertoe strekt een baremische loopbaan voor de eerste categorie in te voeren.

B.39.3.1. De verzoekende partijen verwijten artikel XII.VII.11*bis* RPPol vervolgens dat het aan de voormelde geslaagden de bijkomende toelage niet toekent die op grond van artikel XII.XI.51, § 1, RPPol wordt geïnd door de personeelsleden van het operationeel kader die afkomstig zijn uit de gerechtelijke politie bij de parketten en de weddeschaal 2D genoten.

B.39.3.2. Dat verschil in behandeling tussen de begunstigen van die toelage en diegenen die deze niet genieten, vloeit niet voort uit de bestreden bepaling.

B.39.4.1. De verzoekende partijen vragen vervolgens de situatie van de voormelde geslaagden, zoals die voortvloeit uit artikel XII.VII.11*bis* RPPol in zoverre het voorziet in een voorwaarde van achttien jaar kaderanciënniteit in het middenkader, te vergelijken met de situatie van die geslaagden vóór de inwerkingtreding van artikel 19 van de wet van 3 juli 2005.

B.39.4.2. Het Hof verwijst naar wat in B.38.4.2 is gezegd.

B.39.5. Het zevende onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

Ten aanzien van de zaak nr. 3878

B.40.1. Het middel heeft betrekking op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 11, 4° en 5°, en 44 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre de daarbij in het RPPol ingevoegde bepalingen een verschil invoeren tussen, enerzijds, de « commissaris van politie (korpchef) klasse 17 » en, anderzijds, de gerechtelijke afdelingscommissaris, de laboratoriumafdelingscommissaris en de afdelingscommissaris van de dienst Telecommunicatie van de gerechtelijke politie bij de parketten die de weddeschaal 1C genoten, door de graad van commissaris van politie eerste klasse voor te behouden aan de laatstgenoemden, graad die hiërarchisch tussen die van commissaris van politie en die van afdelingscommissaris van politie is geklasseerd.

B.40.2. De benoeming van de voormelde commissaris van de gemeentepolitie in de graad van commissaris van politie van de geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, is redelijk verantwoord om de redenen die zijn uiteengezet in B.29.2 van het hiervoor geciteerde arrest nr. 102/2003.

Die officier onderscheidt zich daarnaast van de voormelde gerechtelijke afdelingscommissarissen wier benoeming in de graad van commissaris van politie niet redelijk is verantwoord om de in B.25.3.2 van hetzelfde arrest uiteengezette redenen.

B.40.3. Het middel is niet gegrond.

Ten aanzien van de zaak nr. 3879

B.41.1. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat het betrekking heeft op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 9 en 35 van de wet van 3 juli 2005, in zoverre de daarbij ingevoegde artikelen XII.II.28, derde lid, en XII.XI.17, § 2, derde lid, 5°, tweede lid, RPPol een verschil in behandeling zouden invoeren tussen twee categorieën van personeelsleden die worden bedoeld in artikel XII.II.26 RPPol en die afkomstig zijn uit de gemeentepolitie : diegenen die de weddebijslag voor wachtprestaties in het politiecommissariaat of thuis genoten, en diegenen die die bijslag vóór 1 april 2001 niet genoten. De laatstgenoemden zouden het in artikel XII.II.26, eerste lid, RPPol bedoelde referentiebedrag niet in dezelfde mate als de eerstgenoemden kunnen verhogen.

B.41.2. Om de in B.32.2 tot B.32.4 uiteengezette redenen is dat verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording.

B.41.3. Het enig middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de beroepen.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 21 februari 2007.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior